UN TRANDAFIR ALB
JULIE GARWOOD

***ONE WHITE ROSE* by Julie Garwood**

© Copyright for romanian language by MIRON
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii MIRON

Prolog

Demult, trăia o familie remarcabilă. Erau fraţii Clayborne, şi îi uneau legături mult mai puternice decât sângele.

S-au cunoscut când erau mici şi trăiau pe stradă, în New York City. Sclavul fugar Adam, hoţul de buzunare Douglas, pistolarul Cole şi escrocul Travis au supravieţuit apărându-se unul pe altul de celelalte bande care făceau prăpăd prin oraş.

Când au găsit în gangul casei lor o fetiţă abandonată, au jurat să-i asigure o viaţă mai bună şi au pornit spre vest.

În cele din urmă, s-au stabilit pe un teren căruia i-au spus Rosehill, în inima teritoriului Montana.

Singurele îndrumări pe care le-au primit în timp ce creşteau fetiţa au provenit din scrisorile mamei lui Adam, Rose. Ea a aflat despre copil din scrisorile pe care i le scriau din toată inima, căci acolo îşi destăinuiau temerile, speranţele şi visele, iar ea, în schimb, le-a dăruit, pe lângă sfaturi, ceva ce niciodată nu mai avuseseră – iubirea şi îngăduinţa necondiţionate, de mamă.

În timp, fiecare a ajuns s-o considere propria lui Mama Rose.

După douăzeci de ani, Rose li s-a alăturat. Fiii şi fiica ei erau, în sfârşit, mulţumiţi. Într-adevăr, sosirea sa a fost o ocazie de bucurie.

Fiica ei se măritase cu un om cumsecade şi aştepta primul copil, iar fiii ei deveniseră bărbaţi în toată firea, puternici şi onorabili, fiecare având succesele sale proprii. Dar Mama Rose nu era încă pe deplin satisfăcută.

Deveniseră prea adânciţi în obiceiurile lor de burlaci, ca să-i fie pe plac. Întrucât considera că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, nu-i mai rămăsese să facă decât un singur lucru.

Avea să se amestece în viaţa lor.

Vremea trandafirilor

Nu s-a-ntâmplat pe timp de iarnă grea
Iubirea noastră drum când şi-a ales;
La vremea trandafirilor era –
Trecând în cale, proaspeţi i-am cules!

Nicicând acel soroc nu s-a-ncruntat
La-ndrăgostiţii cei fără de pată:
O, nu – căci lumea s-a încununat
Cu flori, când ne-ntâlnirăm prima dată!

Thomas Hood (1798-1845)

Capitolul 1

Femeiuşca avea probleme. Probleme mari. Nimeni, bărbat sau femeie, nu-l ameninţa cu puşca pe Douglas Clayborne, fără să suporte consecinţele, şi imediat ce reuşea să-i smulgă arma, avea să i-o şi spună.

Mai întâi, trebuia s-o scoată din grajd, cu şoşele, cu momele, la lumină. Plănuia să vorbească fără încetare, până când se apropia de ea îndeajuns ca s-o ia prin surprindere. Apoi, urma să-i smulgă puşca din mâini, s-o descarce şi s-o frângă naibii pe genunchi. Doar dacă nu cumva era un Winchester. Atunci, avea de gând s-o păstreze.

Acum, abia dacă putea s-o vadă. Stătea ghemuită dincolo de poartă, învăluită în umbre, cu ţeava puştii rezemată pe stinghia de sus. O lampă cu kerosen era agăţată pe un stâlp din partea opusă a hambarului, dar

dădea suficientă lumină pentru ca Douglas să vadă prea mult din locul unde stătea, mutându-se de pe un picior pe altul, la câţiva paşi de uşă. O ploaie torenţială îi biciuia spatele. Era ud leoarcă, la fel ca Brutus, calul lui rotat. Trebuia să-i scoată şaua şi să-l şteargă cât mai repede cu putinţă, dar una era ce voia el, şi alta ce-avea să-l lase femeia să facă.

Un fulger lumină intrarea, urmat de un tunet răsunător. Brutus se ridică pe picioarele de dinapoi, scoţând un fornăit zgomotos, şi aruncă din cap. Era clar că se săturase de ploaie la fel de mult ca Douglas. Acesta rămase cu atenţia spre puşcă, în timp ce încerca să liniştească animalul, promiţându-i în şoaptă că totul avea să fie bine.

— Eşti Isabel Grant?

Femeia răspunse cu un geamăt scăzut, gutural. Douglas se gândi că poate tonul lui aspru o speriase, şi tocmai se pregătea să repete întrebarea, mai calm, când o auzi gâfâind. La început, crezu că se înşelase, dar zgomotul deveni mai puternic. Gâfâia în toată regula, iar asta n-avea niciun sens.

Femeia nu-şi clintise niciun muşchi de când intrase el în hambar, aşa că n-avea cum să gâfâie de efort. Aşteptă ca gâfâitul să se potolească, înainte de a o întreba din nou:

— Eşti nevasta lui Parker Grant?

— Ştii cine sunt. Pleacă de-aici sau te-mpuşc. Şi lasă uşa deschisă. Vreau să te văd cum pleci.

— Cucoană, eu cu bărbatul dumitale am treabă. Dacă ai bunătatea să-mi spui unde e, mă duc să vorbesc cu el. Nu ţi-a spus că urma să vin încoace? Mă cheamă…

Femeia îl întrerupse, cu un strigăt:

— Puţin îmi pasă cum te cheamă! Eşti unul dintre oamenii lui Boyle, şi asta-i tot ce-mi trebuie să ştiu. Pleacă de-aici!

Panica din vocea ei îl frustra îngrozitor.

— N-ai de ce să te tulburi. Plec. Vrei să-i spui soţului

dumitale că Douglas Clayborne îl aşteaptă în oraş ca să-i dea restul de bani pentru arab? Mai întâi va trebui să văd animalul. Poţi să ţii minte toate astea?

— Ţi-a vândut un cal?

— Da. Mi-a vândut un armăsar arab, acum două luni.

— Minţi! ţipă ea. Parker nu l-ar fi vândut pe niciunul dintre arabii mei!

Douglas n-avea chef să stea la discuţii cu ea.

— Am hârtiile, ca dovadă. Spune-i numai, şi atât, bine?

— Ai cumpărat un cal pe care nu l-ai văzut niciodată?

— L-a văzut fratele meu, îi explică el. Iar judecata lui e la fel de bună ca şi a mea.

Femeia izbucni în lacrimi. Douglas făcu un pas spre ea, înainte de a-şi da seama că, de fapt, se gândea s-o mângâie, apoi se opri brusc.

— Îmi pare foarte rău că bărbatul dumitale nu ţi-a spus despre cal.

— O, Doamne, te rog, nu acum…

Începu să gâfâie din nou. Ce mama dracului se întâmpla cu ea? Douglas ştia că era ceva în neregulă şi presimţea că plângea din cauza soţului ei. Omul ar fi trebuit să-i spună despre cal. Totuşi, purtarea ei era cam trasă de păr.

Se gândi să spună ceva care s-o ajute să se mai liniştească.

— Sunt sigur că toate perechile căsătorite mai au şi greutăţi din când în când. Probabil că bărbatul dumitale a avut motive temeinice să vândă armăsarul, şi poate că era atât de ocupat, încât a uitat să-ţi spună. Asta-i tot.

Gâfâitul deveni mai sonor, înainte de a înceta. Apoi, femeia scoase un scâncet gros, din gât. Sunetul îi amintea lui Douglas de un animal rănit. Voia să plece, dar ştia că n-o putea lăsa aşa, dacă avea necazuri… Şi unde era bunul Parker, la urma urmei?

— N-ar trebui să se întâmple asta! strigă ea.

— Ce n-ar trebui să se întâmple?

— Pleacă!

Douglas era destul de încăpăţânat ca să rămână pe loc.

— Nu plec până nu-mi spui cine e Boyle. Ţi-a făcut ceva? Pari să te chinuieşti foarte rău.

Instinctiv, Isabel reacţionă la îngrijorarea din glasul lui.

— Nu lucrezi pentru Boyle?

— Nu.

— Dovedeşte-mi.

— Nu ţi-o pot dovedi fără să-ţi arăt scrisoarea de la bărbatul dumitale şi hârtia pe care a semnat-o.

— Stai pe loc.

Întrucât nici nu se clintise, Douglas nu înţelegea de ce trebuia să strige la el.

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— S-au întâmplat multe.

— Ar fi bine să vorbeşti mai desluşit.

— E pe drum, şi e mult prea devreme. Nu înţelegi? Cred c-am greşit ceva. O, Doamne, te rog, fă să nu vină încă…

— Cine vine?

Aruncă o privire nervoasă înapoi, mijindu-şi ochii în noapte. Probabil vorbea despre Boyle, cine parascovenia mă-sii o mai fi fost şi ăla.

— Copilul! ţipă ea. Simt încă o contracţie.

Douglas avu senzaţia că primise un pumn în stomac.

— Trebuie să naşti? *Acum?*

— Da.

— Auleo, cucoană, să nu faci asta.

Nu-şi dădu seama cât de prosteşte sunau cuvintele lui, până când Isabel i-o spuse, printre scâncete. Capul lui

Douglas se ridică brusc.

— Ai dureri acum?

— Da… gemu ea prelung.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia-ţi degetul de pe trăgaci şi pune puşca jos.

Isabel nu înţelegea ce-i spunea. Contracţia se înteţea cu o intensitate atât de chinuitoare, încât abia se mai ţinea pe picioare.

Închise strâns ochii şi-şi încleştă dinţii, în timp ce aştepta ca durerea să înceteze. Îşi dădu seama de greşeală imediat ce deschise iar ochii – dar era prea târziu. Străinul dispăruse.

Totuşi, nu ieşise din hambar. Calul lui era tot lângă uşă. Dintr-o dată. Puşca îi fu smulsă din mâini. Cu un ţipăt de spaimă, Isabel se retrase în boxă, aşteptându-l s-o atace.

Toate începură să se întâmple cu încetinitorul. Poarta se deschise scârţâind, dar pentru ea sunetul părea un ţipăt pătrunzător, nesfârşit.

Străinul, un bărbat înalt şi musculos, care părea să ocupe tot spaţiul din boxă, venea spre ea.

Avea părul şi ochii închişi la culoare, şi o expresie furioasă… şi, o, Doamne, nu voia s-o ucidă încă. I-ar fi murit copilul în pântec.

Mintea ei pur şi simplu nu putea să mai suporte. Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să răcnească, ştiind că, odată ce începea, în veci nu s-ar mai fi putut opri.

Te rog, Doamne, înţelege. Nu mai pot… Nu pot… nu pot…

Fără o vorbă, Douglas o trase înapoi din pragul nebuniei. Nu făcu decât să-i dea puşca din nou.

— Şi acum, ascultă-mă, îi ordonă el. Vreau să laşi în pace copilul ăsta, acum.

După ce-i dădu acest ordin aspru şi iraţional, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

— Pleci?

— Nu, nu plec. Mut felinarul, ca să văd ce fac. Dacă eşti pe cale să naşti, ce cauţi în grajd? N-ar trebui să fii în pat?

Isabel începu să gâfâie iar. Sunetul îi trimitea lui Douglas fiori pe şira spinării.

— Ţi-am cerut să încetezi. Copilul nu se poate naşte acum, aşa că las-o baltă.

Contracţia veni, trecu, iar Isabel îi spuse lui Douglas că era un idiot.

În sinea lui, îi dădu dreptate.

— Nu vreau să faci treaba asta până nu-l găsesc pe soţul dumitale.

— Nu anume o fac.

— Unde-i Parker?

— Nu-i aici.

Douglas lăsă să-i scape o înjurătură.

— Bănuiam eu că aveai să-mi spui asta. Grozav moment şi-a ales să umble creanga.

— De ce eşti aşa de furios pe mine? N-am să te împuşc.

Nu era furios, era speriat. Ajutase nenumărate animale să fete, dar niciodată nu avusese de-a face cu o femeie în durerile facerii şi nu-i ardea să se ocupe de Isabella. Da da, se temea, ba bine că nu – dar avea destulă minte ca să nu-i spună.

— Nu sunt furios, spuse el. M-ai luat doar prin surprindere, atâta. Am să te ajut să te întorci în casă, iar apoi mă voi duce după doctor.

Se rugă la Dumnezeu ca Isabel să nu-i spună că în oraş nu era niciun medic.

— Nu poate veni aici.

În sfârşit, Douglas agăţă felinarul pe stâlpul de lângă boxă.

Se întoarse şi, pentru prima dată, o văzu limpede pe

Isabel. Era o femeie atrăgătoare, chiar şi cu faţa schimonosită de durere. Avea pistrui pe rădăcina nasului, iar lui Douglas îi plăcuseră întotdeauna femeile pistruiate.

Şi părul roşcat îi plăcuse întotdeauna, iar al ei era de un roşu-închis, care în lumină strălucea ca focul. Era căsătorită, îşi aminti el, aşa că n-ar fi trebuit să-i pese de felul cum arăta. Şi totuşi, faptele rămâneau fapte. Isabel Grant era o femeie foarte arătoasă.

Mai era şi mare cât o casă. Acest lucru îl ajută să-şi vină în fire.

— De ce nu poate să vină aici doctorul?

— N-o să-l lase Sam Boyle. Doctorul Simpson a fost aici o dată, când mie mi-era rău şi nu puteam merge să-l consult, iar Boyle i-a spus că-l omoară dacă mai vine la mine. Şi o s-o facă, adăugă ea, în şoaptă. E un om îngrozitor. Oraşul şi toţi cei de-acolo îi aparţin. Oamenii sunt cumsecade, dar fac tot ceea ce le spune Boyle, de frică. Nu pot să-i condamn. Şi mie mi-e frică de el.

— Ce are Boyle cu dumneata şi cu Parker?

— Ferma lui e lângă a noastră, şi vrea să se extindă, pentru ca vitele lui să aibă mai multă păşune. I-a oferit lui Parker bani, dar nu era decât o nimica toată, pe lângă cât a plătit soţul meu pentru fermă. Şi, oricum, n-ar fi vândut-o pentru nimic în lume. E casa noastră, visul nostru…

— Isabel, unde e Parker acum?

Imediat ce-i văzu lacrimile din ochi, ghici răspunsul.

— A murit, nu-i aşa?

— Da. E înmormântat pe colina din spatele hambarului. Cineva l-a împuşcat în spate.

— Boyle?

— Sigur.

Douglas se rezemă de stâlp, cu braţele încrucişate pe piept, aşteptând-o să-şi revină. Cu spatele proptit de perete, Isabel îşi lăsă capul în piept.

Dintr-o dată, simţea că nu se mai putea ţine pe

picioare de oboseală. După ce mai aşteptă un minut, Douglas reîncepu s-o descoasă:

— Şeriful a făcut cercetări?

— În Sweet Creek nu mai există şerif. Probabil că Boyle l-a alungat înainte ca Parker şi cu mine să venim aici.

— Şi nimeni nu vrea să-i ia locul, cred.

— Dumneata ai vrea?

Ştergându-şi o lacrimă de pe obraz, Isabel îşi ridică privirea spre el.

— Doctorul Simpson mi-a spus că Sweet Creek a fost un orăşel liniştit. El şi soţia lui sunt prietenii mei, adăugă ea. Amândoi încearcă să mă ajute.

— Cum?

— Au trimis telegrame şi scrisori în toate oraşele din jur, ca să ceară ajutor. Ultima dată când l-am văzut pe doctor, mi-a spus că auzise despre un magistrat S.U.A. în regiune. Credea că era răspunsul la rugăciunile noastre. Încă nu-l putuse găsi, dar era sigur că avea să vină, dacă afla câte legi încălcase Boyle. Încerc să nu-mi pierd speranţa, adăugă ea. Boyle are cel puţin douăzeci de oameni care lucrează pentru el şi cred că ar fi nevoie de o armată de magistraţi ca să-l învingă.

— Sunt sigur că există o cale ca să…

Dar se opri la mijlocul frazei, căci tocmai îşi dăduse seama că trecuseră câteva minute de când Isabel nu mai gâfâia.

— Ţi-au trecut durerile?

Păru surprinsă. Îşi duse mâna la pântecul proeminent şi zâmbi.

— Da, mi-au trecut. Au trecut de tot.

Slavă Domnului, îşi spuse el.

— Eşti complet singură aici? Nu te uita aşa la mine, Isabel. De-acuma, trebuie să-ţi fi dat seama că nu lucrez pentru Boyle.

Încet, Isabel dădu din cap.

— M-am învăţat să fiu foarte neîncrezătoare. Sunt singură de mult timp.

Douglas încercă să nu arate cât de impresionat era.

O femeie în ultimele luni de sarcină ar fi trebuit să aibă în jur oameni care s-o îngrijească. În suflet începea să-i fiarbă furia.

— S-a ocupat de tine cineva din oraş?

— Domnule Clayborne, nu cred…

— Douglas, o corectă el.

— Douglas, nu cred că înţelegi în ce situaţie gravă sunt. Boyle a blocat drumul. Nimeni nu intră aici fără încuviinţarea lui.

Douglas zâmbi.

— Eu am trecut.

Revelaţia faptului că trecuse într-adevăr o făcu să zâmbească din nou. Ciudat, dar începea şi să se simtă mai stăpână pe sine.

— Oamenii lui Boyle trebuie să se fi dus acasă imediat ce a început ploaia. Cred că se întorc la ferma lui în fiecare seară când se întunecă, dar nu pot fi sigură.

Isabel se desprinse de perete, scuturându-şi fusta de praf, şi deodată simţi că i se înmuiau picioarele.

Îl privi îngrozită şi se rezemă din nou de perete, ca să nu cadă în genunchi, întorcându-şi capul în timp ce-i explica în şoaptă ce se întâmplase.

Părea speriată şi ruşinată. Douglas veni imediat lângă ea şi-i puse o mână pe umăr, încercând s-o liniştească.

— E-n regulă. Tot trebuia să se rupă.

Încerca să pară cât mai cunoscător. În realitate, rezumase într-o singură propoziţie tot ceea ce ştia despre naşteri.

— E ceva în neregulă. Copilul n-ar trebui să se nască decât peste trei, patru săptămâni. O, Doamne, numai eu sunt de vină. Nu trebuia să frec podelele şi să spăl rufele ieri, dar toate erau atât de murdare şi voiam să am o

ocupaţie, ca să nu mă gândesc că va trebui să nasc singură. Nu trebuia…

— Sunt sigur că n-ai făcut nimic rău, o întrerupse el. Nu te mai învinui singură. Unii copii se hotărăsc să se nască mai devreme. Asta-i tot.

— Crezi că…

— Nu din cauza ta s-a întâmplat, insistă el. Copilul le ştie pe-ale lui, şi chiar dacă ai fi stat în pat, tot ţi s-ar fi rupt apa. Sunt sigur.

Părea să ştie ce spunea, iar Isabel încercă să nu se mai simtă vinovată.

— Cred că am să nasc în noaptea asta.

— Într-adevăr, confirmă el.

— E ciudat. Nu mă mai doare.

Acum vorbeau amândoi în şoaptă. Douglas încerca să ţină seama de sentimentele ei. Isabel încerca să-şi învingă stânjeneala.

Omul acela era complet străin şi, o, Doamne, cât şi-ar fi dorit să fi fost urât şi bătrân. Dar nu era aşa. Era tânăr şi extrem de chipeş. Ştia că probabil ar fi murit de ruşine dacă-l lăsa s-o ajute să nască, pentru că ar fi trebuit s-o dezbrace de haine şi să vadă…

— Isabel, ai de gând să nu te mai ascunzi de mine? Trebuie să fii practică. Haide, o îmbie el, uită-te la mine.

Isabel avu nevoie de un minut încheiat ca să-şi adune curajul. Obrajii îi ardeau de ruşine.

— Ai să fii practică, repetă el, luând-o în braţe.

— Ce faci?

— Te duc înapoi în casă. Cuprinde-mă cu braţele.

Acum stăteau ochi în ochi. Douglas îi privea pistruii. Ea se uita în tavan.

— E aşa de penibil… şopti.

— Nu cred pe copil îl interesează dacă mama lui se simte penibil sau nu.

O scoase din boxă, se opri să rezeme puşca de stâlp,

apoi îşi continuă drumul spre uşă.

— Ai grijă, îi spuse Isabel. Puşca e încărcată. Putea să se descarce, când…

— Am descărcat-o eu.

Fu atât de surprinsă încât îl privi în ochi.

— Când?

— Înainte de a ţi-o da înapoi. Acum n-ai să-ncepi să te agiţi din nou, nu?

— Nu, dar va trebui să mă laşi jos un minut. Trebuie să mă ocup mai întâi de Pegasus.

— Vorbeşti despre armăsar?

— Da.

— Nu eşti în stare să te apropii de el.

— Nu înţelegi. S-a tăiat la piciorul stâng dinapoi şi trebuie să-i curăţ rana până nu se infectează. N-o să dureze mult.

— Am eu grijă de el.

— Ştii ce să faci?

— A, da. Mă pricep foarte bine la cai.

O simţi relaxându-se în braţele lui.

— Douglas?

— Da?

— Şi la femei te pricepi. Mă întrebam…

— Da…?

— În legătură cu naşterea. Ai ajutat vreodată o femeie să nască?

Douglas se hotărî s-o liniştească, ocolind răspunsul.

— Am puţină experienţă.

Cu caii, adăugă în sinea lui.

— Vei şti ce să faci dacă se întâmplă ceva?

— N-o să se întâmple nimic rău.

Tonul lui autoritar nu lăsa loc pentru nicio îndoială.

— Ştiu că ţi-e frică şi te simţi singură…

— Nu sunt singură… O, Doamne, n-ai să mă părăseşti, nu-i aşa?

— Nu te agita. Nu plec nicăieri.

Isabel oftă uşor şi-şi rezemă capul sub bărbia lui, imediat ce Douglas ieşi din hambar. Continua să plouă cu găleata, iar Douglas regretă că nu avea cu ce s-o acopere.

Cabana de bârne se afla la vreo cincizeci de iarzi distanţă şi, până ajunseră la uşă, Isabel se udă la fel de tare ca el. În cabană ardea doar un felinar. Atmosfera era caldă şi primitoare, dar Douglas remarcă în primul rând mirosul de trandafiri care umplea aerul.

În dreapta intrării se afla o masă prelungă acoperită cu o faţă de masă albă cu pătrăţele galbene, iar în mijlocul ei stătea o vază de cristal plină cu cel puţin o duzină de trandafiri albi înfloriţi. Era clar că Isabel încercase să aducă frumuseţe şi bucurie în realitatea crudă a vieţii ei, iar acel gest simplu şi feminin făcu să i se strângă inima pentru ea.

Interiorul cabanei era imaculat. Un şemineu de piatră stătea faţă-n faţă cu uşa, iar pe consolă se înşirau câteva fotografii în rame de argint.

Un balansoar cu o pernă îmbrăcată în aceeaşi pânză ca a feţei de masă fusese plasat în stânga căminului, iar în partea cealaltă se afla un scaun de lemn cu spătar înalt şi picioare subţiri. Două andrele ieşeau dintr-un ghem de tort vişiniu pus pe tăblia pentru picioare, iar firele lungi se încolăceau în jos spre covorul cusut din petice multicolore.

— E foarte frumos aici, remarcă Douglas.

— Mulţumesc. Aş dori să am o bucătărie mai spaţioasă. Am întins perdeaua ca s-o despart de camera mare. E aşa o înghesuială... Voiam să fac curat după ce terminam în hambar.

— Nu-ţi face griji.

— Ai observat trandafirii? Nu-i aşa că-s frumoşi? Lângă liziera din spatele câmpiei cresc trandafiri sălbatici. Parker a sădit mai mulţi pe lângă casă, dar încă n-au prins rădăcini.

Firea practică a lui Douglas se afirmă din nou.

— Nu trebuia să te duci singură. Ai fi putut să cazi.

— Mi-a făcut plăcere să-i aduc în casă, şi sunt sigură că mişcarea mi-a făcut bine. Nu suport să stau închisă-n casă toată ziua. Te rog, lasă-mă jos. Acum mă simt bine.

Douglas se conformă, dar continuă s-o ţină de braţ până se asigură că stătea bine pe picioare.

— Cu ce te pot ajuta?

— Vrei să aprinzi focul? Am pus lemnele în vatră, dar voiam să-l aprind abia după ce mă întorceam din hambar.

— Ai adus lemnele în casă?

— Eu sunt de vină că nasc mai devreme, nu-i aşa? Am adus lemnele de pe deal, azi-dimineaţă. Iar după-amiază m-am dus să mai iau. Noaptea se face atât de frig şi umed… Nu m-am gândit, iar acum copilul o să…

Douglas o întrerupse înainte să se ambaleze din nou.

— Calmează-te, Isabel. Multe femei muncesc până înainte de naştere. Eram îngrijorat doar ca nu cumva să cazi. Atâta tot.

— Atunci, de ce-ai spus…

— Să nu cazi, repetă el. Numai la asta m-am gândit. N-ai căzut, deci nu s-a întâmplat nimic rău. Şi acum, nu-ţi mai face griji.

Isabel dădu din cap şi vru s-o ia din loc. Douglas o prinse de braţ, îi spuse să se rezeme de el şi începu s-o conducă încet.

— O să dureze o oră până ajung în dormitor, dacă te mai porţi cu mine ca şi cum aş fi o invalidă.

Luându-i-o înainte, Douglas deschise uşa. Înăuntru era întuneric beznă.

— Nu te mişca până aduc felinarul. Nu vreau să…

— Să cad? Pari să te temi îngrozitor de mult de posibilitatea asta.

— Nu vreau să te jignesc, dar ai o burtă atât de mare, încât n-ai cum să-ţi vezi picioarele. E normal să mă tem să nu cazi.

Isabel râse. De mult n-o mai făcuse.

— Trebuie să-ţi scoţi hainele ude, îi aminti el.

— Pe scrinul din dreapta sunt două lumânări.

Douglas se bucură că avea ceva de făcut. Se simţea stânjenit şi complet în afara elementului său. Nu-şi dădu seama că mâinile-i tremurau până când încercă să aprindă lumânările. Fu nevoit să încerce de trei ori înainte de a reuşi. Când se întoarse, Isabel ridica deja cuvertura colorată de pe pat.

— Eşti leoarcă. Trebuie neapărat să scoţi de pe tine hainele ude înainte de a mai face şi altceva, insistă el.

— Dar tu? Ai haine de schimb la tine?

— În coburi. Dacă n-ai nevoie de ajutor, mă duc să aprind focul; pe urmă, am să mă întorc în hambar să văd de cai. Ai tăi au mâncat?

— Da, răspunse ea. Să ai grijă cu Pegasus. Nu-i plac străinii.

Privi în podea, cu mâinile împreunate. Când Douglas se întoarse să iasă, îl strigă:

— Ai să te întorci, nu-i aşa?

Începuse să se agite din nou. Ultimul lucru pe care-l dorea era să rămână iar singură. Douglas presimţea că-i aştepta o noapte grea, şi voia ca Isabel să-şi păstreze puterile pentru eforturile mai importante care o aşteptau.

— Va trebui să ai încredere în mine.

— Da… Am să-ncerc.

Încă mai părea speriată. Douglas se rezemă de tocul uşii, încercând să găsească ceva de spus care s-o convingă că n-avea s-o abandoneze.

— Se face târziu, spuse ea.

Desprinzându-se de uşă, Douglas se apropie.

— Vrei să-mi faci o favoare?

— Da.

Îşi scoase din buzunar ceasul de aur, îl desprinse de pe lanţ şi i-l dădu. Lanţul rămase legănându-i-se între

degete.

— Ăsta-i cel mai de preţ lucru al meu. Mi l-a dat Mama Rose, şi nu vreau să i se întâmple nimic. Pegasus ar putea să dea cu copita, sau s-ar putea să-l scap eu, în timp ce-mi şterg rotatul. Pune-mi-l bine.

— A, da, o să am mare grijă de el.

Imediat ce Douglas ieşi din cameră, Isabel îşi lipi ceasul de inimă şi închise ochii. Ea şi copilul ei erau din nou în siguranţă – şi, pentru prima oară de multă vreme, Isabel se simţea calmă şi stăpână pe sine.

Capitolul 2

Îşi ieşise din minţi complet. Şi nu-i păsa. Ştia că-şi pierdea ultimele fărâme ale controlului şi, undeva în străfundurile minţii ei, pândea conştiinţa faptului că nu se purta rezonabil. Nici de asta nu-i păsa.

Voia să moară. Era o laşitate, dar n-avea chef să se simtă vinovată. Moartea ar fi fost o scăpare binevenită de durerile infernale pe care le îndura – şi, în faza aceea, când junghiurile sfâşietoare se succedau unul după altul, la nesfârşit, moartea era singura la care o mai interesa să se gândească.

Douglas îi spunea întruna că totul avea să fie bine, iar Isabel conchise că mai voia să rămână vie doar atâta timp cât să-l omoare. Cum îşi permitea să fie atât de calm şi raţional? Ce ştia el? Era bărbat, pentru numele lui Dumnezeu, şi în ceea ce-o privea pe ea, numai a lui era vina pentru chinurile prin care trecea.

— Nu vreau să mai continui, Douglas. Auzi ce-ţi spun? Nu vreau să mai continui..

Nu şoptise – mugise.

— Încă doar câteva minute, Isabel, îi promise el, într-o şoaptă liniştitoare.

— Vedea-te-aş mort.

Pe toţi sfinţii, Douglas ar fi dat orice ca să-i facă hatârul. Detesta faptul că trebuia s-o vadă chinuindu-se aşa. Se simţea neputincios, nepriceput şi atât de-al dracului de speriat, încât nici nu se putea gândi ce să facă.

În aparenţă, se arăta stoic, dar nu era deloc sigur cât timp mai putea continua cu prefăcătoria. Din clipă-n clipă, Isabel avea să observe cum îi tremurau mâinile. Şi atunci, probabil că urma să se sperie din nou. Prefera de-o mie de ori s-o vadă furioasă decât speriată, iar dacă se simţea mai bine răcnind sudălmi la el, n-avea de gând s-o oprească. Isabel răsturnă involuntar ligheanul cu apă, când aruncă prosopul umed pe care Douglas i-l aplicase pe frunte.

— Dacă ai fi un gentleman, ai face ce-ţi cer eu.

— Isabel, nici nu mă gândesc să te pocnesc în cap.

— Doar un pumn uşor, în bărbie. Am nevoie de odihnă.

Douglas clătină din cap.

Începu să plângă.

— De când o tot ţine aşa? Spune-mi, de cât timp?

— De şase ore, doar.

— De şase ore, *doar?* Te urăsc, Douglas Clayborne.

— Ştiu că mă urăşti, Isabel.

— Nu mai suport.

— Contracţiile sunt mai dese. În curând, îţi vei ţine copilaşul în braţe.

— N-am nevoie de niciun copilaş! strigă ea. M-am hotărât, Douglas!

— Bine, Isabel. Nu e nevoie sa naşti copilaşul.

— Mulţumesc.

Isabel se opri din plâns şi închise ochii. Îi ceru iertare pentru toate epitetele spurcate pe care i le aruncase în faţă. Douglas socoti că-i mai rămăseseră câteva minute ca să şteargă apa de pe jos şi să mai aducă prosoape, înainte de următoarea serie de contracţii. Tocmai închidea uşa

după el, când Isabel îl strigă:

— Las-o deschisă, ca să m-auzi.

Glumea, pesemne. Strigase destul de tare ca s-o audă jumătate din statul Montana. Încă-i mai ţiuiau urechile de la ultimul ei răget, dar nu credea că ar fi fost cel mai inspirat lucru să i-o spună.

Aşa că acceptă. Cu vreo trei ore în urmă, învăţase că nu era bine să contrazică o femeie în chinurile facerii. Toate încercările de a o face să fie rezonabilă se dovediseră imposibile. O, da, îi era mult mai uşor să fie de acord cu tot ce spunea, indiferent cât era de deplasat.

Douglas duse castronul de porţelan în alcovul cu perdea pe care Isabel îl folosea drept bucătărie, luă un vraf de prosoape curate şi se întoarse. Tocmai trecuse de vatră, când în sfârşit înţelese realitatea. Trebuia să moşească un copil.

Simţi podeaua clătinându-i-se sub picioare. Scăpă prosoapele din mâini şi se rezemă de perete. Îndoit de mijloc, îşi rezemă mâinile pe genunchi şi închise ochii, încercând cu disperare să facă faţă inevitabilului.

Fratele lui, Cole, îl învăţase o şmecherie pe care s-o folosească atunci când se pregătea pentru un schimb de focuri. Cole îi spusese să se gândească la tot ce putea fi mai rău, să se transpună drept în vâltoare, iar apoi să-şi imagineze că învingea. Douglas considerase întotdeauna că acest joc al imaginaţiei era o pierdere de timp, dar acum era tot ce-i mai rămăsese, şi se hotărî să facă o încercare.

Pot face asta. Ba, pe dracu'. Nu-s în stare. Ba nu, nu, n-o să fie prea rău, şi pot să mă descurc. În regulă, stau în faţa Tavernei lui Rommy din Hammond. Cinci... ba nu, cinci ucigaşi însetaţi de sânge mă aşteaptă să intru. N-am încotro. Trebuie să intru. Ştiu şi sunt gata. Ştiu că toţi ticăloşii au pistoalele în mâini, cu cocoaşele trase. Totuşi, pot să-i înving. Pe cinci am să-i dobor cu pistolul din mâna stângă, iar pe ceilalţi cinci, cu cel din dreapta, în timp ce

mă arunc la adăpost. O să meargă lins-prelins ca un pahar de whisky pe gât. Mda, pot să-i rad, ba bine că nu.

Trase adânc aer în piept. *Şi-s la fel de sigur că pot să moşesc şi plodul ăsta.*

Jocul lui Cole nu mergea. Douglas înghiţea aerul şi-l sufla afară tot mai repede.

Isabel tocmai simţea începutul unei noi contracţii. Se anunţa una năprasnică. Închise strâns ochii, pregătindu-se, şi era gata să strige după Douglas, când auzi un zgomot ciudat. Se părea că cineva respira greu, de parcă ar fi alergat cale de-o poştă. Douglas? Nu, nu putea fi Douglas. Dumnezeule mare, acum avea năluciri. În sfârşit, se întâmplase; i-o luase mintea razna.

Contracţia slăbi, în timp ce Isabel era distrasă cu alte gânduri. Peste câteva secunde, îi atrase din nou atenţia, cu înverşunare. Avea senzaţia că trupul îi era sfârtecat în mii de bucăţi, iar în timp ce spasmul se înteţea, scâncetele i se transformară într-un urlet sfâşietor.

Dintr-o dată, Douglas apăru lângă ea. O cuprinse cu braţele pe de umeri, ridicând-o la piept.

— Ţine-te de mine, dulceaţă. Ţine-te strâns până trece.

Când contracţiile încetară, Isabel suspina. Imediat, începu o nouă serie.

— E timpul, Douglas. Vine copilul.

Avea dreptate. Peste zece minute, Douglas îl ţinea în braţe pe fiul ei. Copilul avea membre lungi, era palid ca moartea şi atât de îngrozitor de slab, încât Douglas nu credea că avea destulă putere ca să deschidă ochii… sau să trăiască o zi întreagă. Respira subţire, iar când ţipă în sfârşit, sunetul fu jalnic de slab.

— Copilul e bine? şopti Isabel.

— E băiat, Isabel. Ţi-l dau să-l ţii în braţe de îndată ce-l şterg. E groaznic de slab, o preveni el, dar sunt sigur c-o să fie bine, minunat de bine.

Douglas nu ştia dacă-i dădea speranţe false sau nu. Cinstit, nu ştia cum ar fi putut copilul să supravieţuiască. Era atât de mic încât îi încăpea în mâini, şi totuşi putea să-şi deschidă şi să închidă ochii, şi să se foiască. Doamne Sfinte, avea degetele de la mâini şi de la picioare atât de mici, încât se temea să i le atingă, ca să nu i le sfărâme. Îşi schimbă uşor poziţia mâinilor, apăsându-l încet cu degetul pe piept. Îi simţi inima bătând. Cum putea o făptură atât de mică să aibă o formă aşa de perfectă? Era uluitor că putea să respire. Şi totuşi, respira.

Dumnezeule, îşi spuse Douglas, *dacă n-am grijă, aş putea să-i rup un os.* Frumuseţea pură a operei lui Dumnezeu îl uimea şi-l umilea.

Acum Isabel mai avea nevoie de încă un miracol, pentru ca fiul ei să rămână în viaţă.

— Va trebui să fii un luptător, prichindelule, şopti el, cu glasul îngroşat de emoţie.

Isabel îl auzi.

— O să aibă parte de ajutor. Surorile ne-au spus că, de fiecare dată când se naşte un copil, Dumnezeu trimite un înger păzitor să aibă grijă de el.

Douglas ridică privirea.

— Sper să ajungă aici cât mai curând.

Isabel zâmbi, căci ştia, în inima ei, că îngerul păzitor al lui Parker era deja acolo.

Îl ţinea în braţe pe fiul ei.

*

Trecu o oră încheiată până când Isabel şi copilul se liniştiră. Douglas fu nevoit să schimbe planul de a folosi leagănul pe care-l făcuse soţul ei, căci atunci când îl atinsese cu genunchiul i se desprinsese fundul.

Era clar că Grant îi construise baza din lemn putred. Totuşi, chiar şi dacă lemnul ar fi fost proaspăt tăiat,

Douglas tot ar fi aruncat drăcia. În stinghiile neregulate fuseseră bătute, din afară înspre înăuntru, cuie lungi cât o mână de om, iar vârfurile lor periculos de ascuţite se îndreptau în jos spre culcuş. Se cutremura cu gândul la vătămările pe care acele cuie ruginite i le-ar fi putut produce copilului. Şi era prea obosit ca să mai facă ceva cu el.

Îşi scoase hainele, luă pe el altă pereche de pantaloni din piele de ţap, şi se duse în dormitor să pregătească un pat provizoriu pentru copil.

Scoase sertarul de jos al scrinului şi-l căptuşi cu prosoape învelite într-o faţă de pernă. Când termină, Isabel dormea adânc. Seninătatea de pe faţa ei îl captiva, şi nu-şi mai putea lua ochii de la ea. O privea cum dormea; o privea cum respira.

Era la fel de frumoasă şi perfectă ca fiul ei. Părul îi stătea răsfirat pe pernă, într-o cascadă încâlcită. Arăta ca un înger... şi nicidecum ca acel Beelzebuth cu care o comparase în timpul travaliului.

Un nou căscat îl smulse din amorţeală. Mută cu grijă copilul în sertar şi tocmai ieşea din dormitor, când Isabel îl chemă. Reveni lângă ea grăbit, uitând cât de sumar era îmbrăcat. Încă nu-şi luase pe el o cămaşă, nici nu apucase să-şi încheie nasturii pantalonilor, dar mai mult îl preocupa că Isabel îi putea spune că hemoragia îi sporise.

— S-a-ntâmplat ceva? Sper că nu...

— Mi-e bine. Stai jos aici, alături. Vreau să-mi spui adevărul, şi priveşte-mă în ochi, ca să-mi dau seama dacă nu cumva îmi spui doar ce vreau să aud. Copilaşul meu o să scape cu bine?

— Aşa nădăjduiesc, deşi, sincer, nu ştiu.

— E atât de mic... Ar fi trebuit să-l mai ţin.

— Arată ca un luptător. Poate că n-are nevoie decât să pună puţină carne pe el.

Isabel se relaxă vizibil.

— Da, o să se întremeze. Nu-i aşa că-i frumos? Are părul negru, ca tatăl lui.

— Mda, e frumos.

Îl întrebase deja acelaşi lucru de cel puţin cinci ori.

— E la fel de frumos ca data trecută.

— N-ar fi mai bine să aduci leagănul în dormitor?

— Nu l-am putut culca în leagăn. S-a desfăcut în bucăţi.

Nu păru surprinsă.

— Şi ce-ai făcut cu copilul meu?

— L-am pus într-un sertar.

— Într-un sertar?

Douglas îi arătă spre culcuşul improvizat. Ajungea ca Isabel să se aplece într-acolo, ca să-şi vadă copilul.

Se rezemă din nou de pernă, râzând.

— Eşti îndemânatic.

— Practic.

— Şi asta. Îţi mulţumesc, Douglas. Ai fost răspunsul la rugăciunile mele.

— Nu te mai agita, Isabel, îi spuse el. Ai nevoie de somn.

— Mai stai cu mine doar câteva minute… te rog?

Douglas îşi schimbă puţin poziţia, rezemându-şi umerii de tăblia de la căpătâiul patului, cu picioarele întinse peste pătură.

— Te-ai hotărât ce nume ai să-i dai?

— Parker, după tatăl său.

— Frumos.

Îl auzi căscând din nou. Era obosit, şi nu-l putea ţine treaz cu trăncăneala ei, dar nu se putea îndura să-i spună să plece. Nu voia ca intimitatea dintre ei să se sfârşească. Împărtăşiseră miracolul naşterii, iar Isabel se simţea mai apropiată de el decât se simţise vreodată faţă de un alt bărbat. Soţul ei ar fi înţeles, ştia – şi şi-l imagină zâmbind spre fiul lui, din cer.

Gândurile îi reveniră la Douglas. Tocmai se pregătea să-l întrebe unde avea de gând să se culce, când auzi un sforăit uşor. Nu-l trezi. Se cuibări mai aproape de el, îi luă mâna şi i-o ţinu strâns.

Şi adormi.

Capitolul 3

Douglas nimerise în plin coşmar. Ştia că situaţia lui Isabel era gravă. Dacă ceea ce-i spusele în ajun era adevărat – şi nu se îndoia că aşa era – atunci avea mari probleme.

Nu numai că o luaseră în cătare nişte bandiţi conduşi de un ticălos fără scrupule numit Boyle, dar mai era şi complet izolată de oraş, ceea ce însemna că nu putea obţine ajutor sau provizii.

Iar pe ultimul loc, dar nu mai puţin supărător, era faptul că tocmai născuse. Copilul avea nevoie de îngrijiri atente, şi atât el, cât şi mama erau prea slăbiţi şi vulnerabili ca să se poată deplasa. Iar apoi, nimerise din lac în puţ. Ploaia nu mai contenea.

De dimineaţă începând, alterna între o burniţă măruntă şi un potop cu tunete şi fulgere. Vremea începuse să-l îngrijoreze foarte tare, de când ieşise afară în lumina cenuşie a zorilor şi văzuse limpede unde era situată cabana de bârne.

În noaptea trecută fusese prea întuneric ca să vadă mare lucru în timp ce cobora călare panta, călăuzindu-se numai după lumina pâlpâitoare slabă din valea de jos. Ştiuse deja că ferma era înconjurată de munţi pe trei părţi, dar ceea ce nu ştiuse era că micuţa cabană stătea drept în mijlocul depresiunii. Orice revărsare a lacurilor ş: pâraielor din munţi ar fi măturat-o din loc, în drum spre râul din vale.

Nu-i venea să creadă că cineva putuse construi o casă într-un loc atât de periculos. De obicei, Douglas nu-i vorbea de rău pe morţi, dar faptele erau fapte, şi se vedea clar că Parker Grant senior fusese un imbecil nepriceput. Douglas îi acordase lui Grant beneficiul îndoielii când văzuse leagănul.

Unii oameni pur şi simplu nu au talent la construitul mobilei. Nimic rău în asta, chibzuise el. Dar să construiască o casă în calea inundaţiilor era cu totul altceva. Totuşi, Douglas nu voia să tragă concluzii pripite.

Era posibil s-o fi construit altcineva, cu ani în urmă, iar Grant pur şi simplu să se fi mutat cu soţia lui înăuntru temporar, până putea clădi o casă mai acătării, într-un loc mai înălţat.

Douglas spera să aibă dreptate. Dacă avea un dram de noroc – şi numai Dumnezeu ştia cât de multă nevoie avea – Grant pusese un acoperiş pe cabana cea nouă. Îi putea duce acolo pe Isabel şi pe fiul ei, dacă nu era prea departe. Timpul încă nu devenise un factor critic.

Deşi se formaseră băltoace pe toată pajiştea din spatele casei şi al hambarului, iar noroiul îi clefăia sub picioare, bănuia că mai avea timp până să trebuiască să plece. Mai exista şi posibilitatea ca ploaia să înceteze. Soarele fierbinte de vară avea să usuce repede pământul, ceea ce i-ar fi ajutat să câştige timp.

Avea nevoie de ceva care să-l înveselească, conchise el, aşa că se duse la hambar ca să aibă grijă de cai. Ardea de nerăbdare să le mai arunce o privire arabilor. Armăsarul era atât de magnific cum îi spusese fratele lui.

Era un cal mare pentru un arab, cu un minunat păr sur. Douglas putea simţi puterea şi neîncrederea armăsarului.

Isabel avusese dreptate, lui Pegasus nu-i plăceau străinii, dar din fericire Douglas se pricepuse dintotdeauna să se înţeleagă cu caii şi, după ce armăsarul se obişnui cu mirosul şi glasul lui, îl lăsă să-i examineze rana.

Perechea lui era mai mică, delicată la înfăţişare şi vizibil plină de sine. Îşi azvârlea capul ca o femeie încrezută, ceea ce-l făcu pe Douglas s-o simpatizeze şi mai mult.

Cei doi erau obişnuiţi să stea împreună. Imediat ce mută iapa în boxa alăturată, începură să se caute cu boturile, lăsându-l pe Douglas să-i perie.

Nu era de mirare că Isabel voise să-i păstreze. Soţul ei n-ar fi trebuit să vândă armăsarul fără să discute mai întâi cu ea, indiferent câtă nevoie avea de bani.

Nutreţul animalelor era pe terminate. Douglas le dădu arabilor şi rotatului său cât de mult aveau nevoie, apoi socoti că mai rămăsese pentru mai puţin de o săptămână.

Proviziile din cabană erau la fel de frugale. Abia terminase de făcut inventarul, când auzi copilul scâncind. Se hotărî să-l schimbe, pentru ca Isabel să poată sta în pat, dar când ajunse la uşa dormitorului văzu că aceasta era încuiată.

Ciocăni de două ori înainte ca Isabel să-i răspundă. Bâlbâindu-se, îi ceru să aştepte până se îmbrăca.

— Acum poţi să intri.

Stătea lângă scrin, într-un capot albastru încheiat până la gât. Parker era cuibărit în braţele ei. Cu fiecare minute ce trecea, Isabel devenea tot mai drăguţă. Douglas îşi dădu seama că se uita cam lung la ea, îşi mută privirea şi observă rochia pe care o întinsese peste cuvertură.

— Ar trebui să rămâi în pat.

În sfârşit, Isabel ridică ochii. În aceştia încă îi mai strălucea văpaia maternităţii, iar în obraji i se zărea o roşeaţă uşoară. Totuşi, nu se uită la el. Privirea i se îndreptase spre peretele din stânga.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea, părând nervoasă. Vreau să mă îmbrac şi să-ţi pregătesc micul dejun.

Douglas clătină din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, abia ai născut. Am să-ţi fac eu ţie micul dejun. Tu stai jos în balansoar, până schimb eu aşternutul.

Tonul lui îi dădea de înţeles că n-avea rost să-l contrazică. Se aşeză mai repede decât ar fi trebuit, şi scoase un geamăt zgomotos.

Douglas o ajută să se ridice în picioare. Nici acum nu voia să-l privească.

— De ce eşti atât de sfioasă cu mine?

Obrajii ei se înroşiră şi mai tare. Probabil că n-ar fi trebuit să o ia atât de direct.

— Păi… după… ştii tu.

— Ba nu ştiu. De-asta am întrebat.

— E… stânjenitor. Mă gândeam cum te-am cunoscut şi că ai fost nevoit să… a trebuit să… când se năştea copilul…

Douglas izbucni în râs. Pur şi simplu nu se putea stăpâni.

Dar Isabel nu-i împărtăşea deloc amuzamentul.

— Eram foarte ocupat atunci. Nu-mi amintesc decât de copil. Mă temeam să nu-l scap.

— Serios?

— Foarte serios. Dacă te doare prea tare când te aşezi, reazemă-te de scrin până termin eu de făcut patul. Ultimul lucru de care avem acum nevoie e să cazi. Cred că eşti slăbită.

— Parker e agitat, se bâlbâi ea, încercând să schimbe subiectul.

Douglas se aplecă să privească spre copilul care dormea. Numai un cuvânt ca „agitat” nu i-ar fi trecut prin minte.

— Mie mi se pare destul de liniştit.

Se uitară unul la altul, zâmbind. El întoarse cel dintâi capul, dar nu înainte de a observa cât de frumoşi îi erau

ochii. Erau mai mult aurii decât căprui şi, fir-ar să fie, pistruii aceia ai ei aveau să-i tot distragă atenţia, dacă mai continua să stea aproape de ea.

Avea şi mâini delicate. Le observase în timpul contracţiilor, când Isabel încercase să-l strângă de gât pentru că refuza să-i dea una-n cap şi s-o ameţească.

Schimbă repede aşternutul, în timp ce Isabel înşira toate calităţile pe care era sigură că le avea fiul ei. Începu prin a-i spune că Parker dovedise deja cât de deştept era, iar când termină enumerarea, îl înălţase la rangul de geniu.

Douglas nu putea pricepe cum ajunsese la acele concluzii. Copilul încă nu avea nici măcar o zi, şi tot ce putea şti despre el era că dormea şi se uda.

Când Douglas îl luă pe Parker, Isabel stătea rezemată de scrin, sleită.

— Aş putea merge cu tine la bucătărie, ca să te-ajut să pregăteşti micul dejun.

— Nu e nevoie, spuse el. Parker primeşte destul ca să se sature?

— O să fie… curând.

— Te rog, încearcă să treci peste… stânjeneală. Vreau să ştiu dacă nu duce lipsă de nimic.

— Da, n-are nicio problemă. Doctorul mi-a spus pe larg la ce să mă aştept. Ar trebui ca diseară să-l pot alăpta.

Douglas dădu din cap.

— Dacă începe să-ţi curgă sânge, să-mi spui, da?

— Douglas…

— La Parker mă gândesc, îi explică el. Poate ar fi bine să mă duc după doctor, ca să te examineze. M-aş putea strecura cu el pe lângă oamenii lui Boyle, noaptea.

— Nu este nevoie. Ţi-am promis că-ţi spun dacă se întâmplă ceva.

După ce puse copilul la loc în pătuţul lui, Douglas o ajută pe Isabel să-şi scoată capotul. Mâinile ei tremurau în timp ce încerca să-şi descheie nasturii, insistând tot timpul

că putea să se dezbrace singură. Douglas însă o ajută totuşi.

— Nu sunt obosită deloc. Am dormit mult.

Tot protesta, chiar şi după ce o vârî în aşternut. La insistenţele ei, Douglas se mai uită o dată la copil înainte de a ieşi din cameră şi, când închise uşa, Isabel dormea adânc.

*

Pe seară, Isabel mâncă micul dejun. Douglas îi adusese pâine prăjită arsă şi păsat de ovăz îndulcit cu zahăr, plin de cocoloaşe. I se părea că arăta destul de bine. Isabel găsea că arăta groaznic. Pentru că Douglas îşi dăduse atâta osteneală, încercă să mănânce cât putea de mult fără să se înece şi-i mulţumi din toată inima. După ce luă tava, Douglas se aşeză pe marginea patului ca să discute situaţia.

— Avem de vorbit.

Isabel îşi lăsă şervetul în poală.

— Pleci.

— Isabel…

— Înţeleg.

Faţa ei se făcuse albă ca hârtia. Douglas clătină din cap.

— Nu, nu plec. Dar trebuie să fac ceva cu aprovizionarea.

— Serios?

— Da.

— Mi-ar prinde bine nişte făină şi zahăr. Sunt pe terminate.

— Mă duc în oraş.

— Nu te vor lăsa să te întorci.

Douglas îi acoperi mâna cu a lui.

— Ascultă-mă. Nu e cazul să te tulburi. N-am de gând

să intru ţanţoş în magazinul general, ziua-n amiaza mare. Ai puţin mai multă încredere în mine.

— Atunci, cum…

Îi zâmbi.

— Am să intru noaptea.

Isabel fu şocată de o asemenea posibilitate.

— Ai să-l jefuieşti pe domnul Cooper?

— Avem nevoie de provizii, şi mai vreau să iau şi nişte haine. Nu mi-am împachetat decât o cămaşă de schimb şi o pereche de pantaloni, când am pornit încoace. Voi lăsa banii pe tejghea.

— Dar nu se poate! Domnul Cooper va observa că a intrat cineva în magazin şi-o să-i spună lui Boyle. Îi spune totul. E prea riscant, Douglas. S-ar putea ca unul din ei să-şi dea seama că mă ajuţi. Stai, ştiu ce poţi face. Ascunde banii sub hârtiile de pe biroul domnului Cooper, după tejghea. Până la urmă îi va găsi, şi nu contează dacă ghiceşte sau nu cum au ajuns acolo. Noi vom şti că n-am furat, şi vom fi cu conştiinţa curată. Da, aşa trebuie să faci.

— De ce-i spune Cooper lui Boyle totul?

— Îi spune şi-atât, replică ea. Şi unii dintre ceilalţi la fel. Numai o mână de oameni l-au înfruntat pe Boyle. Doctorul Simpson a fost unul dintre aceştia. Chiar l-a şi minţit, spre binele meu, şi i-a spus că nu voi naşte până la sfârşitul lui septembrie. Încerca să-mi lase mai mult timp ca să găsesc o cale de a scăpa de Boyle.

— Bine. Îl vom lăsa pe Boyle să creadă minciuna cât mai mult timp posibil. Doctorul a venit vreodată aici?

— O dată.

— Şi ţi-a spus unde stau iscoadele?

— Ţin minte că mi-a spus că erau leneşi, pentru că stăteau pe colina de lângă oraş, blocând drumul care duce încoace. Se duc şi se-ntorc din Sweet Creek cu rândul.

— Pe ăia i-am văzut când veneam spre fermă. Mă întrebam dacă n-a menţionat şi alţii, postaţi mai aproape de

tine. Când am coborât colina era întuneric şi s-ar fi putut să nu-i observ.

— Alţii nu cred că mai sunt. N-au niciun motiv să supravegheze cabana. Ştiu că nu mă pot duce în sălbăticie. Dacă aş încerca s-o iau spre vest, mi-ar lua peste o săptămână ca să ajung în cel mai apropiat oraş. În starea-n care sunt, n-aş putea să risc. Nu, singurul drum sigur e prin Sweet Creek.

— E bine dacă nu pândesc cabana.

— De ce?

— Cu cât pot merge mai mult fără să fiu observat, cu atât mai bine, iar dacă nu păzesc nici pajiştea, pot scoate caii din grajd, ca să facă mişcare. Dar înainte, am să mă asigur că oamenii lui Boyle nu şi-au schimbat posturile.

— Când ai să pleci la magazin?

— Imediat ce se întunecă. O să fie totul în regulă, dacă rămâi singură?

— Da, dar e periculos să călăreşti pe întuneric.

— N-o să fie nicio problemă, exageră el.

Încercă să-şi retragă mâna, dar Isabel i-o ţinea strâns.

— Spune-mi tot ce ştii despre locurile din oraş.

Isabel avea o memorie a detaliilor impresionantă. Descrise amănunţit fiecare clădire. Ştia cu precizie unde-şi ţinea Cooper inventarul, în magazin.

— Şi acum, spune-mi unde e casa doctorului Simpson. Vreau să aflu câţi oameni îl supraveghează.

Se conformă, apoi îi spuse:

— N-ai să poţi aduce prea multe cu tine dacă nu iei şareta, şi e prea periculos. Oamenii lui Boyle vor auzi roţile scârţâind.

— Pot s-o dreg. Nu-ţi mai face griji şi nu mă aştepta înapoi până mâine dimineaţă. Voi lăsa puşca şi cartuşele lângă patul tău… în caz că Boyle se hotărăşte să vină. Dumnezeule, Isabel, îmi pare rău că te las singură, dar trebuie…

Isabel îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— Te rog, vino înapoi. Ştiu că nu eşti vinovat pentru nimic din toate astea. Îmi pare atât de rău că te-am implicat dar, Douglas, sper din toată inima să te întorci.

Cuprinzând-o în braţe, Douglas o strânse cu putere.

— Linişteşte-te, am să mă întorc. Îţi promit.

Parcă n-ar mai fi putut să-i dea drumul. Era dezolată că devenise atât de dependentă de el.

De soţul ei nu depinsese niciodată – dar, în fond, lui Parker îi înţelesese slăbiciunea. Douglas era total opus. Pe el, nimic nu părea să-l descurajeze.

— Parker are nevoie de tine, până-mi vor reveni mie puterile.

— Am să mă-ntorc, îi promise el din nou. Acum trebuie să-mi dai drumul.

— Pot face ceva ca să te ajut?

— Sigur. Dă-mi o listă a lucrurilor de care ai nevoie. Nu vreau să uit nimic.

— Am o listă în sertarul de la bucătărie. Am început s-o scriu acum câteva săptămâni.

Pe un ton deznădăjduit, adăugă:

— Am numit-o lista dorinţelor mele.

Douglas nu-şi dădu seama că plângea până când Isabel îi dădu drumul, rezemându-se de tăblia patului.

— Of, dulceaţă… Nu plânge…

— Azi sunt puţin cam emotivă… O să-mi treacă.

Trebuia să facă ceva ca să-i câştige pe deplin încrederea. Se uită la micul Parker, apoi îşi scoase ceasul de buzunar, îi spuse lui Isabel ce oră era şi îl puse pe scrin. Când se uită din nou la ea, văzu că în ochi încă i se mai citea teama.

— Ştii de ce ai nevoie, Isabel?

— Toate sunt trecute pe listă, răspunse ea.

— Nu la provizii mă refer.

— Atunci, nu, nu ştiu de ce am nevoie.

— De credinţă. Încearcă să ţi-o regăseşti, în lipsa mea, altfel o să ne certăm când mă întorc.

Tonul lui tăios n-o tulbură. Dimpotrivă, o încurajă chiar.

Avea să se întoarcă, fie şi numai ca s-o muştruluiască dacă se mai îndoia de el. Era destul de arogant şi mândru ca s-o facă şi, o, cât de minunat se simţea auzindu-l cum se răstea la ea!

Se comporta ca şi cum locul lui ar fi fost acolo, cu ea şi Parker.

— N-am vrut să te jignesc.

— Ei bine, ai reuşit.

Încercă să se arate spăşită. Nu voia ca Douglas să plece supărat.

— Am să-mi regăsesc încrederea în tine. Îţi promit.

Cu o lucire în ochi, adăugă:

— Să ai grijă de tine, dulceaţă.

Capitolul 4

Năravurile vechi mor greu. Douglas nu uitase niciodată cum să forţeze o broască sau să intre şi să iasă dintr-o clădire fără să fie văzut.

Îşi petrecuse ani de zile pe străzile din New York City, supravieţuind cu ajutorul isteţimii şi al iscusinţei lui infracţionale, înainte de a-i întâlni pe cei trei fraţi şi pe sora lui mai mică şi a porni spre vest.

Desigur, nu fusese decât un băieţandru pe vremea când îşi perfecţionase tehnicile criminale. Dar era ca şi cum ar fi făcut dragoste cu o femeie: o dată ce înveţi, nu mai uiţi niciodată.

Experienţa lui de hoţ îi era acum de mare folos. La fel şi ploaia, căci ţinea bufniţele în cuiburile lor.

Oamenii lui Boyle nu reprezentau o problemă, ci doar un inconvenient. Douglas ascunse şareta într-o adâncitură de lângă bârlogul lor de pe colina ce domina oraşul Sweet Creek, apoi se apropie pe furiş de cei patru şi le ascultă conversaţiile, cu speranţa de a obţine unele informaţii utile despre şeful lor.

Nu află nimic semnificativ. Pe lângă că luau numele lui Boyle în deşert pentru că le dăduse misiunea aceea nenorocită, îşi petreceau timpul lăudându-se cu numărul paharelor de whisky pe care puteau să le înghită la o singură beţie. Erau incredibil de plicticoşi şi, după ce le ascultă smiorcăielile timp de aproape douăzeci de minute, Douglas constată că nu aflase nimic semnificativ.

Se pregătea să-i ocolească şi să-şi continue drumul, când oamenii lui Boyle se hotărâră să-şi părăsească posturile şi să se ducă în oraş pentru noapte. Nu numai că vremea era prea urâtă, dar nu se îndoiau că şeful lor n-avea să afle niciodată.

Lenea lor uşura sarcina lui Douglas. Făcu şase drumuri cu rotatul, de la magazinul general până la şaretă şi înapoi, aducând proviziile necesare pentru Isabel, apoi porni spre casa doctorului Simpson.

Nu ciocăni. Intră pe uşa din spate, pentru că, aşa cum bănuise Isabel, Boyle îl ţinea pe medic sub pază strictă. Avea un om postat în faţă. Douglas îl zărise stând rezemat de un stâlp de priponit caii, cu puşca într-o mână şi sticla de rachiu în cealaltă. Nimeni însă nu păzea uşa din spate. Probabil că Boyle îi ordonase altuia s-o facă dar, la fel ca tovarăşii lui de pe deal, şi acesta o ştersese acasă.

Douglas uitase că Simpson era căsătorit. Soţia lui dormea cuibărită alături, culcată pe o parte, cu spatele spre soţul ei. Nu se vedea decât un ciuf de păr cărunt deasupra păturii.

Nu-şi folosi arma ca să-l trezească pe doctor. Îi acoperi doar gura cu mâna, îi şopti că era un prieten al lui

Isabel Grant şi-i ceru să vină jos, ca să stea de vorbă.

Se pare că doctorul era obişnuit să fie trezit din somn în toiul nopţii. Copiii obişnuiau într-adevăr să vină pe lume la asemenea ore nepotrivite. Deşi medicul părea temător, nu se întinse la discuţii.

Soţia lui nu se trezi. Simpson închise uşa şi-l conduse pe Douglas în cabinet. Acolo, trase draperiile, apoi aprinse o lumânare.

— Eşti cu adevărat un prieten al lui Isabel?

— Da.

— Şi te numeşti…?

— Douglas Clayborne.

— Nu vrei să-i faci niciun rău?

— Nu.

Totuşi, doctorul încă nu părea convins.

— Vreau s-o ajut, insistă Douglas.

— Poate că da, poate că nu, replică Simpson. Nu eşti de prin partea locului, nu-i aşa? De unde o cunoşti pe Isabel a noastră?

— De fapt, abia acum am cunoscut-o. Soţul ei mi-a vândut un armăsar arab, acum două luni, dar pe-atunci eu îmi extindeam ferma şi n-am putut să vin după cal până n-am angajat câţiva lucrători.

— Dar îi eşti prieten. Aşa e?

— Da.

Simpson îl privi lung, frecându-şi încet fălcile încadrate de barbete, apoi dădu din cap.

— Bine. Are nevoie de un prieten voinic şi dur cum arăţi dumneata, tinere. Mă rog la toţi sfinţii să fii la fel de dur când va fi nevoie s-o aperi. Ştii cum să foloseşti pistolul ăla pe care-l porţi?

— Da.

— Eşti iute şi precis?

Douglas avea senzaţia că era supus unui interogatoriu, dar nu se supără, ştiind că pe medic nu-l

interesa decât siguranţa lui Isabel.

— Sunt destul de rapid.

— Ţi-am văzut puşca pe masa din hol, spuse Simpson. Tragi la fel de bine şi cu ea?

Nu avea niciun rost să nu fie complet sincer.

— Prefer puşca.

— De ce?

— Face găuri mai mari, domnule, şi eu, dacă trag în cineva, trag ca să-l omor.

— Cred că aşa şi trebuie, remarcă el.

Apoi se aşeză la birou şi-i făcu semn lui Douglas să ia loc în faţa lui. Cu o clătinare a capului, Douglas refuză.

— Ce face fata noastră? Tare aş mai vrea s-o văd. Cred că de-acum abia mai umblă şi-i cu burta la gură.

— A născut azi-noapte.

— Dumnezeule mare atotputernice, a născut copilul? E mult prea devreme. Ce are, băiat sau fată?

— Băiat.

— S-a născut cu bine?

— Da, dar e slab, îngrozitor de slab… şi mic. La fel de slab îi e şi glasul.

Simpson se rezemă de spătar, clătinând din

— Mare minune că a supravieţuit. Pe lângă că-i slab, pare să fie bolnav?

— Nu ştiu. Doarme aproape tot timpul.

— Suge?

— Încearcă.

— Bine. Asta-i chiar bine, remarcă medicul. Laptele de mamă o să-l îngraşe. Spune-i lui Isabel să încerce să-l alăpteze cam din oră-n oră, până se mai întremează. Va suge doar puţin de fiecare dată, dar e bine aşa. Dacă refuză să mănânce, sau varsă, atunci avem o mare problemă. Nu ştiu ce-aş putea face pentru el dacă se îmbolnăveşte. E prea mic pentru medicamente. Nu ne rămâne decât să ne rugăm să scape. O răceală l-ar ucide, aşa că trebuie să-i fie

cald tot timpul. E foarte important, fiule.

— Voi avea grijă să-i fie cald.

— Nu vreau să par pesimist... numai că trebuie să înţelegi şi să accepţi realitatea. Copilul e în mare pericol să nu scape, orice-aţi face.

— Nu vreau să mă gândesc la posibilitatea asta.

— Dacă se întâmplă, va trebui s-o ajuţi pe Isabel s-o scoată la capăt. Aşa fac prietenii.

— Da, aşa voi face.

— Cum se mai simte? A avut ceva probleme despre care ar trebui să ştiu?

— A născut greu. Acum pare să se simtă bine.

— Ai ajutat-o să nască?

— Da.

— S-a rupt?

— Nu, dar a pierdut mult sânge. Nu ştiu dacă mai mult decât ar fi fost normal. Până acum, n-am mai moşit niciun copil. O întreb cum se simte, iar ea pare să se jeneze şi refuză să vorbească despre asta.

Doctorul dădu din cap.

— Dacă ar avea probleme serioase, ţi-ar spune, de dragul copilului. Încearcă s-o ajuţi să fie calmă, şi ai mare grijă să nu se tulbure. Isabel este o femeie puternică, dar acum trece printr-o perioadă când e mai vulnerabilă. Proaspetele mame tind să fie emotive, şi nu cred ca Isabel să fie altfel. Cel mai neînsemnat lucru poate s-o afecteze, şi nu trebuie să se agite din niciun motiv. Soţia lui Paul Morgan a plâns o lună încheiată. L-a scos din minţi pe soţul ei, cu atâtea griji. Plângea şi când era fericită, şi când era tristă. N-avea niciun sens. Până la urmă i-a trecut. Isabel are de făcut faţă unor probleme mai serioase. Nu ştiu cum aş suporta, să-l am pe Boyle suflându-mi în ceafă. Sigur, sunt îngrijorat pentru fiul ei, că s-a născut aşa de devreme, şi ştiu că şi ea trebuie să fie îngrijorată. Dacă micuţul scapă, ai de gând să stai cu fata noastră până poate să se

deplaseze?

— Da, voi sta cu ea. Cât credeţi c-o să ţină?

— Cel puţin opt săptămâni, dar zece ar fi şi mai bine, dacă se îngraşă prea încet. Sunt foarte curios de un lucru, fiule. Cum ai reuşit să ajungi la ferma lui Isabel?

— Era întuneric, şi am luat-o pe drumul cel mai drept, orientându-mă la lumina lunii, până când a intrat în nori şi a început ploaia. Era cât pe ce să dau peste pândarii lui Boyle. Erau atât de beţi, încât nu m-au auzit. M-am întrebat ce căutau acolo, ascunşi în ploaie, recunoscu Douglas, ridicând din umeri. Dar n-am fost destul de curios ca să aflu. Acum mă bucur că nu m-am oprit.

— E periculos să cobori cărarea dintre munţi pe întuneric.

— Am luat-o încet, am mai mers şi pe jos, şi m-am călăuzit după lumina de la fereastra lui Isabel.

— Eşti sigur că te poţi întoarce la ea în noaptea asta?

— Sunt sigur.

— Aş vrea să fiu mai tânăr şi mai agil. Atunci, aş încerca şi eu să ajung la Isabel pe întuneric, dar la vârsta mea nu îndrăznesc. Şi nu m-am priceput niciodată la cai. Mi-e frică de ei, mărturisi el. Am căzut de-atâtea ori, că nici nu mai ţin minte. Acum merg cu o cabrioletă, iar nevastă-mea mă ajută să înham caii în fiecare dimineaţă. Şi-n plus, chiar dacă aş putea să ajung acolo, e posibil ca Boyle să afle, şi atunci Trudy a mea ar risca să păţească ceva. Nu, nu pot să risc, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că ai apărut dumneata.

— Mi-aţi spus că acum nu puteţi face nimic pentru copil, îi reaminti Douglas.

— Aş putea s-o liniştesc pe Isabel. Ne e ca o fiică, mie şi lui Trudy. După moartea lui Parker, i-am cerut să se mute la noi, dar nici n-a vrut s-audă. Este hotărâtă să stea pe picioarele ei. Trudy a rugat-o să stea la noi măcar până ce se naşte copilul; pe urmă, Boyle a aflat de planurile noastre

şi le-a pus capăt. Nevastă-mea a găsit o casă frumoasă, mai încolo pe drum, şi voiam ca Isabel să se gândească să se mute acolo şi să-şi crească în Sweet Creek copilul. Şi-ar fi păstrat independenţa la care ţine atât, dar ar fi fost şi destul de aproape ca să-i putem da o mână de ajutor din când în când.

Afecţiunea doctorului pentru Isabel îl făcea pe Douglas să-l simpatizeze şi mai mult.

— Voi avea mare grijă de ea şi de copil, promise el.

— Ai observat ce drăguţă e?

Lui Douglas îi veni să râdă, atât de absurdă părea întrebarea.

— Da, am observat.

— Atunci, trebuie să te întreb ce intenţii ai, fiule.

Aceste cuvinte îl luară pe nepregătite.

— Mă scuzaţi?

— Voi fi direct, şi mă aştept să fii iritat. Totuşi, trebuie să te întreb. Când îşi va reveni după naştere, ai de gând să te încurci cu ea?

Douglas nu mai auzise niciodată o asemenea formulare.

— Nu.

Doctorul nu păru convins. Îi propuse lui Douglas să toarne două pahare de brandy, aşteptă să-i dea şi lui unul, apoi se rezemă de spătar, îngândurat.

— S-ar putea să se întâmple oricum, remarcă el.

— N-o cunosc decât de…

Simpson îl întrerupse:

— Adineaori mi-ai promis că vei sta cu ea zece săptămâni, mai ştii? Eşti un om de cuvânt, nu-i aşa?

— Da, şi voi rămâne, dar asta nu înseamnă c-am să…

— Fiule, dă-mi voie să-ţi spun despre un om pe care l-am întâlnit întâmplător la River’s Bend.

Douglas simţea cum îi creştea frustrarea. Nu-i ardea de poveşti. Voia să vorbească despre Boyle şi să afle cât

mai multe informaţii posibil.

Dar medicul nu se lăsa zorit, dacă era să se ia după felul cum sorbea din brandy, cu privirea în gol. Vârsta îi acorda beneficiul respectului şi toată atenţia lui Douglas, aşa că acesta se rezemă de marginea biroului, aşteptând să înceapă povestea.

Povestea dură peste treizeci de minute. Era vorba de trei cupluri care fuseseră imobilizate de un viscol şi stătuseră toată iama în baraca unui miner.

La vremea dezgheţului de primăvară, între cei şase se legase o prietenie de nedesfăcut. Şi totuşi, cinci ani mai târziu, doctorul îl întâlnise întâmplător pe unul dintre supravieţuitori şi-i pusese un număr de întrebări. Spre uimirea lui, acesta nu-şi amintea numele nici unuia dintre bărbaţii cu care îşi petrecuse iarna.

— Vezi, asta e, încheie Simpson. Da, domnule, aşa-i. Vei locui cu Isabel mult timp, şi vreau să nu uiţi de băiatul despre care ţi-am povestit. A jurat prietenie, a ajuns chiar să-i declare pe ceilalţi doi fraţii lui, şi totuşi, o dată ce s-a întors la ale lui, a uitat de ei.

— Înţeleg, răspunse Douglas.

— Eşti sigur? Isabel e bună la inimă şi, cu siguranţă, nu-i greu s-o îndrăgeşti. De viitor mi-e mie teamă, după ce vei rezolva problema asta cu Boyle şi-ai să te-ntorci acasă. Vei face ceva în legătură cu tiranul ăsta, nu?

În sfârşit, Simpson ajunsese la subiectul pe care dorea Douglas să-l discute.

— Se pare că da, răspunse el. Spuneţi-mi ce ştiţi despre Boyle.

— Ştiu că e un monstru.

În glasul lui Simpson se simţea dezgustul.

— Singurul motiv pentru care mai respir e că s-ar putea să mai aibă nevoie de serviciile mele. M-a ameninţat cu moartea, dar nu cred c-o s-o facă. Doctorii se găsesc greu pe-aici. Totuşi, pe Trudy a mea n-ar cruţa-o. Da, da,

ştiu eu ce spun.

— Isabel mi-a spus că doar câţiva oameni din oraş au avut curaj să-i ţină piept lui Boyle, şi că dumneavoastră sunteţi unul dintre ei. Ceilalţi de ce nu vă ajută?

— Toţi ştiu că aş vrea să-i ajut, dar le e teamă. Au văzut ce s-a întâmplat cu acei câţiva oameni curajoşi care au încercat. Dacă unul din ei suflă măcar o şoaptă despre un ajutor dat lui Isabel, vestea ajunge până la Boyle, iar instigatorul o păţeşte rău. Wendell Border s-a ales cu ambele mâini rupte, după ce le-a spus la doi oameni pe care-i credea prieteni că voia să se ducă să-l caute pe magistratul despre care a auzit toată lumea. Omul legii cutreiera regiunea, în căutarea unor urmăriţi, dar Wendell n-a apucat să-l găsească. Oamenii lui Boyle l-au prins chiar înainte de a ieşi din oraş. În timp ce-i tratam mâinile rupte, i-am promis în şoaptă că voi găsi o cale de a chema în ajutor. Şi i-am mai promis şi c-am să mă rog.

— Voiaţi să plecaţi în căutarea magistratului?

— Nu, eu sunt prea bătrân şi slăbit pentru ca să mai umblu pe coclauri. Noroc că Trudy a mea a venit cu o idee mai bună. De două ori pe săptămână mă duc la Liddyville ca să vizitez pacienţii de-acolo. E doar la două ore de Sweet Creek, cu cabrioleta, adăugă el. Nevastă-mea mi-a spus să telegrafiez de-acolo la toţi şerifii din zonă. E de părere că s-ar putea ca unul sau doi dintre ei să vrea să ne-ajute. Eu am făcut mai mult de-atât şi am trimis telegrame şi la doi predicatori despre care-mi spusese Wendell, cerându-le să mă ajute să-l găsesc pe magistrat. Încă n-am primit răspuns de la nimeni, dar presimt că dacă texanul aude despre necazurile noastre, o să vină, mai ales dacă află că o mamă cu un copil nou-născut are nevoie de ajutor. Asta o să-l facă să le lase pe toate baltă şi să vină în fugă.

— De ce credeţi…

Simpson nu-l lăsă să ducă întrebarea până la capăt.

— Dacă zvonurile sunt adevărate, în timpul jafului

unei bănci din Texas au murit accidental câteva femei şi copii, din vina magistratului. Nu ştia că erau înăuntru, folosiţi ca scuturi de bandiţi, când el şi oamenii lui au dat năvală. Din câte-am auzit, hoţii i-ar fi omorât oricum, dar magistratul continuă să se considere vinovat. A, o să vină, ba bine că nu… dacă aude ce se-ntâmplă aici. Tare-aş mai vrea să ştiu cum îl cheamă. Aşa, i-am da mai uşor de urmă, cred eu.

— Îl căutaţi pe Daniel Ryan, răspunse Douglas. Şi fraţii mei îl căutau.

Făcu o pauză, auzind scârţâitul treptelor în spatele lui.

— Am trezit-o pe soţia dumneavoastră?

— Nu, dar s-a obişnuit să doarmă lângă mine şi probabil a trezit-o frigul.

— Vreţi să-i spuneţi să lase puşca jos?

Simpson îl privi uimit.

— Dumneata ai ochi la ceafă? Trudy, lasă arma şi vino aici. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu prietenul lui Isabel. A promis s-o ajute pe fata noastră.

Douglas se întoarse, dând din cap spre femeie.

— Îmi pare rău că v-am deranjat… începu el.

Trudy lăsă puşca pe birou şi se repezi să-i strângă mâna. Avea o strânsoare deosebit de puternică pentru o femeie atât de scundă, care abia îi ajungea până la umăr.

— Doctorul şi cu mine ne rugam să se întâmple o minune. Se pare că ni s-a împlinit dorinţa. Ştiu că nu sunteţi magistratul Ryan. Sunteţi la fel de înalt pe cât ni s-a spus că e el, dar nu aveţi păr blond şi ochi albaştri, iar predicatorul de-aici ni l-a descris destul de bine pe omul legii, ca să-l recunoaştem dacă intră în oraş. În fiecare duminică ne rugăm ca omul acela cumsecade să audă de necazurile noastre şi să vină încoace. Poate sunteţi cumva prieten cu magistratul? El v-a trimis aici?

— Nu, doamnă, nu el m-a trimis.

Trudy nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— Dar tot o s-o ajutaţi pe fetiţa noastră?

Douglas zâmbi. Îi plăcea afecţiunea soţilor Simpson faţă de Isabel.

Numai Dumnezeu ştia câtă nevoie avea de nişte prieteni buni, şi se bucura să afle că avea în Sweet Creek doi apărători care încercau să-i poarte de grijă.

— Da, am s-o ajut.

Femeia îi strânse un moment mâna, apoi îi dădu drumul.

— Doctore, eu acum cred c-am să mă duc la bucătărie.

Îl aşteptă pe soţul ei să încuviinţeze din cap, apoi îl privi din nou pe Douglas.

— Să nu plecaţi până nu vă împachetez ceva din mâncarea care ne-a mai rămas.

— Va trebui să lucrezi pe întuneric, Trudy, îi spuse soţul ei.

— Cred c-am să mă descurc. Voi aprinde o lumânare şi am s-o pun în hol. Nimeni nu poate să vadă în casă, doctore.

— Doamnă, zău că e timpul să mă întorc la Isabel.

Femeia clătină din cap şi părăsi biblioteca aproape fugind.

Simpson chicoti.

— Poţi să stai liniştit, fiule. Trudy n-o să te lase să pleci fără o traistă plină de mâncare gătită de ea. Stai jos într-un fotoliu, cum se cade, şi spune-mi de ce l-au căutat fraţii tăi pe texan. Aveţi probleme, acolo de unde eşti tu?

— Nu, răspunse Douglas. Ryan l-a ajutat pe unul dintre fraţii mei. De fapt, i-a salvat viaţa lui Travis.

— Şi vrei să-i mulţumeşti.

— Da, dar şi să iau înapoi o busolă pe când el a… luat-o cu împrumut.

— Ei, asta mi se pare o poveste destul de curioasă.

— Am să v-o spun altă dată, îi promise Douglas. Când

veneam încoace, am observat că în oraşul dumneavoastră există telegraf, iar acu mă întrebam de ce a trebuit să vă duceţi la Liddyville ca să telegrafiaţi.

— N-ai fi putut vedea telegraful decât intrând în magazinul general. E în camera din spate. De ce te-ai dus acolo?

— Ca să iau nişte provizii.

— Te-a văzut cineva?

— Nu.

— Bine, şopti Simpson. Ai intrat prin efracţie. Nu-i aşa?

— Da.

— Ai forţat broasca sau ai spart vreo fereastră?

Douglas se simţi cam jignit de această întrebare.

— Nu, în niciun caz. Cooper nu va şti că am fost acolo, decât dacă-şi face un inventar amănunţit.

Simpson zâmbi încântat.

— Sper că l-ai jefuit pe Vernon Cooper de să-i meargă fulgii. Fratele lui, Jasper, ţine telegraful, şi amândoi ticăloşii ăştia îi mănâncă lui Boyle din palmă. Nimeni din Sweet Creek nu îndrăzneşte să trimită o telegramă de-acolo fără ştirea lui Boyle, şi de-asta am folosit telegraful din Liddyville. Din principiu, Trudy şi cu mine ne facem şi cumpărăturile tot de-acolo. Mai bine să ducem lipsă, decât să le dăm fraţilor Cooper banii noştri munciţi din greu.

— Dacă Ryan vine să-l aresteze pe Boyle, omul căruia i-au fost rupte mâinile ar depune mărturie împotriva lui?

— Cred că Ryan va trebui să găsească o altă cale ca să ne scape de Boyle sau să-i alunge mai întâi din oraş pe haidamacii lui. Wendell e prea speriat ca să presteze mărturie. Are o nevastă şi două fetiţe. Nu îndrăzneşte să sufle o vorbă contra lui Boyle, altfel familia lui ar avea de suportat consecinţele. Bietul om! Peste două săptămâni, recolta lui va fi gata – şi, cu mâinile rupte, va fi nevoit să se uite la ea cum putrezeşte.

— N-o să-l ajute nimeni din oraş?

— Se tem să facă orice lucru care ar putea să-l înfurie pe Boyle.

— Şi de ce vrea să pună mâna pe pământul lui Isabel?

— Tuturor le spune că vrea să-şi trimită acolo vitele la păscut. Are mult pământ în jurul fermei, dar pe acela îl închiriază unor străini care cumpără vite din Texas şi le aduc pe păşunile lui, la îngrăşat. Boyle a adunat o întreagă avere în ultimii cincisprezece ani, dar e lacom şi vrea mereu mai mult.

— Dacă vrea să folosească pământul lui Isabel, de ce n-o face? Nu l-ar putea opri, trebuie că ştie şi el asta.

— Nu-i vrea numai pământul, fiule, o vrea şi pe ea. Bate toba în stânga şi-n dreapta ca să ştie toată lumea că o să fie a lui. Şi umblă prin oraş ţanţoş ca un cocoş îndopat, invitând oamenii la nuntă. Lumea zice că a început să poftească după ea din clipa când a văzut-o.

— Şi de ce mai aşteaptă? Ar putea-o sili oricând să se mărite cu el.

— Dumneata nu-l înţelegi pe Boyle aşa cum îl înţeleg eu. E la mijloc şi mândria. Vrea ca Isabel să se roage de el s-o ia de nevastă, şi crede că, dacă o împinge pe culmea disperării, o s-o facă.

— El l-a omorât pe soţul ei?.

— Dacă glonţul nu l-ar fi lovit pe Parker în spate, aş fi bănuit că s-a împuşcat din întâmplare. Nu vreau să-i vorbesc de rău pe morţi, te rog să înţelegi. Nu fac decât să expun faptele, şi anume, că soţul lui Isabel era cam la fel de bun la toate ca un ibric cu fundul găurit. Avea idei măreţe despre tot felul de lucruri. Totuşi, cu Isabel s-a purtat frumos, foarte frumos. Şi a fost bun cu bătrânul Paddy, nebunul, deşi ştia că Boyle avea să afle şi să se înfurie.

Douglas fu intrigat.

— Faptul că a fost bun cu un bătrân l-a înfuriat pe Boyle?

— Te apucă mirarea, nu-i aşa? Paddy a venit în Sweet Creek direct din Irlanda şi locuia aici de când îl ştiam. Boyle a venit acum zece ani şi s-a instalat fără drept pe pământul de lângă locul unde stă acum Isabel. Într-un an, a început să-şi construiască o casă mare, cu două etaje, iar când a terminat-o, a ieşit la fel de elegantă cum numai în Est poţi vedea, pun rămăşag. A umplut-o cu mobilă nouă pe care şi-o adusese din Europa, după care a dat o petrecere mare la care a invitat tot oraşul, ca să se grozăvească faţă de toţi cu palatul lui. Până şi Paddy a fost invitat, dar în noaptea aia s-a întâmplat ceva care-a iscat discordia dintre ei. Nimeni nu-şi aminteşte să-i fi văzut împreună în timpul chiolhanului, dar începând de-atunci, Boyle l-a chinuit cu înverşunare pe Paddy. Oamenii au început să-l numească pe irlandez nebun, fiindcă râdea ori de câte ori se lua Boyle de el. Ştii ce mi-a spus nebunul într-o seară, în timp ce-l peticeam? A zis că el o să râdă la urmă. Poţi să-ţi închipui? Şi cel mai ciudat e că aşa a fost.

— Cum a reuşit?

— Ei, fiule, lasă c-ajung eu şi acolo. Paddy era pe moarte, de tuberculoză. A rezistat până într-o sâmbătă seara, ştiind că atunci se ducea Boyle întotdeauna la saloon să joace cărţi. S-a întâmplat ca-n seara aia să fiu şi eu acolo, şi-am să-ţi spun că a fost cea mai mare ciudăţenie pe care am văzut-o-n viaţa mea. Paddy se târâse de pe patul lui de boală, a intrat în saloon şi acolo s-a culcat pe jos. Şi-a împreunat mâinile pe piept ca şi cum ar fi zăcut deja în sicriu şi a anunţat că el în câteva minute moare. Şi atunci, a început sminteala. Boyle s-a repezit la el, aşa de repede că a răsturnat un scaun. S-a pus în genunchi lângă bătrân, ne-a dat pe toţi la o parte, l-a apucat pe Paddy de cămaşă şi a început să-l zgâlţâie, strigând: „Zi odată, bătrâne! Zi-mi cine e!”

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Douglas, fascinat de poveste.

— Ceva şi mai ciudat, fiule, asta s-a-ntâmplat. Paddy i-a zâmbit lui Boyle cu toată gura lui fără dinţi şi a şoptit ceva ce n-a auzit decât Boyle. Şi apoi, a izbucnit în râs. Dumnezeu mi-e martor că Paddy a murit râzând. Boyle parcă şi-a ieşit din minţi. A început să-l strângă de gât pe mort şi să-i arunce tot soiul de cuvinte spurcate. A trebuit să-l ia de-acolo doi din oamenii lui, ca să poată să-l ridice pe Paddy şi să-l urce-n dric, şi l-am auzit pe unul întrebându-l de ce nu-l omorâse cu ani în urmă. Boyle încă nu-şi revenise după cele auzite de la irlandez şi n-a făcut decât să mormăie că nu putea să-l omoare înainte de a afla. A doua zi, Trudy şi cu mine ne-am dus să ne luăm rămas-bun de la bietul Paddy, şi-ţi jur că, atunci când m-am uitat în coşciug, nebunul bătrân avea pe faţă un zâmbet cu gura până la urechi. Ei, nu-i asta cea mai afurisită poveste pe care-ai auzit-o vreodată?

Douglas dădu din cap afirmativ. Doctorul oftă prelung, apoi spuse:

— Boyle a trecut cât putea de repede peste ceea ce-l sâcâia, şi din săptămâna următoare a început să-i hărţuiască pe Isabel şi Parker Grant. Nimeni nu l-a văzut omorându-l pe Parker, dar toată lumea e convinsă că el a făcut-o. Probabil s-a aşteptat ca fata noastră să-i cadă în braţe pe loc, fiind gravidă şi neajutorată şi aşa mai departe. Asta a fost marea lui greşeală, fiindcă Isabel numai neajutorată nu e. E firesc să fie vulnerabilă, din cauza copilului, şi cred că Boyle, cu toţi banii şi puterea lui, a crezut c-o poate înhăţa pe loc.

— Vrea să se însoare cu ea?

— A, da, vrea să fie după lege, răspunse Simpson. Întrucât ea încă n-a început să se roage de el, bănuim că a aşteptat să se nască mai întâi copilul. Boyle ăsta nu-i prost. Majoritatea mamelor ar face orice ca micuţii lor să aibă ce mânca. Isabel e o femeie minunată, dar e prea frumoasă ca să-i fie bine în viaţă. Eu l-am minţit pe Boyle, i-am spus că

n-o să nască până la sfârşitul lui septembrie, iar lui Isabel n-a început să i se vadă burta până cam printr-a cincea lună, aşa că Boyle n-avea de ce să creadă că mint. Nu ştiu dacă timpul câştigat o s-o ajute prea mult, dar sper că Boyle o va lăsa în pace până vede copilul cu ochii lui.

— Doctore, mâncarea e împachetată, anunţă Trudy, din hol.

Simpson se ridică imediat.

— Cu ce altceva mai pot să te ajut? întrebă el.

— V-aş fi recunoscător dacă le-aţi trimite o telegramă fraţilor mei, ca să le spuneţi că mai întârzii pe-aici.

Doctorul îi arătă o hârtie şi un creion.

— Scrie totul pe hârtie, şi-am să mă ocup de asta dimineaţă la prima oră.

— De obicei vă duceţi în Liddyville lunea, să vizitaţi pacienţii?

— Nu, zilele mele obişnuite sunt marţea şi vinerea, dar pot găsi un motiv ca să mă duc cu o zi mai devreme.

— Nu e nevoie. Şi-n plus, ar fi mai bine să nu vă schimbaţi programul.

— Plănuieşti să aduci ajutoare în curând?

— Da.

— Mă aşteptam. Înainte de asta, trebuie să-ţi spun ceva important. Boyle pleacă la întrunirea anuală a familiei lui, în Dakota. Niciodată n-a lipsit de la vreuna, în toţi anii de când e aici, şi toţi se aşteaptă să plece destul de repede. N-ar fi bine să mai aducă oameni cu el, şi ştiu că o va face, dacă află că Isabel mai are pe cineva alături. Şi-n plus, e prea riscant să deplasaţi copilul acum, şi n-ai nevoie nici de grija ca oamenii lui Boyle să nu dea foc casei. Vor face asta cum mă vezi şi cum te văd, dacă află că eşti înăuntru.

— Cât timp va lipsi Boyle?

— Diferă de la un an la altul. N-avem de unde şti. Anul trecut a fost plecat şase săptămâni, dar în anul dinainte s-a întors într-o lună. Am auzit că e o adunare mare de familie

şi, fiindcă e considerat cel mai realizat dintre toţi, îi place să stea un timp şi să vadă cum îl admiră.

— Voi scrie încă un mesaj, pe care voi dori să-l trimiteţi când va veni vremea, şi mai vreau să-mi promiteţi că dacă auziţi de Ryan, îmi spuneţi. Aş dori să schimb o vorbă cu el.

— Cum să te anunţ?

— Voi trece pe la dumneavoastră în fiecare luni seară.

— Numai ca să afli dacă am auzit ceva de magistrat? Fiule, îţi faci speranţe degeaba. Slabe şanse să dau de urma lui.

Douglas clătină din cap.

— Nu ăsta e principalul motiv pentru care am să trec pe la dumneavoastră, domnule doctor. Dacă nu apar, veţi şti că s-a întâmplat ceva, şi atunci vreau să trimiteţi a doua telegramă. Înţelegeţi?

— Da, confirmă doctorul. Vei avea grijă când vii încoace?

— Promit. Aş vrea totuşi să existe o cale de a o aduce pe Isabel la dumneavoastră, cu copilul.

— Dacă ai încerca, s-ar isca mari necazuri în oraş. Boyle o verifică, şi-s sigur că unul din oamenii lui îi va ţine locul cât o să fie plecat. Dacă nu e acolo unde trebuie, au s-o caute prin tot oraşul. N-are niciun rost să-i duc la Liddyville, fiindcă şi acolo are prieteni, iar în apropiere nu mai e niciun alt oraş unde copilul să fie în siguranţă. Mai bine stai locului, fiule. Dacă oamenii lui Boyle nu te văd, vor continua s-o lase pe Isabel în pace. N-ar fi bine ca monstrul ăla să se ia după dumneata, ascultă ce-ţi spun.

Douglas nu era de aceeaşi părere.

— Imediat ce Isabel şi copilul sunt în siguranţă, nu voi mai dori decât ca Boyle să se ia după mine. Adevărul e că abia aştept.

Doctorul simţi un fior rece prin oase.

Apărătorul lui Isabel zâmbise în timp ce rostea

ultimele cuvinte, dar în ochii lui se citise cu totul altceva. Erau reci... ucigători. Simpson făcu un pas înapoi, înainte de a-şi aminti că nu avea de ce să se teamă. Îl urmă pe Douglas în bucătărie şi-i mai şopti un sfat:

— Când o veni vremea, vei avea nevoie de ajutor, fiule. La ferma lui Boyle lucrează douăzeci şi patru de oameni, toţi numai bandiţi care o caută cu lumânarea. Dacă-l punem la socoteală şi pe Boyle, sunt douăzeci şi cinci.

— Nu mă tem. Vor veni fraţii mei.

Soţia lui Simpson îl auzi.

— Câţi fraţi sunt în familia voastră? Întrebă ea.

— Cinci, cu tot cu cumnatul meu.

Doctorul îl privi neîncrezător.

— Cinci contra douăzeci şi cinci?

— Mai mult decât destul, zâmbi Douglas.

Capitolul 5

Douglas ajunse înapoi la fermă înaintea zorilor. Înainte de a descărca proviziile şi a pregăti calul pentru somn, intră grăbit în cabană să vadă de Isabel şi de copil.

Isabel stătea în faţa şemineului, cu puşca pregătită. Când o strigă pe nume, bătând uşor în uşă, ea alergă să-i deschidă, trase zăvorul şi se aruncă în braţele lui. N-o deranja deloc faptul că era ud din cap până-n picioare.

— Cât mă bucur că ai venit acasă!

Douglas o cuprinse strâns de mijloc. Simţi ţeava puştii la spate şi duse repede mâna înapoi, să i-o ia. Isabel continuă să-l strângă, în timp ce Douglas se apleca într-o parte, punând puşca pe masă.

— Nu mi-am putut imagina de ce întârziai atâta, şopti ea. Dar nicio clipă nu m-am gândit că s-ar putea să nu te

mai întorci.

— Mă bucur să aud, răspunse el. Tremuri. Dacă-mi dai drumul, mai pun un lemn pe foc. Mamele recente trebuie să aibă grijă. N-ar fi bine să te îmbolnăveşti.

Isabel nu voia să-i dea drumul.

— Nu mi-e frig… Sunt doar foarte uşurată că te-ai întors. Douglas, mi-am făcut griji pentru tine.

Acum tremura aproape violent. Douglas o ţinu strâns, ca să nu cadă.

— Şi eu am fost îngrijorat pentru tine, recunoscu el.

Cu faţa ascunsă la pieptul lui, Isabel îl întrebă:

— Ai avut probleme?

— Deloc. Am luat tot ce scriseseşi pe lista cu dorinţele tale, şi câte ceva în plus. Apoi, m-am dus să discut cu doctorul Simpson.

— Dar Boyle mi-a spus că oamenii lui îmi pândesc casa zi şi noapte! strigă ea alarmată.

— Nici nu m-au zărit, o asigură Douglas. Am cunoscut-o şi pe soţia doctorului. A împachetat pentru tine o traistă cu mâncare şi lapte proaspăt.

— O, ce frumos din partea ei!

— Doctorul ţi-a trimis o mulţime de sfaturi.

Îl bătea uşor pe piept. Douglas se întrebă dacă-şi dădea seama ce făcea.

— Eşti foarte descurcăreţ, Douglas.

Şi demn de nădejde, adăugă ea în gând.

— Cum ai reuşit să intri şi să ieşi în magazinul general, şi în casa lui Simpson, fără să fii văzut? Ai spart încuietorile?

— Nu, le-am forţat doar.

— Dumnezeule mare, când ai învăţat să faci asta?

— Am fost cândva hoţ, demult, foarte demult. Din cine ştie ce motiv, afirmaţia lui i se păru hilară. Douglas nu ştiu cum să-i interpreteze reacţia. Totuşi, râsul ei îi plăcea. Era plin de bucurie.

Se concentră asupra unor probleme mai practice. Desprinzându-se din braţele ei, o luă de mână şi o conduse înapoi la pat.

— Eşti trează de mult?

— N-am dormit aproape toată noaptea, recunoscu ea. Şi copilul la fel. Abia adineaori a adormit.

— Doctorul Simpson vrea să încerci să-l alăptezi cam o dată pe oră. A început să sugă?

— Da, răspunse ea.

— Crezi că ai destul lapte?

— Da. Şi nu l-a vărsat.

Părea mândră de izbânda ei, dar şi timidă. Douglas o surprinse privindu-l, îi zâmbi, apoi o trimise la culcare.

— Nu te-aş putea ajuta să descarci proviziile?

— Nu.

— A, era să uit. Ţi-am pregătit micul dejun. E pe bufet.

— Am să mănânc după ce le pun pe toate la loc şi mă ocup de Brutus.

— Ţi-ai amintit să laşi bani pentru domnul Cooper? În viaţa mea n-am furat nimic, şi n-am de gând să încep acum.

— Am lăsat exact atâta cât se cuvenea.

Practic, o minţise. Dar, deşi nu-i spusese tot adevărul, nu se simţea vinovat. Îi lăsase lui Vernon Cooper atâta cât îi datora – adică nimic, niciun ban. Cooper îi întorsese spatele lui Isabel şi se înhăitase cu Boyle, iar din partea lui Douglas, Vernon şi fratele lui, Jasper, telegrafistul corupt, ar fi trebuit să fie alungaţi din oraş. Numai atunci ar fi primit ceea ce li se cuvenea cu adevărat.

Isabel era prea surescitată ca să doarmă, dar se prefăcu, pentru ca Douglas să aducă în casă proviziile. Emoţia îi creştea de fiecare dată când îl auzea revenind înăuntru. Numără de câte ori scârţâiră podelele din faţa căminului. De douăsprezece minunate ori auzi scârţâitul, ceea ce însemna şase drumuri la bucătărie şi vase înapoi la

şaretă. Oare avea braţele pline, sau aducea câte o pungă de fiecare dată?

Aşteptarea era delicios de chinuitoare. Într-un târziu, auzi şareta îndepărtându-se înapoi spre hambar, şi nu mai suportă tensiunea. Dădu pătura la o parte, îşi luă halatul şi papucii şi ieşi pe vârfuri în camera de zi.

Scoase un strigăt de bucurie, căci masa şi cele patru scaune erau pline de pachete, iar altele stăteau puse pe jos. Alergă la masă şi strigă din nou când văzu un calup mare de unt, unt adevărat, şi un cornet plin cu cafea. Începu să mângâie cu degetele fiecare pachet, şi oriunde se întorcea, vedea alte minunăţii. Găsi carne uscată de vită şi şuncă, jambon şi patru castraveţi muraţi uriaşi, înveliţi în hârtie albă. Zeama de murături picura pe faţa de masă şi părea cea mai minunată privelişte.

Ridică privirea şi-l văzu pe Douglas uitându-se la ea. Stătea în uşă, cu încă o pungă pe braţ. Se întrebă la ce se gândea. Avea o expresie ciudată, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să creadă, dar în ochi i se citea o asemenea tandreţe, încât ştiu că nu trebuia să-şi facă griji că se supărase pe ea fiindcă se dăduse jos din pat.

— N-am ştiut că erai aici, spuse ea.

— Te priveam. Îmi aminteşti de o fetiţă în dimineaţa de Crăciun.

Glasul lui era plin de compasiune. De când stătea fără strictul necesar la care avea dreptul orice om? Se întrebă el. Şi-şi dădea seama că strângea la piept o pungă cu făină? Sau că plângea?

— Mai sunt, pe bufet…

— Mai sunt? exclamă Isabel.

Părea prea mult. Rămase încremenită, cu făina în braţe, privind comorile de pe masă.

— Vino să vezi, o chemă el.

Isabel nu dădu drumul făinii, luând-o cu ea în alcov. Douglas dădu la o parte perdeaua de pe sfoară, încercând

să facă un pas înapoi, pentru a o lăsa să vadă înăuntru. Bucătăria era prea îngustă pentru amândoi, dar Isabel nu-i lăsă timp să se dea la o parte, strecurându-se pe lângă el.

Apoi începu să strige din nou:

— Sare şi piper, şi scorţişoară, şi… O, Douglas, ne-am putut permite toate astea?

Întoarse capul spre el, stând înghesuită alături. Douglas simţea că se pierdea în ochii aceia de un căprui-auriu incredibil, înconjuraţi cu pistrui fermecători.

— Am putut? întrebă ea din nou.

Întrebarea îl smulse din visare.

— Dac-am putut ce?

— Să ne permitem toate astea.

— Mda, răspunse el tărăgănat. Cooper avea o vânzare cu reducere de preţuri.

Reuşi să spună minciuna fără să râdă.

— O, ce frumos…!

Continuară să se privească. Douglas ridică mina şi, încet, îi şterse lacrimile de pe obraji cu vârfurile degetelor.

Spre surprinderea lui, Isabel se înălţă pe vârfuri şi îl sărută.

— Pentru ce ai făcut asta?

— Pentru că eşti atât de bun cu mine şi cu fiul meu. Sunt sigură că în curând au să-mi revină puterile. Niciodată n-am mai depins de altcineva. Totuşi, e foarte plăcut. Îţi mulţumesc.

Se întoarse să plece. Douglas o urmă, întinse mâna peste umărul ei şi-i luă punga cu făină.

— Dar soţul tău? De el n-ai depins niciodată?

— Parker avea calităţi alese. Îmi pare rău că nu l-ai cunoscut. Sunt sigură că ţi-ar fi plăcut. A fost un om foarte bun, Douglas, cu-adevărat. Noapte bună.

O privi cum se îndepărta. Nu-i răspunsese la întrebare, iar Douglas nu era sigur dacă o ocolise intenţionat sau nu. Trase concluzia că era prea obosit ca s-o

mai întrebe. Se întoarse la hambar ca să-şi şteargă calul rotat, apoi se spălă şi el cu apă de ploaie dintr-o găleată, înainte de a porni în sfârşit spre casă, să se culce.

*

Dormi aproape toată ziua, pe salteaua pusă în faţa căminului. În cele din urmă, Parker îl trezi din somn cu un răget menit să atragă atenţia mamei lui. Nu mai ţipa vlăguit, ci cu putere. Oare se întrema deja?

Urmă râsul lui Isabel. Se afla în bucătărie, unde-i făcea lui Parker prima baie.

Douglas i se alătură.

— Parcă strigă mai tare, remarcă el cu un căscat.

— E supărat.

Observă că Parker tremura şi-şi aminti ce spusese doctorul Simpson, să-i fie cât mai cald posibil.

— Ar fi trebuit să ţin aprins focul din vatră.

— Aveai nevoie de somn.

— Ai terminat? N-am chef să răcească.

Isabel era concentrată asupra lui Parker.

— Gata, acum e curat. Taci, gânguri ea spre copil. Am terminat. Douglas, vrei să-mi dai prosopul ăla?

Douglas se grăbi să i-l aducă. Isabel întinse prosopul pe umărul lui gol, apoi îl culcă pe Parker deasupra. Cu un alt prosop, îl şterse. Peste un minut, tocmai îi lega scutecul, când Douglas observă că buzele copilului se învineţiseră.

— Trebuie să-l încălzim cât mai repede. Descheie-ţi halatul şi cămaşa.

Isabel nu ezită.

— E rece ca gheaţa! şopti ea alarmată. Nu trebuia să-i fac baie. Îi e atât de frig, că nu mai poate nici măcar să plângă.

— O să se încălzească iar într-un minut, îi promise Parker.

O înveli cu cămaşa şi halatul, acoperi capul brunet al lui Parker cu un scutec curat, şi rămase privindu-l.

— Să-mi spui când nu mai tremură.

Isabel se temea să se mişte.

— Numai eu sunt de vină. Ce-oi fi avut în cap?

— Că fiul tău era nespălat, răspunse Douglas. Data viitoare, o să-i facem baie împreună, în faţa focului.

— S-a oprit.

— Din tremurat?

— Da. Cred că a adormit, murmură ea, cu un oftat slab, de mulţumire.

Douglas ridică scutecul de pe capul lui Parker, ca să-i vadă faţa.

— Mda, doarme, şopti el.

Văzu că-şi ţinea obrazul rezemat de pistrui.

— E un om norocos.

— Un omuleţ, îl corectă Isabel.

Roşind, ridică privirea spre Douglas.

— Şi, într-adevăr, e foarte norocos. Şi sunt, că te am pe tine aici.

— N-ai să plângi, nu-i aşa?

— A, nu, eu nu plâng niciodată.

Crezu că glumea, dar Isabel nu râse.

— Mi-e foarte greu să-mi arăt emoţiile. N-ai observat?

— Nu pot să spun că am observat.

— Mi-ai putea face o favoare? Vreo două scaune au picioarele şubrede, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai învăţa să le repar. Nu sunt sigură dacă e mai bine să bat cuie la baza lor, sau să…

— Ţi le repar eu, îi promise Douglas. Altceva?

Reieşi că avea o listă întreagă de reparaţii necesare. Deşi era o prostie ca Douglas să dreagă mobila pe care n-avea s-o poată lua cu ea când pleca, se hotărî să facă totuşi reparaţiile. Încă nu voia să discute cu ea despre viitor, aşteptând intenţionat până-şi revenea în putere şi era mai

puţin emotivă, căci chiar şi el putea să vadă că naşterea o secătuise fizic şi mintal. Doctorul Simpson îi spusese că nu trebuia să se tulbure. Şi-n plus, reparaţiile aveau să-i dea o ocupaţie.

— Oamenii lui Boyle supraveghează cabana? întrebă ea.

— Azi-noapte nu i-am văzut, dar s-ar putea ca acum să se mai fi apropiat. N-am de gând să risc. Doctorul a sugerat să stau ascuns în timpul zilei şi să ies noaptea, dar şi eu luasem deja aceeaşi hotărâre. Atâta vreme cât Boyle crede ca eşti singură, putem spera că se va mulţumi să aştepte.

— Şi caii? Nu pot sta tot timpul închişi în grajd.

— O să-i scot la plimbare noaptea. Şi voi începe să repar ocolul imediat ce se întunecă. Nu-ţi mai face griji.

— Eu cu ce te pot ajuta?

— Vino-ţi în putere.

L-ar fi contrazis, dacă Parker nu i-ar fi solicitat atenţia.

Gătitul nu se număra printre talentele lui Douglas, aşa că tăie felii şunca şi pâinea de la Trudy Simpson şi deschise un borcan cu sfeclă murată pe care-l luase de la magazinul general. Îi dădu lui Isabel un pahar mare de lapte. Ea vru să-l păstreze, şi ar fi insistat, dacă Douglas nu-i spunea că putea să mai ia, cu uşurinţă.

Reveni în camera mare peste o oră, cu Parker în braţe, şi-l privi pe Douglas cum repara un scaun în timp ce ea se plimba cu copilul, care era cam agitat.

Douglas observă cât de extenuată arăta şi se hotărî să lase celelalte scaune pentru seara următoare. Se spălă pe mâini, apoi îi luă copilul din braţe.

— Am să-l plimb eu.

— Nu ştiu ce are. A mâncat, a râgâit, l-am schimbat, dar tot nu adoarme.

— E mofturos, atâta tot.

Isabel dădu să se întoarcă, apoi se răzgândi.

— Am să stau şi eu cu tine, şi-am să…

— Nu e nevoie, o întrerupse el. Dacă am vreo problemă, ştiu unde să te găsesc.

— Eşti sigur că nu e nimic în neregulă cu el?

— Sunt sigur.

— Atunci, noapte bună.

Douglas se aşeză în balansoar şi începu să bată uşurel copilul pe spate. Îşi aminti cum o legăna pe sora lui şi, Doamne, cât de repede trecuse timpul! În curând, Mary Rose avea să-şi legene propriul copil. Douglas obişnuia să-i vorbească în timp ce o legăna, şi făcu acelaşi lucru şi acum, cu Parker. Vibraţiile din glasul lui o linişteau pe Mary Rose, sau o plictiseau, până când adormea. Adevăratul motiv nu avea nicio importanţă; rezultatul era întotdeauna acelaşi. Parker se calmă în câteva minute, începând să sforăie ca un bătrân.

Se întunecase, şi era timpul ca Douglas să se apuce de treabă. Se pregăti să înfrunte mânia pe care ştia că avea s-o simtă în clipa când ieşea pe uşă. Mai mult ca sigur, urma să se înfurie, pentru că-şi amintea din nou că ferma se afla în calea inundaţiilor. Nu părea capabil să treacă peste acest gând îngrozitor. N-avea nicio importanţă că era posibil ca nu răposatul soţ al lui Isabel să fi construit cabana, nici că se putea să-şi fi adus soţia însărcinată în casă doar provizoriu, până clădea alta într-un loc mai ferit. Oricum, o pusese pe Isabel în pericol. De ce Dumnezeu o făcuse? Chiar nu-i păsa?

Incompetenţa lui Grant nu se oprea acolo. Construise un ocol – cel puţin, asta credea Douglas că ar fi trebuit să fie – dar se părea că primul vânt mai puternic îl culcase la pământ. Era destul de sigur că Pegasus se rănise la picior lovindu-se întâmplător de un cui. Dacă aşa era, riscul unei infecţii grave creştea considerabil. Douglas trebuia să afle cât mai repede, ca să schimbe, la nevoie, alifia pe care i-o aplica lui Pegasus, dar se hotărî să aştepte până dimineaţa

şi s-o lase pe Isabel să doarmă cât mai mult posibil.

La scurt timp după ivirea zorilor, Isabel i se alătură la masă. Îl ţinea pe Parker în braţe. Focul trosnea în vatră, răspândind în cameră o lumină caldă, roşiatică. Douglas se ridică şi-i trase un scaun. Isabel observă păsatul de ovăz cu cocoloaşe şi pâinea arsă pe care i le pregătise din nou. Douglas observă cum îi strălucea părul în lumina focului. Îl purta împletit într-o coadă lungă. Şuviţe roşcate îi scăpaseră din pieptănătură, încadrându-i faţa, şi arăta incredibil de atrăgător. Maternitatea îi priia.

Dându-şi seama că o privea, Isabel se înroşi ca focul.

— Parker nu râgâie.

Erau singurele cuvinte care-i trecuseră prin minte, ca să-şi mute gândul de la înfăţişarea ei neîngrijită.

Douglas îşi aruncă pe umăr un prosop curat şi-i luă copilul din braţe.

— Poţi să te aşezi la masă?

— Da. Acum mă simt mai bine.

Bătând uşurel copilul pe spate, Douglas veni lângă ea. Isabel nu vru să-l jignească, refuzând să se atingă de mâncarea neapetisantă, aşa că înghiţi cu chiu cu vai jumătate din ea, ajutându-se cu apă. Prefera să păstreze restul de lapte pentru cină.

— Ar trebui să bei lapte la fiecare masă. Luni am să-ţi mai aduc.

— Acum câteva luni, aveam două vaci de lapte.

— Şi ce s-a întâmplat cu ele?

— Nu-s sigură. Într-o dimineaţă, pur şi simplu au dispărut.

— Crezi că le-a furat Boyle?

Isabel ridică din umeri.

— Parker nu părea să fie prea tulburat, şi a refuzat să vorbească prea mult despre asta. Cred că s-ar putea să fi uitat să închidă uşile grajdului. Era cam distrat.

— Vrei să spui că s-ar putea să fi plecat singure?

— S-ar putea şi ca uşa grajdului să fi fost lăsată deschisă.

Isabel stătea cu privirea spre masă şi părea stânjenită, aşa că Douglas nu mai insistă. Întoarse capul, ca să-şi ascundă expresia de uimire. Pe toţi sfinţii, soţul ei nu meritase nici preţul aerului pe care-l respira.

— Şi cabana? N-a clădit-o Parker, nu-i aşa?

— Nu, nu el. Cum ţi-ai dat seama?

Era bine construită, aşa-şi dăduse seama. Nu-i răspunse însă, ca să n-o necăjească, aşa că-i puse în schimb altă întrebare.

— Voia să construiască o casă nouă pentru voi, undeva mai sus?

— Nu. Ce întrebare ciudată! Ne-am instalat aici şi asta a fost tot.

Isabel încercă să se ridice de la masă, dar Douglas îi puse mâna pe umăr, oprind-o.

— Termină-ţi micul dejun. Ai nevoie de putere. Spune-mi, cum s-a rănit Pegasus?

— Unii dintre oamenii lui Boyle trăgeau în aer, iar Pegasus s-a speriat şi s-a lovit de uşa hambarului.

— S-a zgâriat în vreun cui?

— Nu.

Copilul le distrase atenţia cu un râgâit demn de un tâlhar la ospăţ. Zâmbetul lui Isabel arăta de parcă fiul ei tocmai ar fi reuşit o ispravă nemaipomenită.

— Nu mai pot lua nicio înghiţitură, zău, protestă ea. Am să păstrez mâncarea pentru mai târziu.

Se ridică, înainte ca Douglas s-o contrazică.

— Aş vrea ca diseară să pregătesc eu cina. Îmi place să gătesc, exageră ea. E… liniştitor. Da, e liniştitor.

Douglas n-o înghiţi. Izbucni în râs, clătinând din cap.

— E chiar atât de rău terciul ăsta?

În ochii ei sclipi o luminiţă drăcească.

— Are un gust de ciment.

Se priviră în ochi un lung răstimp, niciunul nedorind să-şi mute privirea.

— Serios, ar fi timpul să încetezi.

Glasul lui răguşit făcea s-o treacă toate căldurile.

— Ce să încetez? întrebă ea, într-o şoaptă sufocată.

— Cu fiecare zi devii tot mai drăguţă.

— A... abia suflă Isabel.

Douglas îşi dădu seama înaintea ei ce se întâmpla. Îi privea din nou pistruii şi făcu repede un efort să se uite în schimb pe fereastră.

O mişcare lângă liziera pădurii îi atrase dintr-o dată atenţia. Încremeni. O umbră mergea încet pe cărare, spre păşune. Era prea departe pentru ca Douglas să-i vadă chipul, dar ştia cine venea.

Călăreţul singuratic trebuia să fie Boyle. Doctorul Simpson îl prevenise că ticălosului îi plăcea s-o pândească pe femeia pe care o teroriza. Da da, Boyle era, nici pomeneală.

Prima grijă a lui Douglas fu ca Isabel să nu intre în panică. Ar fi trezit copilul, iar Boyle ar fi venit cu oamenii lui. Continuă să privească spre silueta de afară, întrebând, la fel de încet ca sforăitul lui Parker:

— Isabel, ce crezi, copilul o să doarmă mai mult timp?

— A, da. A stat treaz aproape toată noaptea. Azi trebuie să recupereze.

Îi luă copilul din braţe şi porni spre dormitor. Douglas o urmă, aşteptă ca Parker să fie pus în pat, apoi îi spuse, calm, că aveau musafiri.

Isabel nu se sperie. În schimb, începu să se dezbrace.

— Cât timp am? întrebă ea.

Îşi aruncă halatul pe pat şi începu să-şi descheie cămaşa de noapte.

— Ce vrei să faci?

— Trebuie să mă îmbrac şi să ies.

— Pe dracu’! Rămâi aici.

— Douglas, fii rezonabil. Dacă mă vede, o să plece. Întotdeauna ies în prag, cu puşca. Vreau să creadă că mai sunt gravidă. Am nevoie de o centură. Îmi aduci tu una de-ale lui Parker, din lada aia din colţ? Nu sta aşa, trebuie să ne grăbim. Nu-i place să-l las să aştepte.

— N-ai să…

Isabel alergă la el şi-i acoperi gura cu palma, înăbuşindu-i protestele.

— Dacă nu ies, va începe să tragă în aer. Iar zgomotul o să-l trezească pe Parker. Vrei să-l audă plângând? Şi acum, ajută-mă să mă îmbrac, ca să-l potolesc. Te rog.

Douglas îi dădu mâna la o parte de pe gura im dar continuă s-o ţină.

— Nici nu discut. Mă duc afară şi-l împuşc, ai înţeles?

— Nu.

— O să fie luptă dreaptă, îi promise el. Am să-l fac să scoată el primul arma.

Înnebunită, Isabel scutură din cap.

— Nu mai fi aşa de încăpăţânat! Boyle n-o să se lase atras să lupte. E laş, Douglas. N-avem timp să discutăm despre asta. Poţi să mă aperi foarte bine de la fereastra din faţă. Dacă vezi că vrea să-mi facă ceva, atunci poţi să ieşi din casă şi să-l alungi. Totuşi, n-ai să-l omori. Înţelegi ce spun?

Expresia lui neînduplecată, cu fălcile strânse, o înştiinţă că nu înţelegea.

— Te rog? Stăpâneşte-te, de dragul meu., Bine?

— Pe toţi sfinţii, tare-aş mai vrea să…

Îl făcu să amuţească, atingându-i uşor obrazul.

— Dar n-ai s-o faci.

Douglas nu putea nici s-o contrazică, nici să-i dea dreptate.

— Poate, fu singurul lui răspuns.

Isabel îşi rostogoli ochii spre cer.

— Centura, te rog. Dă-mi centura.

Scoţându-şi propria lui centură, Douglas i-o întinse.

— N-ai să iei pe tine nimic din ce i-a aparţinut lui Parker.

Părea să fie important pentru el şi, întrucât pantalonii îi stăteau bine pe şolduri, Isabel nu mai lungi vorba.

Imediat ce Douglas se duse la fereastră pentru a-l pândi pe Boyle, Isabel începu să se pregătească. Avea încă mijlocul destul de gros, dar nici pe departe îndeajuns ca să pară înainte de naştere, conform datei pe care doctorul Simpson i-o spusese lui Boyle.

Veni lângă Douglas tocmai când Boyle ajungea pe pajiştea de la picioarele pantei.

— Par gravidă, aşa cum ar trebui?

— Cred că da.

Îi puse mâna pe braţ.

— Ar fi bine să te uiţi la mine, înainte să răspunzi.

În sfârşit, Douglas o măsură scurt cu privirea. Nu-i plăcu ce vedea şi se încruntă, exprimându-şi grăitor părerea. Isabel purta o bluză albă şi o flanelă albastră tricotată care-i stătea larg pe şolduri, iar, după opinia lui, era mult prea atrăgătoare ca să se arate în faţa ticălosului ăluia. Încerca intenţionat să-l întărâte? Nu, în niciun caz. Era drăguţă pentru că n-avea încotro şi, din păcate, nu-i venea nicio idee ca s-o ajute să-şi schimbe radical înfăţişarea… decât dacă ar fi primit să-şi pună un sac în cap. Nu se osteni să i-o propună, ştiind că n-ar fi acceptat s-o facă.

— Încheie-ţi bluza.

— E încheiată.

— Nu şi primii doi nasturi.

Puse pistolul la loc în teacă şi se apucă să i-i încheie.

— N-o să vadă mai mult din tine decât trebuie.

Degetele lui îi atinseră bărbia. Cum Dumnezeu putea o femeie să aibă pielea atât de mătăsoasă?

— N-o să-mi facă nimic, şopti Isabel.

Privirea lui Douglas se ridică spre ochii ei. Voi avea eu grijă să nu-ţi facă nimic. Dacă trebuie să-l omor, să n-aud discuţii. Ne-am înţeles?

— Da.

— Atunci, hai. Vine spre cabană.

Fereastră. Nu stătu până-i permise el să iasă ştiind că ar fi rămas acolo toată ziua, dacă-i aştepta încuviinţarea.

— Acum ies.

— Isabel?

— Da?

— Nu care cumva să-i zâmbeşti.

Capitolul 6

Boyle era urât ca moartea. Avea chipul ciupit de vărsat, ochii prea apropiaţi, iar când închidea gura, buzele îi dispăreau cu totul. Arăta ca o găină. Totuşi, Douglas nu fu surprins de înfăţişarea lui.

Faptul că trebuia să recurgă la terorizarea unei femei ca să se însoare arăta că ticălosului îi era foarte greu să atragă sexul opus, iar majoritatea femeilor care învăţaseră să vadă dincolo de aparenţe ar fi fost scârbite de răutatea pe care o întrezăreau pândind în sufletul lui.

Douglas ar fi vrut ca Boyle să-şi apropie mâna de pistol. Dar Boyle nu-i făcea pe plac. Nici măcar nu se osteni să se uite spre fereastră rămânând cu privirea aţintită numai spre prada lui. Isabel se ţinea bine pe picioare.

— Ţi-am spus să nu mai calci pe pământul meu. Şi-acum, cară-te…

— Aşa se vorbeşte cu viitorul tău soţ, fetiţo? Şi eu, care-ţi plănuiam nuntă mare…! Dar, ce văd? Azi pari cam îngrijorată. Ţi-e frică de naştere, şi c-ai să fii singură?

— Ai zece secunde ca să dispari, altfel, trag!

— Dacă tragi, ajungi în puşcărie.

— Niciun juriu n-o să mă condamne vreodată. Toată lumea din Sweet Creek te urăşte la fel de mult ca mine. Şi-acum, lasă-mă-n pace!

Boyle îşi îndreptă arătătorul spre ea.

— la seama cum vorbeşti cu mine, fato. Nu-mi plac obrăzniciile. Văd că mai ai foc în tine, şi-o să am eu grijă de treaba asta, după ce ne îmbârligăm. Ai să te milogeşti de mine să te iau de nevastă, să ştii. Nu-i decât o problemă de timp.

Isabel tocmai îşi arma puşca, dar Boyle dădu pinteni calului şi plecă.

— Am să mai vin! strigă el.

Ameninţarea fu urmată de un râs gâjâit. Douglas îl urmări cu privirea până când ajunse la jumătatea păşunii.

Isabel intră în casă, închise încet uşa în urma ei şi se rezemă de ea.

— Al dracului, că urât mai e, mormăi Douglas.

Isabel dădu din cap.

— N-o să mai vină încă două săptămâni de-acum încolo.

— Poate. Totuşi, vom fi pregătiţi pentru orice. Doctorul Simpson mi-a spus că Boyle va pleca la nu ştiu ce adunare de familie.

— Pleacă? O, Douglas, e o veste minunată!

— Simpson a spus că de obicei stă între o lună şi şase săptămâni, la rudele lui din Dakota. N-o să slăbim paza, nici n-o să ne lăsăm pe tânjeală.

— Nu, în niciun caz. Pot să te întreb ceva?

Rămânând cu privirea spre umbra care începea să urce povârnişul, Douglas răspunse:

— Sigur.

— Nu vrei să te uiţi la mine?

— Nu înainte ca Boyle să treacă de creastă.

— Nu înţeleg ce te-a apucat. Mi-ai spus că nu vrei ca

Boyle să te vadă şi că, atâta timp cât crede în continuare că-s singură, se va mulţumi să aştepte.

— Asta s-a-ntâmplat înainte de a şti că mereu ieşi din casă când vine, ca să vorbeşti cu el.

— Dar…

— Şi nu-mi convine deloc.

Isabel îşi dădu ochii peste cap.

— E clar că nu, replică ea. Eu însă voi mai continua să ies de fiecare dată când vine aici, vrei, nu vrei.

— Vom discuta despre asta mai târziu. Nu trebuie să te tulburi, Isabel. Doctorul a spus că nu-ţi face bine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt bolnavă. Doar ai observat că mă întremez pe zi ce trece. Şi fiul meu la fel.

— Opt săptămâni de când s-a născut, declară Douglas cu autoritate. De atâta are nevoie ca să-şi vină în putere.

— Nu cred.

— Opt săptămâni, nu se lăsă el.

— Şi când ai să pleci?

Douglas zâmbi.

— Peste opt săptămâni, dacă tu şi Parker n-aveţi niciun necaz. Poate am să stau puţin mai mult. Şi, apropo, Isabel, tu şi fiul tău veţi veni cu mine. Vă iau de-aici.

— Nici nu mă gândesc. N-am să mă las alungată din casa mea. Înţelegi ce-ţi spun? Nimeni n-o să mă alunge de pe pământul meu.

Prea târziu, Douglas îşi dădu seama că o tulburase.

Vocea îi devenise mai ascuţită şi, când o privi, îi văzu lacrimile lucind în ochi. Încercă imediat s-o calmeze.

— Poţi face cum vrei, minţi el. Numai să treacă opt săptămâni.

— N-ai cum să stai aici atâta timp. Te asigur că am să-mi revin complet mult mai devreme, iar Parker va fi mult mai voinic. O să fie bine. Ne vei lipsi, desigur.

La disperare, adăugă ea în gând.

Douglas nu ştiu ce anume îl îndemnase s-o facă, dar se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Se pare că ţi-e cam greu să reţii numerele, dulceaţă. Nu plec timp de opt săptămâni. Vrei să-ţi spun câte zile înseamnă asta?

Isabel ştia că o tachina, dar n-avea nici cea mai vagă idee cum să răspundă. Soţul ei fusese întotdeauna un om foarte serios, în toate privinţele. Nu flirtase niciodată, şi nici ea, dar totuşi ştia că acum Douglas făcea tocmai acest lucru. Se hotărî ca, pentru câteva minute, să scape de el. Când era atât de aproape, nu putea să gândească.

— Tu hotărăşti, spuse ea. N-o să am remuşcări, iar dacă nu te deranjează să rămâi… vreau… vreau să zic, avem… *am* un copil, ştii, şi-o să ne bucurăm de prezenţa ta.

Îşi dădea seama că se bâlbâia – şi mai ştia şi că-l minţea. Dacă Douglas rămânea, n-avea să se bucure. Avea să fie în extaz de fericire.

— Ce-ar fi să tragi un pui de somn?

Douglas îi spunea ceva, dar Isabel nu-i putea da atenţie. Încerca să înţeleagă cum reuşise un bărbat atât de atrăgător să rămână singur atâta vreme. Părea să aibă aproape treizeci de ani. Poate că, în fond, nici nu era singur. Se putea ca o femeie frumoasă să-l aştepte cu răbdare. Da, asta era. Probabil era foarte rafinată şi elegantă, iar Isabel îşi imagina că avea păr auriu şi deloc ciufulit de bucle.

— De ce m-ai sărutat? izbucni ea.

— Aşa mi-a venit. Ai ceva împotrivă?

— Nu… N-am nimic împotrivă.

Făcu un efort să se smulgă din toropeală. Era timpul să privească în faţă câteva fapte importante. Nu era o tânără naivă, cu speranţe şi visuri, jinduind să fie iubită. Era o văduvă cu un copil care depindea de ea. Nu putea şi n-avea să-şi schimbe trecutul. Fusese binecuvântată cu compania unui prieten drag, iar acum era mama frumosului

său fiu.

Şi totuşi, nu era nimic rău în a visa cu ochii deschişi la un viitor de care n-ar fi putut avea parte niciodată, nu? Nu era firesc să se întrebe cum ar fi fost să fie iubită de un bărbat ca Douglas? Acest gând părea o curiozitate naturală din partea ei. Nimic mai mult. Era atât de puternic, de dur şi senzual, şi niciodată nu mai cunoscuse un om ca el. Atâta tot. Deşi era mamă de scurt timp şi nu-l dorea pe plan fizic, nu putea să nu observe aura erotică, telurică, pe care o răspândea în jur. Şi-n plus, ce era rău în a se bucura de minunatele diferenţe dintre ei – şi, Dumnezeule, era atât de masculin...! Ar fi fost un amant pretenţios, şi nu s-ar fi oprit până când...

Dumnezeule mare, ce-o apucase? Îşi alungă din minte scandaloasa fantezie.

— Cred c-am să mă odihnesc puţin.

Cuvintele ei părură să-l amuze.

— Mi se pare corect, o tachină el.

Isabel se întoarse, împiedicându-se de un obiect de pe jos, şi se îndepărtă grăbită. Douglas o urmă.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Da.

— Pari cam preocupată.

— Mi-e puţin somn, Douglas. Am născut de curând şi trebuie să mă odihnesc.

Douglas se rezemă de tocul uşii, refuzând
Ise mişte când Isabel încercă s-o închidă.

— Aş dori să mă laşi puţin singură, ca să mă schimb. Am să-ţi dau înapoi centura mai târziu.

— E pe podea, în camera cealaltă, cu prosoapele pe care ţi le-ai pus ca să pari gravidă.

Nu-l crezu decât când îşi duse mâna la burtă. Dumnezeule, când căzuseră, şi cum de nu observase?

— Nu vrei să-mi spui la ce te gândeai acum un minut?

Isabel simţi că roşea.

— La una, la alta…

— Aşa-i zice acum?

— … La cai, murmură ea, în acelaşi timp. La Minerva şi la Pegasus. Da, armăsarul arab e Pegasus, iar pe perechea lui o cheamă Minerva. Nu ţi-am spus numele lor?

— Numai pe-al lui Pegasus.

Tare-ar fi vrut ca Douglas s-o lase puţin în pace.

Felul cum se uita la ea o făcea să se simtă stânjenită şi încurcată ca o fetişcană.

— Tu cum îi numeai pe arabii mei?

— Una şi Alta.

Încet, Douglas îi mângâie obrazul cu dosurile degetelor.

— Cred c-ar fi bine să ştii ceva. Îmi plac foarte mult femeile pistruiate. Mă scoţi din minţi.

Se aplecă şi o sărută pe gură, repede şi apăsat.

— Apropo, continuă el în şoaptă, mai am şi nişte gânduri foarte nebunatice cu tine.

I se tăiase respiraţia de uimire, şi ştia. De aceea îi făcu cu ochiul, înainte de a se întoarce să plece. Isabel rămase privind pe urmele lui până când dispăru în bucătărie, apoi, închise uşa şi se rezemă de ea. Dumnezeule mare, Douglas ştiuse tot timpul la ce se gândea, şi niciodată, nici măcar o dată, n-avea să-l mai poată privi în ochi.

Era copleşită. Pesemne se dăduse de gol – dar cum Dumnezeu reuşise s-o facă? Nu ştia, şi nici n-avea de gând să-l întrebe. Era hotărâtă să nu mai aibă niciun gând neruşinat în legătură cu el, toată viaţa. Mai mult, nici măcar nu avea să se mai gândească la el, cât de cât.

Se trânti pe pat, cu un geamăt. Adormi peste câteva minute, cu piciorul atârnându-i peste marginea patului, cu pantofii şi ciorapii în picioare, şi cu un singur gând învârtindu-i-se prin minte.

Îi plăceau pistruii.

Capitolul 7

Îi mai plăceau şi jocurile. În timpul cinei, o întrebă dacă n-avea întâmplător un pachet de cărţi, iar când află că avea, propuse să joace un poker.

— Ai jucat vreodată ţapul pe cinci cărţi?

— A, da. Şi mă pricep.

Mănuşa fusese aruncată. Jucară cinci mâini, până când Parker ceru de mâncare. Oricum, ora de culcare a lui Isabel trecuse, şi arăta gata să aţipească din clipă-n clipă.

La insistenţele ei, Douglas calculă scorul şi-i spuse cât îi datora.

Ridicându-se, Isabel căscă, apoi spuse:

— Am să-ţi plătesc din ce câştig mâine seară, când o să jucăm şah.

Douglas râse.

— Şi la şah te pricepi?

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

Şahul era jocul lui favorit.

I-o dovedi în seara următoare, spulberând-o în câteva minute. După ce câştigă cinci partide la rând, se convinse că Isabel nu jucase prea mult şah. La sfârşitul săptămânii, îi datora o mie de dolari.

Începând de-atunci, Douglas schimbă regulile. Îi spuse că avea o idee mult mai bună.

În loc să ceară bani, câştigătorul putea pune orice întrebări dorea. Indiferent cât era de personal subiectul, trebuia să i se răspundă.

Dintr-o dată, lui Isabel îi reveni talentul. Câştigă trei partide, până când Douglas îi ghici şiretlicul.

— M-ai lăsat anume să câştig, nu-i aşa?

— Unora le place să câştige.

— Celor mai mulţi bărbaţi le place să câştige cinstit.

De-acum încolo, jucăm amândoi serios. De acord?

— Da, răspunse ea. Şi cred că ar fi mai bine să luăm totul de la început. Şi în noaptea trecută ai câştigat.

Douglas rupse foaia de hârtie cu sumele, înainte de a-i întinde pachetul de cărţi. Isabel le amestecă abil, ca un cartofor din saloon-ul lui Tommy, făcându-l să râdă.

— Escroacă mică!

— Am jucat mult, recunoscu ea.

— Serios?

Isabel îi dovedi cât de bună era, câştigând următoarea partidă. Încă înainte ca Douglas să-i arate mâna, care consta din doi valeţi, îi puse întrebarea.

— Mi-ai spus că ai fost cândva hoţ, mai ţii minte? Vreau să ştiu când şi unde.

— Când eram mic şi trăiam pe străzile din New York City. Luam cam tot ce mi se năzărea.

Ochii ei se dilatară, neîncrezători, şi-l întrebă cu vocea plină de uimire faţă de trecutul lui infracţional:

— Te-au prins vreodată?

— Nu, niciodată. Am avut noroc.

După ce câştigă şi următoarea partidă, Isabel îi ceru să-i vorbească despre familia lui. Douglas îi povesti cum se uniseră el, Travis, Cole şi Adam, pentru a întemeia o familie, când găsiseră un copil mic într-o grămadă de gunoi.

Isabel era fascinată. Îi puse nenumărate întrebări şi, până să-şi dea seama, Douglas vorbi o oră încheiată.

Când termină, îi povestise despre soţul surorii lui, Harrison, şi despre noua soţie a lui Travis, Emily. Lăsă la urmă partea la care ţinea cel mai mult, iar când îi vorbi despre Mama Rose, glasul îi deveni mai blând.

— Ştii, de fapt e destul de ciudat, acum dacă stau să mă gândesc, dar adevăratul motiv pentru care mă aflu aici e Mama Rose. Ea a auzit despre arabi şi m-a trimis să-i văd. Eram prea ocupat atunci, aşa că i-am cerut lui Travis să treacă din partea mea pe la licitaţie.

— Parker voia să-l vândă pe Pegasus la licitaţie? Nu poate fi adevărat. N-a plecat din Sweet Creek decât ca să se ducă la biroul unui avocat din River’s Bend. Paddy s-a dus cu el, şi sunt sigură că de-acolo amândoi s-au întors direct acasă.

Prea târziu, Douglas îşi dădu seama că abordase un subiect dureros.

— Probabil s-au oprit să-şi lase caii să se odihnească, atâta tot. Apropo, doctorul Simpson mi-a spus despre Paddy. Era cu adevărat nebun?

— Nu, dar toată lumea din oraş aşa credea. Avea doar câteva ciudăţenii. Am ajuns să-l cunosc destul de bine, pentru că venea să ia cina la noi de cel puţin patru ori pe săptămână. Totuşi, de Parker era cel mai apropiat. Stăteau împreună şi şuşoteau până noaptea târziu. Era o prietenie foarte ciudată.

— Parker nu ţi-a spus niciodată despre ce vorbeau?

— Nu, era foarte secretos în legătură cu asta, aşa că n-am insistat. A spus că-i promisese Lui Paddy să nu discute nimic despre planurile pe care le puneau la cale. Mi-e dor de bătrânul irlandez. Avea o inimă aşa de bună… Ştii că a trăit aici încă dinainte ca Sweet Creek să fi ajuns oraş?

— Nu, nu ştiam, răspunse Douglas. Ia spune-mi, Parker a mai ţinut şi alte secrete faţă de tine?

— Dacă te gândeşti că voia să-l vândă pe Pegasus fără ştirea mea, te înşeli. Parker şi cu mine am copilărit împreună, într-un orfelinat de lângă Chicago, şi am ştiut tot ce era de ştiut despre el. N-ar fi făcut una ca asta. Ştia cât de mult însemnau caii pentru mine. Surorile de la orfelinat mi i-au dat ca să am zestre, când am plecat de-acolo.

— De unde-i aveau pe arabi?

— Fuseseră donaţi orfelinatului de un om căruia i-au dat adăpost. Era pe moarte, şi cred că aşa le-a răsplătit. Nu avea rude, şi se temea să moară singur. Surorile au stat cu el zi şi noapte.

Douglas observă că devenea melancolică şi se grăbi să schimbe subiectul.

— Ţi-am satisfăcut curiozitatea în legătură cu familia mea?

Isabel clătină din cap, cu faţa mai destinsă.

— Cum a cunoscut-o Travis pe soţia lui, Emily?

Îi răspunse la întrebare şi, când termină, Isabel zâmbea din nou. Era clar că uitase pentru moment de problema cu vânzarea lui Pegasus.

— Toată lumea o simpatizează pe Emily?

În vocea ei se simţea o jinduire pe care Douglas n-o putea înţelege prea bine. Oare era îngrijorată în legătură cu cea mai nouă membră a familiei lor? Şi, dacă da, de ce?

— Da, tuturor ne place foarte mult.

— Sunt sigură că şi mie mi-ar plăcea, spuse ea, fără să-şi poată stăpâni un căscat. Cred că ar fi timpul să ne oprim. Putem juca şi mâine seară?

— După ce repar toate scaunele. Mai am de dres trei.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Le-am reparat eu deja.

Douglas o privi surprins.

— Cinstit, Douglas, nu-s chiar neputincioasă. Şi le-am dres bine. Uită-te şi tu.

N-o crezu până nu văzu cu ochii lui.

— Ai făcut o treabă mai bună decât mine.

— Te-am privit cum lucrai, mai ştii?

Îşi amintea. Şi mai era şi impresionat că-şi dăduse atâta osteneală, după ce el promisese să repare scaunele.

— Ţi se închid ochii. Ţi-e somn, nu-i aşa?

— Da. Noapte bună, Douglas.

— Noapte bună, dulceaţă.

*

Următoarele patru săptămâni trecură repede. Douglas era surprins să vadă cât de uşor trecea timpul şi cât de bine

se simţea în casa lui Isabel. Avea senzaţia că făcea parte dintr-o familie şi, deşi acest lucru îl cam deranja, în acelaşi timp mai era şi foarte, foarte plăcut.

Era ocupat de la răsăritul şi până la apusul soarelui. O dată pe săptămână, asumându-şi riscul de a fi văzut, se ducea la vânătoare şi la pescuit, pe malurile unui râu din munţi, la vest de fermă.

În fiecare seară călărea pe Brutus până pe coline, ca să-i vadă pe paznicii lui Boyle şi să se asigure că nu-şi schimbaseră numărul sau posturile. Când se întorcea la fermă, făcea treburi pe lângă casă, cum ar fi tăiatul lemnelor şi curăţatul grajdurilor.

Relaţia lui cu Isabel trecea printr-o schimbare subtilă. La început, o tachinase intenţionat, ca s-o facă să zâmbească şi să se simtă bine. Acum, o tachina pentru că zâmbetele ei îl făceau pe el să se simtă bine. Nu era sigur când se întâmplase, dar nu se mai gândea la ea ca la o mamă.

Isabel se transformase într-o femeie miraculos de sexy, cu toate curbele potrivite. Totul, la ea, îl excita. Îi plăcea felul ei de a vorbi, felul cum se mişca, şi cum râdea. Doctorul Simpson avusese dreptate să spună că Isabel era o femeie uşor de iubit. Douglas îşi dădea seama că inima lui era în pericol, dar nu ştia cum să împiedice inevitabilul.

Ca doi parteneri de viaţă căsătoriţi de mult, jucau cărţi în fiecare seară, până se întuneca îndeajuns pentru ca Douglas să iasă din casă. În câteva seri, îl luară şi pe Parker la ei, ţinându-l în braţe cu rândul, în timp ce jucau.

Isabel câştigă mai multe partide decât Douglas, până când acesta încetă în sfârşit să se mai uite la pistruii ei şi începu să fie atent la ce făcea.

Boyle întârziase mult cu următoarea vizită, iar Douglas începea să se irite când se gândea la el. Voia să pună capăt tacticilor de teroare pe care ticălosul le folosea împotriva lui Isabel.

— Tocmai ai câştigat o partidă. De ce te încrunţi?

— Mă gândeam la Boyle. Întârzie să apară., Mi-ai spus că de obicei trece pe-aici din două-n două săptămâni, ca să te vadă…

— De obicei, da.

— Atunci, de ce n-a mai venit? Ştiu că încă n-a plecat în Dakota, pentru că în fiecare luni seara, când trec pe la doctorul Simpson, asta-i prima întrebare pe care i-o pun. De ce întârzie Boyle atâta?

— Nu ştiu, dar acum nu vreau să mă gândesc la el. Dacă apare, vom fi pregătiţi. Pune-mi întrebarea, ca să putem juca încă o mână înainte ca Parker să ceară din nou de mâncare.

— De ce le-ai pus arabilor numele de Pegasus şi Minerva?

— Când eram la şcoală, mă fascina mitologia. Tot timpul îl desenam pe Pegasus. Potrivit legendelor, era un cal alb şi frumos, cu aripi maiestuoase. Minerva era zeiţa înţelepciunii, iar surorile de la orfelinat îmi tot spuneau că nici mie nu mi-ar strica puţină înţelepciune. Pe-atunci, nu prea aveam minte, adăugă ea. Oricum, Minerva l-a prins pe Pegasus şi l-a îmblânzit. Mi s-a părut foarte romantic.

Îşi acoperi gura, strănută, apoi îşi prezentă scuzele.

— Nu e nevoie să te scuzi. Spune-mi ceva: Parker te-a prins la fel cum l-a prins Minerva pe Pegasus, sau l-ai prins tu pe el?

— Cu Parker şi cu mine n-a fost aşa. Am fost cei mai buni prieteni, de când mă ştiu. Surorile de la orfelinat îl numeau micul lor visător. Sunt sigură că era un compliment, pentru că Parker avea o inimă atât de bună. Voia să schimbe lumea, şi îl pasionau responsabilităţile sociale.

— Şi tu îl pasionai?

— Am răspuns la destule întrebări. Fă cărţile, te rog.

Douglas simţi că se închidea în sine şi-şi dădu seama

că o făcea din cauză c-o presa, dar nu se simţea în stare să se oprească. Isabel strănută iar, şi imediat se scuză din nou.

După ce câştigă următoarea partidă, Douglas o întrebă:

— Cum a fost viaţa ta la orfelinat?

— Frumoasă, foarte frumoasă. Surorile se purtau cu noi ca şi cum am fi fost propriii lor copii. Erau severe, cum îmi imaginez că ar fi şi părinţii, dar ne şi iubeau.

— Nu te simţeai singură?

— Nu prea des. Îl aveam pe Parker căruia să-i destăinuiesc secretele mele, când eram copii. Am fost norocoasă – cum ai fost şi tu, găsindu-ţi o familie.

— Într-adevăr, îi dădu el dreptate.

Cam peste o oră, Douglas câştigă, în sfârşit, încă o partidă.

— Nu ţi-a fost greu să te măriţi cu cel mai bun prieten al tău?

— A, nu, răspunse ea. A fost foarte plăcut. Soţul meu era un om minunat, cu multe calităţi alese. Nu exista niciun lucru la care să nu se priceapă.

Chiar credea prostia asta? După cum arăta, părea să fie convinsă, aşa că Douglas n-o contrazise.

După părerea lui, nu exista niciun lucru la care Parker *să se* priceapă.

— Mda, ştiu. Era un sfânt.

Bărbia lui Isabel se ridică sfidător.

— A fost cel mai bun prieten al meu.

— Ceea ce înseamnă că în patul vostru nu exista pasiune, nu-i aşa?

— N-ai dreptul să-mi pui întrebări atât de personale.

Avea dreptate, îşi spuse Douglas, dar acest lucru nu-l împiedica să încerce să afle tot ce putea despre ea.

— De ce ţi-e frică, Isabel? Dacă eşti cinstită în legătură cu răposatul tău soţ nu înseamnă că-l trădezi. Ştim

amândoi că nu e foarte uşor să faci dragoste cu cel mai bun prieten.

— Sugerezi că doi parteneri de viaţă nu pot fi prieteni?

— Nu, răspunse el. Dar trebuie să mai existe alt element, pe lângă prietenie.

— Ce element?

Douglas se aplecă înainte.

— Magia.

Clătinând din cap, Isabel răspunse:

— Nu vreau să mai discutăm subiectul ăsta. E grosolan din partea ta să încerci să ghiceşti cum a fost căsnicia mea. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Parker.

— N-am ghicit, susţinu Douglas. Am dedus totul, pe cale logică.

— Nu zău? Şi cum ai reuşit să faci asta?

Sarcasmul din vocea ei îl irita.

— Uşor, se răsti el. După felul cum ai reacţionat faţă de mine… se vede că toate astea sunt noi pentru tine, nu-i aşa? Ţi se vede în fiecare reacţie. Efectiv, ţi-e teamă de ceea ce ţi se întâmplă.

Pumnii lui Isabel se strânseră.

— Serios? Şi ce anume mi se întâmplă? Sunt sigură că mori să-mi spui.

Aplecându-se peste masă, spre ea, Douglas îi răspunse într-o şoaptă scăzută:

— Eu sunt ceea ce ţi se întâmplă, dulceaţă.

Isabel sări în picioare.

— Mă duc să mă culc. E târziu.

— Nu cumva vrei să spui că e timpul să fugi şi să te ascunzi de mine?

— Nu, nu asta vreau să spun.

Se duse în dormitor, mergând agale. Îi venea s-o ia la fugă.

Capitolul 8

Parker nu se îngrăşa atât de repede pe cât sperase Douglas. Avea aproape şase săptămâni, dar încă mai părea să fie la fel de mic ca ziua când se născuse. Isabel nu era de acord şi insista că fiul ei luase mult în greutate. Parker părea destul de sănătos pentru mărimea lui şi, în orice caz, avea poftă de mâncare. Doctorul Simpson, care era expertul, ordonase ca Parker să fie ţinut în cabană timp de minimum opt săptămâni. Douglas nu ştia de ce stabilise medicul tocmai acea perioadă, dar era hotărât s-o respecte, oricât ar fi fost de nerăbdător să plece.

Dacă Parker continua să evolueze bine, peste paisprezece zile şi ceva el şi mama lui aveau să poată călători. Douglas se ruga la toţi sfinţii ca, până atunci, vremea să se îndrepte. Ploaia mai slăbise, dar continua să fie frig şi umed, şi oricine urmărea mersul anotimpurile ar fi crezut că era jumătatea toamnei. Nopţile erau destul de reci ca să aibă nevoie de flanele, iar Douglas era îngrijorat ca lui Parker să nu-i fie frig, când îl scoteau din casă. Oare aerul nu era prea rece pentru el ca să-l respire?

Copilul nu era singurul care-l îngrijora. Pe toţi sfinţii, nu ştia cum avea să mai reziste două săptămâni fără s-o atingă pe Isabel. Era de ajuns să se afle în aceeaşi cameră cu ea, ca să se aprindă. Mirosul ei era al dracului de aţâţător, şi avea pielea atât de netedă şi fină, iar Douglas nu se putea gândi la altceva decât s-o ia în braţe şi s-o mângâie.

Era hotărât să nu se lase în voia instinctele naturale. N-avea nevoie de complicaţii în viaţa lui şi, dacă rămânea tot timpul ocupat, era sigur că urma să fie prea obosit ca să se mai gândească la ea.

După ce termină treburile de dimineaţă în hambar, intră în cabană şi o găsi pe Isabel aşezată la masă, cu capul în mâini. Avea părul ciufulit, ochii umflaţi şi nasul roşu. Părea mahmură.

— Iar te-a ţinut Parker trează toată noaptea?

Isabel strănută înainte de a-i răspunde.

— Nu, am răcit puţin.

Şi, imediat, strănută din nou.

— Poate ar fi mai bine să te culci.

Isabel nici nu vru s-audă. Niciodată nu se răsfăţase şi n-avea de gând să înceapă acum.

După ce spălă rufele şi le călcă, pregăti cina, dar nu se putu atinge de mâncare, aşa că-şi făcu un ceai înainte de a se duce la culcare.

Îşi luase pe ea cămaşa de noapte şi halatul, iar peste umeri îşi pusese o pătură veche şi zdrenţuită, care se târa pe jos. Se împiedică de marginea acesteia şi ar fi scăpat tava din mâini, dacă Douglas n-o prindea la timp.

— O aduc eu, spuse el. Cred că ar fi bine să mănânci ceva, ce zici? Nişte pâine prăjită?

Omul ăsta nu ştia să gătească şi altceva?

— Vei încerca să n-o arzi? întrebă ea, încercând să nu pară arţăgoasă.

Douglas dădu din cap.

— S-ar putea să te îmbolnăveşti. Munceşti prea mult.

— E doar o răceală. Sper să n-o ia şi Parker. Ce ne facem dacă va avea febră?

Nu voia să se gândească la o asemenea posibilitate. Parker nu-şi putea permite să nu mai mănânce, aşa cum făcea Isabel.

— O să ne descurcăm noi, o asigură el.

Când reveni cu tava, Isabel tocmai aţipea.

Deschise ochii când Douglas se întoarse să iasă.

— Nu dorm.

Douglas puse tava pe scrin, rezemă nişte perne la

spatele lui Isabel, apoi îi aduse tava pe genunchi.

Iar arsese pâinea. Şi mai pusese şi un trandafir alb pe tavă, lângă ceaşca şi farfurioara desperecheate. Era un gest atât de gingaş, încât lui Isabel i se ridică moralul şi n-o mai deranjă pâinea înnegrită.

— Te doare gâtul? întrebă în şoaptă Douglas

— Nu. Te rog, nu-ţi mai face griji.

— Isabel, vreau să-mi fac griji, bine? Mă pricep la asta.

Isabel bătu cu palma în pat, îl aşteptă să se aşeze, apoi luă trandafirul.

— Te-oi fi pricepând tu să-ţi faci griji, dar mai ai şi o inimă romantică.

Douglas clătină din cap, continuând să stea încruntat. Totuşi, îngrijorarea lui nu era rezonabilă, dat fiind că Isabel n-avea decât un guturai.

Ridică mâna şi-l mângâie pe obraz, savurând senzaţia pielii lui aspre. În dimineaţa aceea nu se bărbierise, iar ţepii bărbii îl făceau să arate şi mai chipeş, într-un stil dur şi parcă periculos.

Îşi amintea cât se temuse în noaptea aceea întunecată şi ploioasă când se cunoscuseră. Profilat pe lumina fulgerelor, cu vântul care urla în jur şi calul uriaş, cu ochi focoşi, alături, Douglas arăta înfricoşător.

Fusese sigură că voia s-o omoare… până în momentul când îi dăduse puşca înapoi. Ar fi trebuit să-şi dea seama încă dinainte că n-avea să-i facă niciun rău.

Tonul lui blând, când se întorsese spre cal să-l liniştească, fusese primul semn. Grija cu care o ridicase în braţe fusese altul. Iar ochii lui, plini cu atâta compasiune şi…

— Ce… te uiţi aşa la mine? Arăţi ca dracu’. Ţi-am spus să dormi. Nu mai visa cu ochii deschişi şi bea-ţi ceaiul până nu se răceşte.

Ordinul lui repezit o readuse brutal la realitate.

— Ţi-a spus cineva cât de autoritar eşti, Douglas?

— Nu.

— Atunci, îţi spun eu. Eşti un adevărat tiran. Mai ţii minte noaptea când ne-am cunoscut?

Întrebarea era de tot râsul.

Douglas se cutremura de fiecare dată când îşi amintea.

— N-am s-o uit niciodată.

Chipul lui încruntat o făcu să zâmbească.

— N-a fost chiar atât de îngrozitoare.

— Ba a fost.

— Am fost dificilă?

— O. Da!

— Nu puteam fi mai rea decât oricare dintre celelalte femei pe care le-ai ajutat, nu?

— Am ajutat… multe…

— Da?

Douglas ridică din umeri.

— Ce „da”?

— Am fost mai dificilă decât ele?

— Mult.

— Cum? vru ea să ştie.

— Celelalte n-au încercat să mă strângă de gât.

— N-am…

— Ba ai.

— Şi altceva ce-am mai făcut? E-n regulă. Poţi să-mi spui. Îţi promit că n-am să mă-nfurii.

Luă ceaşca de ceai şi farfurioara şi sorbi o înghiţitură prelungă.

— Aştept.

— Ţin minte că m-ai acuzat de multe crime.

După lucirea din ochii lui, îi era greu să-şi dea seama dacă era sincer sau nu.

— De pildă?

— Ia să vedem, începu el, tărăgănat. Erau atât de multe, că nici nu le pot spune în ordine. A, da, îmi amintesc.

M-ai acuzat că din vina mea erai gravidă.

Ceaşca fu pusă pe farfurioară, cu zgomot.

— Nu-i adevărat, şopti Isabel.

— Ba-i adevărat. Şi era cât pe ce să mă convingi. La naiba, mi-am prezentat şi scuzele, adăugă el cu un zâmbet. Totuşi, n-am fost eu de vină. Ai încredere-n mine, dulceaţă. Aş fi ţinut minte, dacă mă culcam cu tine.

Obrajii lui Isabel se înroşiră la fel ca nasul. Puse ceaşca pe tavă, dar rămase atentă la Douglas. Se vedea clar că abia îşi stăpânea râsul.

— Şi de ce altceva te-am mai acuzat?

— Că din cauza mea te chinuiai aşa.

— Pe-asta ai mai spus-o.

— Iartă-mă. Mi-e greu să trec peste ea.

— Te rog să încerci.

— Păi, să vedem… Mai eram vinovat şi că ploua, şi… a, da, asta-i dulce de tot. Din vina mea ai avut o copilărie nefericită.

— N-am avut o copilărie nefericită.

— Atunci, ai reuşit să mă păcăleşti. Ţi-am cerut iertare.

Isabel izbucni în râs.

— Îţi place să exagerezi, nu-i aşa? Sunt sigură că şi celelalte femei pe care le-ai ajutat au fost la fel de dificile.

— Ba n-au fost.

— Şi-atunci, ce erau, nişte sfinte?

Douglas puse tava într-o parte, ca măsură de prevedere, înainte de a răspunde.

— Nu erau tocmai femei, sau, cel puţin, nu aşa cum te gândeşti tu…

Isabel nu mai zâmbi.

— Atunci, ce erau?

— Iepe.

Rămase cu gura căscată. Spre marea lui uşurare, nu se înfurie. În schimb, râse iar.

— O, Doamne, cred că ai fost la fel de îngrozit ca mine.

— Am fost.

— Aveai idee ce să faci?

Douglas zâmbi.

— Nu prea.

Isabel râse cu lacrimi, apoi îşi dădu seama că putea să-l trezească pe Parker şi-şi acoperi repede gura cu mâna.

— Erai atât de… calm… şi încurajator…

— Eram speriat.

— Tu?

— Da, eu. Făceai urât de tot. Asta mă speria cel mai rău.

— Nu-i adevărat. Şi nu mă mai tachina. Tot timpul am fost stăpână pe mine. Îmi amintesc că am ridicat tonul de vreo două ori, ca să m-auzi din camera cealaltă, dar în rest, n-am născut greu deloc.

— Isabel, vorbeşti despre naştere, sau despre un ceai la care ai fost invitată?

— N-am fost în viaţa mea la niciun ceai, dar am născut, şi vreau să ştii că micile mele dureri au fost neînsemnate în comparaţie cu darul pe care l-am primit. E minunat.

— Cine-i minunat?

Îl privi exasperată.

— Fiul meu. Despre cine credeai că vorbesc?

— Despre mine.

Isabel ar fi râs din nou, dacă n-ar fi început să strănute. Douglas îi dădu o batistă curată, îi spuse să se odihnească şi o lăsă singură ca să aibă linişte.

*

Spre marea lui uşurare, peste câteva zile Isabel se simţi mai bine. Până acum, Parker nu luase şi el răceala.

Luni după-amiază, Douglas era epuizat. Moţăia în balansoar, cu Parker în braţe, când auzi zgomotul distinctiv al unor cai apropiindu-se.

Isabel pregătea cina. Îi zărise pe vizitatorii nedoriţi în acelaşi timp în care-i auzise şi el căci se întâlniră lângă masă, în timp ce mergeau să se anunţe unul pe altul. Isabel îşi luă fiul în braţe, apoi se grăbi să se pregătească.

Douglas se duse la fereastră să le observe înaintarea. Începu să bombăne toate blasfemiile care-i puteau trece prin minte, în timp ce-i privea pe Boyle şi un necunoscut, probabil unul dintre lefegiii lui, venind prin curtea fermei. Nici mort n-avea de gând s-o lase pe Isabel să iasă. Trebuia ca tacticile de terorizare să înceteze întinse mâna spre clanţă, zâmbind.

Isabel îl văzu scoţându-şi arma. Nu avea nevoie să-i citească gândurile ca să ştie ce plănuia să facă. S-ar fi rugat să i se ierte păcatul pe care urma să-l săvârşească, dacă ar fi avut timp pentru asta.

— Douglas, va trebui să-l lăsăm pe Boyle să aştepte. Trebuie să vezi de Parker. Cred că are febră. Lasă-l pe Boyle să mai aştepte, repetă ea, mai tare.

Aşteptă ca Douglas să zăvorască uşa şi să treacă grăbit pe lângă ea, apoi îi ceru iertare lui Dumnezeu, în timp ce-şi lua puşca şi alerga în întâmpinarea lui Boyle. Trebuia să iasă înainte ca Douglas să-şi dea seama că îl păcălise. Ştia că avea să fie furios.

Boyle tocmai ridica arma să tragă în aer, când Isabel ieşi. Rămase cu o mână la spate, pe clanţă, ţinând uşa închisă, şi-şi rezemă puşca sub braţ, cu degetul pe trăgaci.

— Ce vrei? întrebă ea.

Boyle îi rânji. Isabel abia putea să suporte priveliştea. Necunoscutul de lângă el, călare pe un cal negru, se hlizi şi el. Nu i se vedeau ochii, având borul pălăriei tras pe frunte, dar Isabel îi simţi privirea sfredelind-o. La fel ca Boyle, străinul nu părea să se prea teamă de puşcă. Îşi ţinea

ambele mâini pe oblâncul şeii.

— Nu-i foarte politicos ce faci, Isabel, să mă primeşti cu puşca.

— Pleacă de pe pământul meu, Boyle.

— Am să plec când termin. Am venit aici ca să-ţi spun că voi lipsi o vreme. Nu-ţi face speranţe, pentru c-am să mă-ntorc. Mă duc la adunarea anuală a familiei mele, şi cred că voi fi plecat vreo şase săptămâni, poate chiar mai mult. Numai că nu vreau să te simţi singură în lipsa mea, aşa că-l însărcinez să te supravegheze pe omul meu de încredere. Se numeşte Spear.

Se întoarse spre acolitul său, îi spuse s-o salute pe viitoarea lui mireasă, apoi o privi din nou pe Isabel.

— Spear o să te păzească. Am trimis câţiva oameni pe muntele de colo, să vegheze şi ei. Vor sta la posturi zi şi noapte. Nu-i aşa că grija mea te linişteşte? N-aş vrea să crezi că va trebui să pleci în lipsa mea. La anul, ai să vii şi tu cu mine. Înţelegi ce zic, fato?

Tonul lui batjocoritor o înfuria.

— Cară-te! strigă ea.

Boyle râse.

— Cred că până mă întorc ai să rezolvi şi problema aia. Vei avea din nou o siluetă drăguţă şi subţirică, la vremea când ne vom căsători. Eşti gata să-ţi priveşti viitorul în faţă, scumpete, şi să-ncepi să te rogi de mine?

Drept răspuns, Isabel armă puşca. Mâna lui Spear se duse la pistol, dar nu-l scoase.

Boyle trase de hăţuri şi-şi mână calul înapoi. Spear îl urmă.

— Nu ţi-am spus eu că-i focoasă? strigă Boyle. Totuşi, o să se milogească de mine, şi-o s-o facă de faţă cu tot oraşul. Stai numai să vezi.

Isabel nu auzi răspunsul lui Spear, acoperit de râsul lui Boyle. Rămase în prag câteva minute, privindu-i cum plecau… şi adunându-şi curajul pentru a-i face faţă lui

Douglas.

Ar fi preferat să rămână acolo toată ziua, dar Douglas avea alte gânduri. Isabel nu auzi uşa deschizându-se. Simţi doar că era trasă înapoi, iar braţele lui pe talie, chiar şi prin căptuşeala care imita sarcina, o strângeau ca o menghină.

Noroc că avu destulă prezenţă de spirit să pună siguranţa puştii înainte de a o scăpa din mâini.

Douglas prinse puşca înainte de a lovi podeaua, închise uşa cu piciorul, şi o întoarse pe Isabel cu faţa spre el, după care îi dădu drumul.

Prosoapele din jurul taliei căzură pe jos, iar ea le împinse cu piciorul. Îşi stabilise deja strategia. După privirea din ochii lui, ştia că n-avea să fie rezonabil, şi întrucât nu putea decât sau să atace, sau să bată în retragere, alese prima formulă.

Făcu un pas înainte, îşi propti mâinile în şolduri şi se încruntă la el.

— Ascultă la mine, domnule Clayborne. Dacă ai fi ieşit afară, ai fi-ncercat să-i împuşti pe amândoi, şi s-ar fi putut ca unul dintre ei să te omoare. Şi-atunci, ce s-ar fi ales de Parker şi de mine, poţi să-mi spui? Boyle are prieteni, mai ştii? Dacă-l omorai, ar fi venit să-l caute, şi am fi avut de luptat cu douăzeci şi ceva de oameni, în timp ce apăram şi un copil. Ştiu să trag bine, cred că şi tu, dar mai sunt şi realistă, şi n-aveam cum să scăpăm cu viaţă. Înţelegi sau nu?

Când îi auzi răspunsul, îşi dădu seama că nu înţelegea.

— Dacă mai vine aici, nu vei mai ieşi să vorbeşti cu el.

— Ştiam eu că o să fii încăpăţânat.

— M-ai minţit. Vreau să-mi promiţi că niciodată n-ai să mai faci asta.

— Poftim, ai trezit copilul! Du-te şi ia-l în braţe.

— Niciunul dintre noi nu se mişcă din loc până nu-mi promiţi. Ai idee cât m-am speriat când am crezut că Parker

e bolnav? La naiba, Isabel, dacă mă mai minţi vreodată…

— Dac-ar fi să-ţi scap pielea, aş minţi şi de-o mie de ori. Ar trebui să sărbătorim, nu să ne certăm. N-ai auzit ce-a spus Boyle? Pleacă, în sfârşit. E o veste minunată.

— Aştept.

— Of, bine. Îţi promit că n-am să te mai mint niciodată. Şi acum, dacă mă scuzi, eu mă duc la fiul meu.

— Ţi-l aduc eu.

Parker nu avea nevoie decât de un scutec curat şi, imediat ce Douglas îl schimbă, adormi din nou.

Douglas nu şi-l putea alunga pe Spear din minte. După cum arăta, se vedea că avea să fie un adversar mult mai periculos decât ar fi putut fi Boyle vreodată.

Isabel observă cât de tăcut stătu în timpul cinei şi-l întrebă la ce se gândea.

— La Spear, răspunse el. Boyle nu mă îngrijorează nici pe departe la fel de mult ca angajatul ăşta nou al lui.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Boyle e crud şi lipsit de inimă.

— Da, dar mai e şi laş.

— De unde ştii?

— Se ia de femei, de-acolo ştiu. N-o să fie o problemă să scăpăm de el, acum când ştiu care e cel mai mare cusur al lui.

— Are cel puţin o sută de cusururi, dar tot nu poţi să-l omori. Ţi-ai petrece tot restul vieţii în puşcărie – sau, Doamne fereşte, te-ar spânzura.

— N-am să-l omor. M-am gândit la ceva şi mai rău. Abia aştept ziua răfuielii.

— Ce-ai de gând să faci?

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— E ceva legal?

Douglas ridică din umeri, apoi spuse:

— Mă întreb dacă Boyle a mai angajat şi alţi oameni.

— Oameni ca Spear, vrei să spui?

Dădu din cap.

— Întrucât Boyle a fost aşa de amabil să ne anunţe că şi-a pus oamenii să supravegheze ferma, o vreme am să mă duc călare printre coline în fiecare noapte, ca să-i ascult ce vorbesc.

— E necesar?

— Da, e foarte necesar, insistă el. În curând, Parker va împlini opt săptămâni, iar doctorul Simpson a spus că va fi destul de rezistent ca să călătorească.

— A mai spus şi că ar fi mai bine să aşteptăm zece săptămâni.

— Mai ia în greutate?

— Sigur că da.

Douglas nu părea prea convins.

— De fiecare dată când îl iau în braţe, îmi dau seama cât de mic şi fragil e. Nu mi se pare deloc mai greu.

— Uiţi cât de mare eşti tu? Nu e de mirare că nu ţi se pare greu. Pe zi ce trece devine tot mai puternic, dar încă e prea curând ca să-l scoatem în frig.

— S-ar putea să fim nevoiţi să riscăm, susţinu el.

— N-am să-l pun în pericol.

— Şi stând aici faci altceva?

— Serios, nu vreau să vorbim acum despre asta.

— Cu atât mai rău, replică răstit Douglas, pentru că tot vom vorbi. Trebuie să asculţi de glasul raţiunii. Fraţii mei mă vor ajuta să vă apăr, pe tine şi pe Parker, şi e mai bine să plecăm cât timp Boyle e plecat. Am să mă asigur că a părăsit într-adevăr oraşul înainte de a…

Isabel scutură vehement din cap.

— Parker e prea mic ca să-l scoatem din casă.

— Dacă doctorul consideră că merită să riscăm, ai să fii rezonabilă?

După ce se gândi îndelung, Isabel acceptă în sfârşit.

— Cu condiţia să nu-l convingi tu să se răzgândească. Nu încerca să-l duci cu vorba, Douglas.

Douglas dădu din cap.

— Ai idee ce vrei să faci când vei pleca de aici?

Isabel încă nu se hotărâse cu privire la viitor. Putea fie să se întoarcă la Chicago şi să devină învăţătoare la un orfelinat, fie să rămână în Sweet Creek şi să se angajeze la şcoala de acolo sau din Liddyville.

Viitorul n-o speria. Însemna să lase în urmă trecutul atât de dureros. Era realistă şi ştia că trebuia să părăsească ferma, din cauza acelui loc unde soţul ei insistase să fie construită casa. Până la urmă, inundaţiile aveau s-o mături din loc. Da, ştia că trebuia să plece, dar ideea de a-şi face bagajele şi a porni la drum o făcea să se simtă învinsă. Pământul şi casa erau împlinirea visului lui Parker. Murise apărându-le şi, aşa să-i ajute Dumnezeu, de unde îşi putea găsi, puterea de a lăsa în urmă acel vis?

Douglas nu-i înţelegea chinul, şi nici ea nu avea chef să i-l explice.

— Nu vreau să discut despre asta acum.

— Va trebui să priveşti viitorul în faţă, mai devreme sau mai târziu.

Isabel se ridică de la masă, ducându-se grăbită în bucătărie.

— Am timp să mă hotărăsc, acum că Boyle pleacă.

— Ba n-ai deloc timp, decât dacă ţi-ai pierdut minţile şi crezi tot ce-ţi spune ticălosul ăsta.

— Îţi plac prăjiturile? Mă gândeam să coc una, şi s-o mâncăm când te întorci din oraş.

— Pentru numele lui Dumnezeu, la fapte trebui să-ţi stea mintea, nu la prăjiturii

Isabel dădu la o parte perdeaua, ca să-l vadă.

— Vreau s-o coc acum.

Vorbea rar, monoton.

— În timp ce gătesc, îmi rezolv problemele în minte. Îţi plac prăjiturile sau nu?

Arăta destul de furioasă ca să fie gata să-l împuşte,

dacă o refuza. Douglas renunţă la orice încercare de a fi rezonabil.

— Sigur.

Peste câteva minute, ieşi din casă. Îi controlă pe oamenii lui Boyle înainte de a porni spre oraş, şi ajunse acasă la doctorul Simpson aproape de miezul nopţii. Doctorul îl aştepta la masa din bucătărie, cu o ceaşcă de cafea aburindă într-o mână şi pistolul în cealaltă.

— Ai întârziat, remarcă el. Stai jos şi am să-ţi [aduc o cafea, fiule. Ce mai face copilul?

Douglas îşi trase un scaun, se aşează călare pe el şi-i spuse doctorului să nu se deranjeze cu cafeaua.

— Parker e bine, dar Isabel a fost răcită. Ce-ar trebui să facem dacă ia şi copilul răceala?

— Aveţi grijă să-i fie cald…

— Tot timpul avem grijă de asta. Altceva nu putem face? Dacă are febră?

— Douglas, n-are niciun rost să te răsteşti la mine. Copilul e prea mic pentru medicamente. Nu putem decât să sperăm şi să ne rugăm să nu se îmbolnăvească.

— Vreau să-i scot pe amândoi din cursa aia de şoareci pe care ea o numeşte casă. Dacă am mare grijă, n-aş putea să…

Se întrerupse, când Simpson clătină din cap.

— E un miracol că micuţul a supravieţuit, născându-se atât de devreme. Nu-ţi dai seama cât ai risca scoţându-l din casă noaptea? Şi unde te gândeşti să-l duci? Boyle ar scotoci prin tot oraşul căutându-i, şi n-ar merita să mergeţi, nici la Liddyville, pentru că nu ştii cine de-acolo lucrează pentru Boyle. Ştiu că am mai discutat despre asta. Boyle are prieteni şi în Liddyville, iar unul dintre ei tot va afla despre sosirea voastră. Oamenii bârfesc între ei. Îţi spun eu, e prea periculos.

Douglas simţea că începea să-i vină durerea de cap.

— Ce porcărie, mormăi el.

— Isabel e nerăbdătoare să plece?

Clătină din cap.

— Ştie că trebuie s-o facă, dar încă nu vrea să vorbească despre viitor. Tot amână. E al dracului de frustrant.

— Ştiu. Şi mai am nişte veşti proaste pentru tine, continuă Simpson. Boyle şi-a angajat un om nou. Îşi zice Spear, şi arată urât de tot. Am întrebat în stânga şi-n dreapta şi am aflat că l-a cunoscut când a fost la una din întâlnirile anuale cu familia, în Dakota. Apropo, Boyle pleacă mâine dimineaţă. L-am auzit spunându-i lui Jasper Cooper că lasă totul în seama lui Spear, cât lipseşte.

Luă o sorbitură de cafea, apoi adăugă:

— Nimeni din oraş nu bănuieşte că pe Isabel o ajută cineva. Timpul e de partea voastră, pentru că mai aveţi la dispoziţie o lună ca să îngrăşaţi destul copilul şi să-şi vină în putere înainte de întoarcerea lui Boyle.

— Mi-ai spus că îl putem transporta când va avea opt săptămâni.

— Ţi-am mai spus şi că la zece săptămâni va fi şi mai bine.

— Dacă aş putea aduce ajutoare acum, nu ar putea să…

— Gândeşte-te bine, fiule. Doar nu vrei ca Isabel şi fiul ei să nimerească în toiul unui război, nu? Sigur că nu vrei. Priveşte partea bună a lucrurilor, îi propuse el, fără să-i ia în seamă privirea neîncrezătoare. Te-ai descurcat de minune vreme de şapte săptămâni şi-s sigur că mai poţi rezista puţin fără nicio problemă. Pe urmă, poţi să trimiţi după ajutor şi să-i scoţi de-aici pe Isabel şi pe fiul ei. Nu mă încântă deloc ideea de a umbla cu copilul pe-afară noaptea, dar cu cât are mai multă carne pe el, cu atât va avea şanse mai mari. Boyle fiind plecat, o să vă fie mai uşor. Nu-ţi dai seama? Există şi părţi bune, nu numai rele.

— Pe naiba, da, ar cam fi…

Simpson chicoti.

— Ţi-a căzut cu tronc, nu-i aşa, fiule?

Fără o vorbă, Douglas ridică din umeri.

— Se vede limpede ca lumina zilei. Te bate gândul să te îndrăgosteşti de fata noastră?

— Nu, răspunse Douglas, cu pasiune şi convingere.

Nu era o minciună, pentru că nu „se gândea” la asta. Era deja îndrăgostit de ea.

Capitolul 9

Douglas avea o dispoziţie nenorocită. Niciodată în viaţa lui nu mai fusese atât de frustrat şi, nu mare nevoie să spunem, nu-i plăcea deloc. Mai era şi furios pe Isabel aproape tot timpul. Noroc că ea nu ştia cum se simţea, iar Douglas avea grijă să nu observe cum se uita la ea ori de câte ori erau în aceeaşi cameră. Doctorul avusese dreptate, când îi spusese că Isabel era prea drăguţă ca să-i fie bine în viaţă.

Încerca s-o evite cât mai mult posibil. Jura să nu mai încerce s-o facă să recunoască atracţia fizică dintre ei. Nu era corect, şi o ştia. Şi-n plus, se vedea clar că Isabel nu era pregătită să recunoască faptul că mariajul ei nu fusese tocmai satisfăcător, nici că Parker avusese câteva defecte flagrante. Dacă ţinea cu tot dinadinsul să-l sanctifice, Douglas n-avea nimic împotrivă. De-acum încolo, oricât de neînvăţat, incompetent şi nechibzuit îl considera, avea să-şi păstreze această opinie pentru sine. Şi n fond, cu ce drept îl critica el pe răposat? Şi de ce-l deranja faptul că Isabel era atât de devotată memoriei lui Parker?

Pentru că se vedea clar că încă îl mai iubea. Douglas

recunoştea că nu gândea logic. Problema care-l deranja era loialitatea. Întotdeauna îi plăcuseră oamenii care se dovedeau loiali, mai ales când acest lucru nu le era deloc uşor.

Aveau un caracter aflat cu câteva trepte mai sus de alte tuturor celorlalţi. La fel ca familia lui… şi ca Isabel. Da, Isabel continua să-i fie loială soţului ei mort, iar adevărul era că Douglas nici nu se aştepta la altceva din partea ei. Totuşi, trebuia să manifeste o loialitate atât de oarbă. Îi dăruise lui Parker credinţa ei, iubirea ei şi loialitatea ei nemuritoare, iar el o dezamăgise pe toate planurile.

Pentru Douglas n-avea să mai conteze. Imediat ce copilul se mai îngrăşa puţin, avea să-i ducă pe amândoi din Sweet Creek, să se ocupe de Boyle şi de pistolarii lui plătiţi, apoi să se întoarcă acasă, unde-i era locul. Iar până sosea acea zi, plănuia să fie politicos dar distant cu Isabel.

Mai uşor de zis decât de făcut. Zilele erau insuportabile, căci imediat ce adormea, mintea i se umplea cu vise erotice. Nu-şi putea controla gândurile când se odihnea, şi ajunse curând să aştepte cu groază momentul când punea capul pe pernă.

Isabel îi îngreuna şi mai mult situaţia, cerându-i să nu se mai culce pe salteaua întinsă pe jos, ci în pat. Avea un argument valabil. În timpul zilei stătea trează şi, dacă muta pătuţul lui Parker în camera de alături, Douglas putea dormi fără să-l deranjeze nimeni.

Nu zgomotul era problema. Douglas nu voia să-l înconjoare mirosul ei dulce, feminin, dar mai degrabă ar fi murit decât să i-o spună. Oricum nu l-ar fi înţeles şi, fiindcă nu voia s-o jignească, se tot sucea şi se învârtea, scrâşnind din dinţi şi întrebându-se câte chinuri ca acelea mai putea îndura un om fără să cedeze.

Copilul era singura bucurie din viaţa lui. Parker se îngrăşa încet şi părea să devină tot mai puternic de la o zi la alta. Deşi n-ar fi părut posibil, devenea şi tot mai

zgomotos. Douglas considera că personalitatea copiilor se dezvolta doar când erau mai mari, pe ia vreo cinci sau şase luni, dar fiul lui Isabel se dovedea la fel de extraordinar ca sora lui, Mary Rose, când fusese mică. Parker era mai slab decât Mary Rose, însă putea totuşi să-şi exercite puterea asupra adulţilor, deschizând doar gura şi urlând să fie servit.

Douglas îi dăruise micului tiran inima lui. Desigur, existau momente când se plimba încoace şi-ncolo în toiul nopţii, cu copilul pe umăr, şi-i venea să-şi bage vată în urechi doar ca să aibă o clipă de linişte. Dar mai erau şi momentele când Parker îi strângea în pumn un deget, cu putere. Douglas îl privea cum dormea, atât de liniştit, în braţele lui, şi simţea formidabila legătură care se formase între ei. Îl ajutase pe Parker să vină pe lume şi, ca un tată, abia aştepta să-l vadă crescând.

O, da, compania lui Parker era o bucurie. A mamei lui, mai puţin. Atracţia fizică faţă de ea devenea tot mai puternică şi, oricât încerca să se convingă că era inaccesibilă, prefăcătoria nu-i reuşea. După ce trăiseră atât de intim timp de opt luni, tensiunea şi frustrarea deveniseră palpabile.

Isabel era de altă părere. Avea convingerea că Douglas abia aştepta să scape de ea. Abia suporta să mai stea în aceeaşi încăpere cu ea şi, oricât de mult încerca să-i atragă atenţia, se încăpăţâna să n-o ia în seamă. Dacă îl atingea întâmplător pe braţ – sau, mai puţin întâmplător, se aşeza mai aproape de el – devenea încordat şi nervos.

Atitudinea lui o tulbura mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Aşa s-o ajute Dumnezeu, avea până şi vise indecente cu el – şi în toate, ea era întotdeauna partea activă. Nu putea înţelege cum de nu-l visa pe răposatul ei soţ. Doar aşa ar fi fost firesc, nu? Parker fusese cel mai bun prieten al ei.

Şi Douglas îi era prieten, dar el era complet opus. Lui

Parker, căci câtă vreme Parker fusese blând şi bun dar cam nepractic, Douglas era pătimaş, senzual, incredibil de viril, şi cu spirit practic în toate, de la naşterea copiilor până la politică. Era încrezător în sine şi, pentru prima dată în viaţa ei, Isabel simţea că avea alături un om în stare să-şi facă datoria. Până la apariţia lui Douglas, purtase întotdeauna singură pe umeri toate poverile.

Îl dorea într-un fel cum niciodată nu-l dorise pe soţul ei, şi-i era chinuitor de greu s-o recunoască. Împerecherea cu Parker fusese o datorie necesară pentru a procrea copilul, pe care-l doreau amândoi, dar niciunul dintre ei nu participase cu prea mult entuziasm. Isabel fusese peste măsură de bucuroasă când îşi dăduse seama că rămăsese însărcinată, dar se mai simţise şi uşurată. După ce doctorul Simpson confirmase diagnosticul, nici ea şi nici soţul ei nu se mai apropiaseră vreodată unul de altul j în timpul nopţii.

Pe Isabel o durea pierderea prietenului drag, însă nu-i era dor de ceea ce nu cunoscuse, niciodată, până când în viaţa ei apăruse Douglas.

Voia să-l antipatizeze, numai ca să nu mai aibă asemenea vise nepotrivite cu el, şi totuşi se îngrozea la gândul că în cele din urmă trebuiau să se despartă.

Şi nu era singura derutată. Nu se îndoia că şi pe Dumnezeu îl deruta. Se ruga ca Douglas să plece. Se ruga să rămână. Şi spera ca Dumnezeu să le poată pune pe toate în ordine.

*

Într-o după-amiază, spre seară, Douglas o surprinse făcând baie. Isabel presupusese că dormea adânc, căci uşa dormitorului era închisă, iar ea nu făcuse niciun zgomot în timp ce umplea copaia de metal cu apă pe care o încălzise la focul din vatră. Nu voia să-l trezească, aşa că se strecurase în apă şi se spălase pe tot trupul fără să plescăie

măcar o dată, sau să ofteze. Tocmai îşi scosese panglica din jurul părului şi-şi lăsase capul pe spate, cu ochii închişi, când auzi scârţâitul unei podele. Deschise ochii, chiar când Douglas ieşea din dormitor.

Încremeniră amândoi. Prea stupefiată ca să vorbească, Isabel nu putu decât să se uite la el cu uimire. Douglas părea lovit de trăsnet, fiind vizibil că nu se aşteptase s-o găsească goală puşcă, aşezată într-o albie cu apă din care-i ieşeau umerii şi degetele de la picioare.

Nici el nu avea toate hainele pe trup, observă imediat Isabel. Stătea cu picioarele depărtate, era desculţ şi purta doar o pereche de pantaloni din piele de ţap pe care nu se ostenise să şi-i încheie. Pieptul îi era acoperit cu păr negru cârlionţat, iar când privirea începu să-i coboare, Isabel făcu un efort să închidă ochii.

În sfârşit, îşi regăsi graiul.

— Ai uitat să te închei la pantaloni, pentru numele lui Dumnezeu.

Glumea, pesemne. Nu el era gol-goluţ; ea era. N-o privise decât o secundă sau două, dar fusese de ajuns ca să-i vadă umerii aurii, degetele trandafirii de la picioare… şi aproape tot ce avea între unii şi celelalte.

La naiba, şi pe sâni avea pistrui! Douglas rezolvă chinuitoarea situaţie în singurul fel posibil. Se răsuci pe călcâie, reveni în dormitor şi trânti uşa în urma lui.

Zgomotul trezi copilul, înfuriind-o şi mai mult pe Isabel. Dintr-o dată, era atât de furioasă pe Douglas, încât uită de orice stânjeneală, şi dacă nu şi-ar fi venit în minţi cât ai clipi, s-ar fi luat după el înfăşurată doar într-un prosop subţire ca să-i spună că se săturase să tot fie tratată ca o leproasă.

Copilul, însă, avea alte gânduri. Până când Isabel se şterse şi-şi luă capotul, se înroşi la faţă de-atâtea urlete. Îşi vâra pumnii mici în gură, ţipând după lapte. Sertarul-pătuţ era pe masă, iar Isabel îl luă în braţe, şi mai furioasă.

Copilaşul ei dulce nu merita pentru nimic în lume să doarmă într-un sertar, pentru numele înduratului Dumnezeu – şi atunci, de ce nu făcuse Douglas nimic în legătură cu asta?

După ce schimbă scutecul şi cămăşuţa lui Parker, se aşeză în balansoar şi începu să-l legene. Îi vorbi în şoaptă despre Douglas. Parker avea ochii deschişi şi o privi fix, până se sătură. Înainte ca Isabel să-l ridice pe umăr, slobozi un râgâit sonor, închise ochii şi adormi la loc.

Isabel îl legănă cu un braţ până o luă cu ameţeli, şi-şi dădu seama că era pe punctul să leşine. Douglas intră în cameră peste un minut.

Isabel nu îndrăzni să-i vorbească – era prea furioasă. Trebuia să se calmeze mai întâi.

Îi dădu copilul, fără a se deranja să ridice privirea, schimbă aşternutul din sertar, apoi îl ceru înapoi şi-l culcă pentru noapte. Cina era aproape gata. Făcuse o cratiţă mare de tocană groasă şi nu era nevoie decât să mute sertarul, să pună masa şi să încălzească biscuiţii.

Douglas nu stătu să mănânce. Îi spuse că avea nişte treburi şi ieşi. Isabel ştia că era la fel de înfuriat pe ea cât era şi ea pe el, dar nu şi-ar fi pierdut cumpătul oricât de des l-ar fi provocat, iar dacă aceasta nu era cea mai frustrantă trăl sătură a unui om, nu ştia care alta ar fi putut să fie. Chiar trebuia să fie tot timpul atât de stoic? Dacă stătea să se gândească, nici măcar nu-şi pierdea vreodată controlul, iar aşa ceva pur şi simplu nu era uman, nu?

Dădea dovadă de o uluitoare stăpânire de sine. Cu cât se gândea mai mult la defectul acesta nesuferit, cu atât se înfuria mai tare. Apoi arse biscuiţii şi, pe toţi sfinţii, asta fu ultima picătură. Jură să-l facă pe Douglas să-i mănânce oricum, chiar şi dacă trebuia să i-i vâre cu de-a sila pe gât. Şi avea să mănânce şi tocana la care muncise atâtea ore.

Isabel ştia că nu era rezonabilă. Nu părea să aibă nicio importanţă. Furia şi frustrarea erau atât de plăcute, şi

ştia că putea să şi le descarce pe el fără să rişte nimic. Da, nimic. Douglas o făcea să se simtă în siguranţă – şi atât de vie, chiar şi când se purta ca un mistreţ cu hemoroizi.

Se hotărî să se comporte ca o femeie în toată firea. Avea să-i ducă cina în hambar, ca pe o ofrandă de pace. Cu siguranţă, un asemenea gest avea să-l îmbuneze.

După ce mânca, urma să-i ceară să-i spună ce-l deranja şi de ce devenise atât de imposibil în ultima vreme. Dacă îi cerea exemple concrete, avea destule pe care să i le prezinte.

Se mai uită o dată la Parker, îşi legă părul la spate cu o panglică albă, apoi duse tava în hambar. Pe drum, repetă ceea ce avea să-i spună:

— Eram sigură că ţi s-a făcut foame, aşa că ţi-am adus...

Ba nu, putea mai mult de-atât. Voia să pară blazată, nu timidă.

— Am să-ţi las tava lângă uşă, Douglas. Dacă ţi-e foame, serveşte-te, şopti ea.

Da, aşa era mai bine, mult mai bine. Iar apoi, urma să-i sugereze să stea de vorbă, când termina de mâncat. Îşi îndreptă umerii şi intră. Îl văzu pe Douglas în capătul opus al hambarului.

Avea mânecile suflecate şi turna o găleată mare de apă într-un jgheab metalic. Alături stăteau două găleţi goale. Se îndreptă, îşi răsuci umerii pentru a şi-i destinde, îşi şterse mâinile cu un prosop pe care-l petrecuse peste o stinghie, apoi se duse la boxa lui Pegasus.

Isabel făcu câţiva paşi înainte, ca să vadă armăsarul. Îl auzi pe Douglas vorbindu-i în şoaptă, dar nu putu distinge ce spunea. Îl văzu mângâind gâtul calului, iar Pegasus îi arătă cât de mult îi plăcea, frecându-şi botul de umărul lui Douglas.

Ştia că era acolo, privindu-l. Ar fi trebuit să fie mort şi îngropat, ca să nu audă tot tărăboiul pe care-l făcuse.

Vorbise singură tot drumul spre hambar, iar acum îi era greu să ţină tava în mâini. Sau era nervoasă, sau făcea zgomot intenţionat, ca s-o audă.

Paharul zăngănea pe tavă, iar Douglas văzu leu coasa ochiului tacâmurile săltând lângă farfurie.

Voia să se calmeze înainte de a-i vorbi. Dacă-i arunca acum măcar o singură privire, ştia că şi-ar fi pierdut calmul, ar fi rănit-o, iar apoi s-ar fi simţit prost.

— Douglas, cât timp ai de gând să mai stai fără să mă bagi în seamă?

În sfârşit, se întoarse pre ea.

— Mă gândeam să încerc să ghicesc de ce ţi-a călcat promisiunea. Mai ţii minte, nu-i aşa? Ţi-am cerut să-mi dai cuvântul tău de onoare că vei sta în casă noaptea, pentru că nu pot să te păzesc şi pe tine şi să fiu şi în hambar, în acelaşi timp.

Isabel puse tava pe bancheta şaretei, înainte de a-i răspunde.

— Dar îmi amintesc, dar m-am gândit că poate ţi-e foame, şi am…

O întrerupse:

— Îţi mai aminteşti şi de ce ţi-am spus că s-ar putea să fie periculos?

— Douglas, nu trebuie să mă tratezi ca pe un copil. Ştiu prea bine ce-am promis. Şi mai ştiu şi de ce ai insistat atâta. Ţi-am spus că ol dată… numai o dată, unii dintre oamenii lui Boyle s-au îmbătat şi au coborât în vale noaptea, iar tu mi-ai sugerat atunci să stau în casă.

— Ai omis ceva.

— Serios?

Douglas îi aruncă o privire care-i dădea de înţeles că nu credea că uitase.

— Mi-ai spus că încercaseră să intre cu forţa în cabană. Mai ţii minte?

Isabel ştia că avea dreptate. N-ar fi trebuit să rişte.

Trebuia să stea în casă, cu fiul ei. Era datoare să-l apere. O, Doamne, Winchester-ul! Lăsase puşca în casă, lângă fereastră.

— Nu m-am gândit. Poftim, acum te bucuri? Am recunoscut. În ultima vreme, m-au frământat prea multe gânduri. Iar acum, dacă mă scuzi, am să mă întorc la fiul meu.

Se întoarse şi ieşi din hambar, grăbită.

— Isabel, unde-i puşca?

Nu-i răspunse. Ştia prea bine unde era, din moment ce n-o avusese la ea când intrase în hambar. O întrebase doar ca s-o facă să se simtă prost. Şi, cu siguranţă, aşa se simţea, iar asta o făcea să se înfurie pe sine. Dacă n-ar fi fost atât de distrată din cauza lui Douglas, în viaţa ei n-ar fi făcut o asemenea neghiobie.

Douglas trecu pe lângă ea şi intră să vadă de Parker. Copilul dormea adânc în sertar, pe masă. L-ar fi dus înapoi în dormitor, dar avea mâinile unsuroase şi preferă să aştepte până după ce se spăla.

Isabel stătea lângă el, privindu-şi fiul. Douglas nu-i mai spuse nicio vorbă. De mult trebuia să aibă o lungă discuţie despre viitorul el, şi plănuia ca, imediat ce se spăla, să se aşeze şi s-o oblige să ia câteva hotărâri.

Luă un prosop gros şi curat, o bucată de săpun, şi porni înapoi spre hambar ca să facă o baie.

Îşi şterse mizeria de pe trup, dar apa rece nu-l scăpă de febra pe care o simţea de atâtea săptămâni, de fiecare dată când se gândea la Isabel. Din păcate, acest lucru se întâmpla mai tot timpul. Nu, apa rece nu-i folosea la nimic. S-ar fi putut spăla şi cu zăpadă, şi tot ar mai fi ars de dorinţă s-o atingă.

Trebuia să scape de ea cât mai curând posibil, dar nu putea face acest lucru până nu-i spunea unde, pentru numele lui Dumnezeu, voia să se ducă. Isabel amânase la maximum. Până dimineaţa, trebuia să se hotărască.

Douglas ştia că trebuia să-şi vină în fire. Şi mai ştia şi cum. Nu trebuia decât să plece dracului de lângă Isabel, pentru că-l transforma într-un animal turbat.

Situaţia avea să se schimbe chiar din acel moment. Luă pe el haine curate, stinse felinarul şi ieşi să aibă cu Isabel discuţia îndelung amânată. Isabel îl aştepta. Douglas duse în bucătărie tava cu mâncarea de care nu se atinsese.

— Avem de vorbit, îi şopti el, ca să nu deranjeze copilul. Mai întâi, am să-l duc pe Parker în dormitor.

— Îl bagi în scrin? întrebă ea, cu voce uscată.

— Nu e momentul să faci iar crize, Isabel. Trebuie să…

— Crize? Nu-mi vine să cred ce-ai zis… Lasă sertarul pe masă şi vino cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

Intră grăbită în dormitor, fără să-i mai lase timp s-o contrazică. Imediat ce Douglas intră, Isabel închise uşa, apoi îi arătă, cu un gest teatral, salteaua pusă pe podea, lângă pat.

— Poţi să-mi explici şi mie de ce te-ai culcat azi pe jos, când aveai alături un pat foarte bun? Cred că ştiu de ce, dar vreau oricum să aud de la tine.

— De ce crezi că am dormit pe jos? ocoli el răspunsul.

— Pentru că gândul de a te culca în patul meu era atât de respingător, încât ai ales în schimb podeaua tare. Am dreptate, nu-i aşa?

— Nu, nu ai.

Avu tupeul să se încrunte, iar asta o înfurie şi mai tare. Trecu în cealaltă parte a patului, că să stea la distanţă de el.

— Nu e cazul să negi. Ştiu că nu-ţi place aici. Abia suporţi să stai în aceeaşi cameră cu mine. Ce-am făcut, de ai ajuns să te simţi aşa, Douglas? Nu, nu-mi răspunde. Cred că a venit timpul să pleci. Despre asta voiai să-mi vorbeşti, nu-i aşa?

Lui Douglas nu-i venea să creadă că o femeie putea fi

atât de naivă.

Pe toate le răstălmăcea şi, pe toţi sfinţii, nu putea să înţeleagă cum ajunsese la nişte concluzii atât de trase de păr.

Nu-i spusese nimeni, niciodată, cât de atrăgătoare era?

— Chiar n-ai idee ce se întâmplă în capul meu, aşa-i?

Revelaţia îl uimea.

Isabel trase adânc aer în piept, impunându-şi să nu-l mai critice, apoi se scuză:

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Dacă nu erai tu, nu ştiu ce m-aş fi făcut cu Parker. Mă simţeam atât de neputincioasă… Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru ajutor, şi singura scuză a comportării mele de scorpie e că în ultima vreme n-am prea fost în apele mele.

— De ce?

— De ce? Uită-te şi tu în jur, Douglas. Viaţa mea e distrusă. Nu ştiu cum…

— Lasă, Isabel, nu e dracul chiar atât de negru.

Acum urma să-i aducă aminte că avea un fiu frumos, care devenea cu fiecare zi tot mai puternic, dar Isabel nu-i dădu timp să mai strecoare nicio vorbă.

N-avea stare să fie rezonabilă şi nici nu-i prea plăcea să fie contrazisă.

Continuă, cu voce stridentă:

— Cum să nu fie negru? Fiul meu doarme într-un sertar de scrin, pentru numele lui Dumnezeu, când ar trebui să aibă un leagăn cum se cade, şi n-ar trebui să tremur de frică ori de câte ori plouă. Crezi că nu ştiu în ce loc periculos a construit Parker cabana? Toţi cei din oraş au încercat să-i explice, dar el era hotărât să-i convingă că se înşelau. Poftim, acum eşti mulţumit? Am recunoscut că nu era perfect. Şi nici tu nu eşti perfect, Douglas. Eşti grosolan şi rece şi atât de îngrozitor de rezonabil, tot timpul, încât îmi vine să urlu.

— Urli chiar acum, dulceaţă.

— Să nu-ndrăzneşti să fii blând cu mine! Tu nu-ţi pierzi niciodată calmul?

— Mi-a venit şi mie rândul să vorbesc? Îmi tot pui o mulţime de întrebări, dar nu mă laşi să răspund la niciuna.

Era calm şi detaşat, ca întotdeauna. O scotea din minţi.

— Ai idee cât de frustrată mă faci să mă simt?

— Vrei să vorbim despre frustrări?

Douglas râse aspru, venind spre ea.

— Ai frustrarea în faţă. Ar trebui să fii sau oarbă, sau de-a dreptul bătută-n cap, ca să nu ştii ce simt numai când te văd.

Odată ce începuse, cuvintele începură să se reverse fără să se mai poată opri.

— Mă culc pe jos fiindcă mirosul tău s-a impregnat în cearşafuri, femeie, şi mă excită atât de tare încât nu pot să dorm. Nu mă gândesc decât să fac dragoste cu tine. Acum înţelegi?

Dintr-o dată, o ţinea lipită de perete, privind-o încruntat.

— Încă nu ţi-e frică? Sau ţi-am luat piuitul, şocându-ţi sensibilităţile? De ce naiba zâmbeşti, Isabel? Vreau să mă culc cu tine. Ai înţeles? Acum nu ţi-e frică?

Isabel clătină încet din cap.

— Isabel, te rog. Spune-mi să plec.

— Rămâi.

— Nu înţelegi…?

— A, ba da, înţeleg, şopti ea.

Şi-şi aruncă braţele pe după gâtul lui. Douglas îi cuprinse uşor obrajii în palme şi se aplecă încet spre ea.

— Am încercat să rămân departe de tine…

— Aşa…? întrebă ea cu un oftat prelung, sufocat.

— N-am fost destul de puternic ca să rezist. Din cauza acestor… acestor…

— Pistrui?

— Mda, pistruii ăştia sexy. Un bărbat nu poate rezista ispitei la nesfârşit fără să muşte din fructul oprit, dulceaţă, şi când te-am văzut făcând baie, am…

— Douglas, ai de gând să mă săruţi sau nu?

Abia rostise întrebarea, când gura lui se lăsă peste a ei. Nu era un sărut perfect; era mult, mult mai mult decât atât. Reacţia ei fu instantanee.

Tot trupul îi răspunse la sărut, iar când limba lui Douglas o atinse pe a ei, îi imită mişcarea şi-l sărută cu toată pasiunea pe care o adunase într-însa.

Douglas o ţinu lipită de el în timp ce continua să încerce s-o devoreze. Dacă n-o lăsa mai încet, ar fi terminat încă înainte de a începe să facă toate lucrurile pe care le dorea, dar gândul de a se opri, ca să-i explice, era peste puterile lui.

Niciunul dintre ei nu mai ţinu minte cum se dezbrăcaseră şi ajunseseră în pat. Douglas credea că o aruncase acolo, în graba de a o acoperi cu trupul lui. Dar la fel de bine se putea şi ca ea să-l fi trântit pe el. Părea să fi dobândit o putere uluitoare în ultimele câteva minute, în timp ce-l forţa s-o lase să-l sărute pe tot pieptul.

Douglas nu opunea nicio rezistenţă. Dumnezeule, cât o mai iubea! Era tot ce-şi dorise vreodată de la o femeie.

Senzaţia pielii ei calde lipite de a lui era incredibil de excitantă.

Peste tot era absolut perfectă. Îi plăcea cum îi simţea sânii pe piept, iar felul cum gâfâia de fiecare dată când se mişca lângă ea îl scotea din minţi. Nu încerca să ascundă faptul că îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el pe ea, aşa că Douglas renunţă la orice inhibiţii.

O săruta pe gât, pe umeri, pe sâni, apoi începu să coboare încet.

— Ce faci? şopti Isabel, cu vocea gâtuită de pasiune.

— Îţi sărut fiecare pistrui de pe tot trupul.

Credea că acelea erau cele mai romantice cuvinte pe care le auzise vreodată.

— O, Doamne… şoptea ea la nesfârşit, de fiecare dată când o atingea, o săruta sau o mângâia.

Îi copleşi simţurile până când nu mai fu capabilă să gândească. Avea impresia că-i ceruse să-i spună dacă-i făcea ceva ce nu-i plăcea, şi încercă într-adevăr să-i răspundă, să-i spună că nimic din tot ce făcea el nu putea fi neplăcut, dar de fiecare dată când încerca să vorbească, Douglas îi făcea câte un lucru şi mai minunat, şi nu putea scoate decât oftaturi sau scâncete.

Dacă voia s-o scoată din minţi, reuşise de minune. Când o pătrunse în sfârşit, Isabel simţi un junghi de durere în timp ce se mişca într-însa, iar apoi deveni parte din ea, ţinând-o în braţe cu nemărginită tandreţe, şi nu mai simţi nicio durere, nimic decât plăcere.

Douglas savura fiecare şoaptă, fiecare mişcare, şi când în cele din urmă nevoia de a se descărca deveni insuportabilă, îi forţă împlinirea accelerând ritmul şi strângând-o mai puternic.

Extazul, cum niciodată nu-l mai cunoscuse, începu ca o unduire, apoi crescu într-o clipă spre un orgasm exploziv.

Se agăţă de el, în timp ce lumea se fărâmiţa în mii de stele strălucitoare, miracolul dragostei lor umplând-o cu frumuseţe şi bucurie. Douglas avu nevoie de câteva minute ca să-şi revină. O ţinu strâns, frecându-şi nasul şi buzele de gâtul ei şi mângâind-o alene.

— Te simţi bine? o întrebă el în şoaptă.

Isabel nu-i răspunse, oftând doar lângă urechea lui, iar Douglas ştiu, înainte de a-şi găsi destulă putere ca să-i ridice capul şi să-i privească faţa, că era fericită.

Simţi o satisfacţie arogantă la gândul că o epuizase. Isabel adormi agăţată de el, cu picioarele ei lungi petrecute printre ale lui, cu faţa cuibărită în adâncitura de lângă gâtul lui – şi, în clipa aceea, îi aparţinu cu totul.

Ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru toată viaţa.

Capitolul 10

Culcat în întuneric, cu Isabel în braţe, Douglas era chinuit de remuşcări. Fusese o greşeală, îngrozitoare, să facă dragoste. Profitase de ea când era cel mai vulnerabilă şi depindea complet de el ca să-i apere, pe sine şi pe fiul ei. Nu se comportase onorabil.

La ce Dumnezeu se gândise? Pe naiba, nu se gândise la nimic – sau, cel puţin, nu cu capul, altfel nici nu s-ar fi atins de ea. Săvârşise un păcat de neiertat – şi totuşi, ştia că n-avea să uite niciodată senzaţia ei în braţele lui. Amintirea acelei nopţi avea să-l urmărească tot restul vieţii.

Iar acum trebuia s-o rănească, silind-o să privească şi ea în faţă realitatea. Ajunseseră împreună printr-un concurs de împrejurări, dar, în alt timp şi alt loc, Isabel nu l-ar fi ales niciodată. Şi, când se întorcea în lumea din afară, avea să-şi dea seama.

Douglas era opusul total al răposatului ei soţ. Parker fusese un visător. El era un realist şi, până nu demult, fusese şi un om rezonabil.

Glasul copilului îl sili să-şi alunge gândurile sumbre. Schimbă scutecul lui Parker, apoi îl legănă, în timp ce-i explica chinurile prin care trecea.

Copilul se linişti pentru câteva minute, privindu-l cu o expresie pe care Douglas o interpretă ca fiind de curiozitate intelectuală.

Se simţea ca şi cum în curând i-ar fi fost dat să-şi piardă fiul. Din clipa când Parker venise pe lume, Douglas îl iubise şi-l preţuise ca şi cum ar fi fost al lui.

Băieţelul adormi din nou. Douglas îl sărută pe frunte, îi spuse în şoaptă că-l iubea, şi îl puse la loc în pat.

O trezi uşurel pe Isabel. Ea îl cuprinse cu braţele pe după gât şi încercă să-l tragă alături, în pat.

O sărută pe tâmplă, insistă să deschidă ochii şi-i promise că putea să doarmă imediat ce se întorcea de la ritualul lui din fiecare noapte.

— Trebuie să-i spionezi în fiecare noapte pe oamenii lui Boyle?

— Da.

Era prea somnoroasă ca să-l contrazică. Îl urmă până la uşă, ca să tragă zăvorul după plecarea lui.

— Cât timp ai să lipseşti?

— Ca de obicei, răspunse el. Am să-i ascult o vreme ce vorbesc, apoi am să mă întorc.

— Încă n-au spus nimic important, îi aminti ea.

— Totuşi, prefer să-i ascult.

Isabel căscă, îl asigură că avea să rămână trează, apoi îl sărută.

— Să ai grijă.

Tentaţia trupului ei moale era irezistibilă. O oră mai târziu, Douglas fu mulţumit că-şi respectase programul, căci oamenii lui Boyle aveau chef de vorbă. Ca de obicei, erau beţi. Dar de această dată schimbaseră subiectul, şi nu mai protestau împotriva lui Boyle că-i punea să stea treji toată noaptea.

Ţinta nemulţumirii lor era Isabel. Toată furia li se îndrepta spre ea. Dacă n-ar fi fost o femeie atât de încăpăţânată, şi-ar fi dat seama cât de bogat şi puternic era Boyle şi ar fi făcut aşa cum îi poruncea el.

Şeful lor voia s-o vadă venind în genunchi să se roage de el s-o ia în căsătorie, şi toţi erau de părere că nu era decât o chestiune de timp până s-o facă.

Douglas mai auzise şi înainte toate plângerile, dar niciodată rostite cu atâta venin. Apoi, unul dintre ei propuse să pună în aplicare planul lui Spear de a intra cu forţa în casa lui Isabel, ca s-o ducă la ferma lui Boyle.

— Spear vrea să-l impresioneze pe şefu’, şi e sigur că va reuşi aducând-o pe muierea asta în patul lui. Crede că Boyle îi va da o primă grasă şi, dacă toţi mergem pe mâna lui, ne-a promis c-o să împartă banii cu noi.

Doi dintre oameni se împotriveau categoric. Unul era revoltat că nu fuseseră plătiţi pentru munca din luna trecută, Boyle punându-i să aştepte până la întoarcerea lui din Dakota.

Curând, lui Douglas îi deveni clar că până şi oamenii care se opuneau planului lui Spear se temeau de el. Nu peste mult, avea să le fie prea frică pentru a-l mai contrazice.

Ceea ce spuneau despre Isabel îl înfuria, şi nu-şi putu controla mânia decât făcând un efort pentru a-şi aminti că Isabel şi Parker erau pe primul plan. După ce-i ştia în siguranţă, avea să-i ia ca din oală pe Boyle şi oamenii lui.

Dumnezeule, abia aştepta!

Timpul trecuse.

Douglas hotărî să trimită după fraţii lui, în timp ce-şi continua drumul spre casa medicului.

*

Aşa cum se aşteptase, Simpson îl contrazise, dar Douglas nu vru să asculte nicio vorbă.

— S-ar putea ca Boyle să mai întârzie o săptămână, două, iar copilul ăsta are nevoie de fiecare oră în plus pe care i-o poţi acorda, înainte de a-l smulge din rădăcini ca să-i duci în necunoscut. E prea plăpând ca să călătorească.

— Ştii ce se va întâmpla dacă Spear vine la fermă? Am să-l omor, iar atunci Boyle va da năvală cu cel puţin douăzeci de oameni. Dacă începe un război, Parker n-o să aibă nicio şansă. Şi ştii că am dreptate. Trimite naibii mâine telegrama aia.

— Dumnezeu să te ajute, fiule.

*

În trecut, Douglas fusese întotdeauna absolut sincer, iar a doua zi dimineaţa, când stătu de vorbă cu Isabel, reveni la vechiul lui obicei.

O aşteptă plimbându-se prin faţa şemineului. Isabel avea în mâini coşul de cusut şi se grăbi să-l pună pe masă, ca să-l poată îmbrăţişa.

Douglas îi spuse să stea jos. Totuşi, Isabel nu bănuia ce voia să-i spună, până când îi văzu faţa.

— Care-i problema?

— Noi suntem problema.

Ochii ei se dilatară, neîncrezători.

— Nu.

— Ba da, insistă el. Nu trebuia să mă culc cu tine azi-noapte, şi vreau să încerci să înţelegi. Am profitat de tine, ceea ce a fost rău. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai tot clătina din cap! Ştii bine că am dreptate. Te-aş fi putut lăsa gravidă, Isabel. Nu se poate să se mai repete.

Cuvintele lui crude şi furia din glasul lui o stupefiau.

— Ba n-am să înţeleg! strigă ea. De ce-mi spui lucrurile astea? Nu-ţi dai seama cât de mult mă răneşti?

— Te rog, nu înrăutăţi şi mai mult situaţia. Ţi-aş putea da o mie de motive pentru care n-a fost bine ce-am făcut.

— Îmi ajunge şi unul singur, numai să aibă sens.

— Te-ai simţit obligată dată de mine.

— Sigur că m-am simţit obligată faţă de tine, dar nu de-asta am vrut să facem dragoste. Te rog, nu face asta. Ceea ce s-a întâmplat între noi n-a fost o greşeală… A fost o minune… şi dragoste… şi…

Nu mai putu continua. Ochii îi luceau de lacrimi, şi întoarse capul dinspre el. Oare orele pe care le petrecuseră împreună însemnau pentru Douglas atât de puţin? Nu, nu putea să creadă. Pur şi simplu nu putea.

— După ce vei reveni în lumea de afară, interludiul ăsta o să…

— Interludiu? şopti ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să încetezi să fii tot timpul atât de practic şi să-ţi mai asculţi şi inima?

— Să nu mai fiu practic? La dracu', femeie, dacă aş fi fost practic, de mult vă luam naibii pe tine şi pe Parker de-aici, şi nu m-aş fi atins de tine.

— N-aş fi plecat. Ar fi fost periculos pentru fiul meu. A fost mai prudent să rămânem, iar azi-noapte te-am dorit la fel de mult cum m-ai dorit şi tu pe mine.

Alergă la el şi încercă să-l cuprindă cu braţele. Douglas se retrase, clătinând din cap.

— Încerci să înţelegi sau nu? Ne-au aruncat laolaltă nişte împrejurări asupra cărora nu aveam niciun control. Erai disperată, şi atât de recunoscătoare pentru ajutorul meu, încât ai confundat recunoştinţa cu dragostea. Asta-i o bază şubredă pentru o relaţie de durată şi, odată cu trecerea timpului şi cu distanţa, îţi vei da seama că am dreptate. Trebuie să mergi înainte, cu fiul tău, Isabel. Aşa e firesc.

— Fără tine?

— Da.

Douglas se săturase să mai discute problema, iar Isabel era prea distrusă pentru a încerca să-l facă să se răzgândească.

Porni spre dormitor, rugându-se ca el s-o urmeze şi să spună ceva care să-i dea speranţe de viitor.

Nu rosti o vorbă. Isabel se întoarse spre el, ca să-l roage pentru ultima oară, dar cuvintele i se opriră în gât. Felul cum arăta îi frângea inima, la fel cum o făcuseră şi cuvintele lui.

Stătea în faţa căminului, cu capul în piept şi mâinile rezemate pe consolă. Pe chip i se citea chinul din suflet.

Arăta zdrobit de durere. Tocmai îşi luase rămas-bun

de la ea?

— Douglas, are vreo importanţă că te iubesc?

Tăcerea lui fu singurul răspuns.

Capitolul 11

În următoarele două zile, Isabel şi Douglas se evitară cât puteau de mult. Ea era pierdută în gândurile la un viitor fără el şi încerca disperată să-i accepte hotărârea de a-i părăsi.

El, pe de altă parte, se gândea la problema mult mai practică de a rămâne cu toţii în viaţă până le soseau ajutoare.

Încă nu-i spusese despre planul pe care-l auzise discutat de oamenii lui Boyle, nici că le telegrafiase fraţilor lui, dar nu pentru că n-ar fi încercat.

De fiecare dată când aborda subiectul, Isabel îi întorcea spatele şi ieşea din cameră ca să se ocupe de fiul ei.

Douglas avea grijă să fie ocupat în fiecare zi, până se întuneca suficient ca să se ducă pe coline şi să-i spioneze pe oamenii lui Boyle.

Isabel gătea. În seara celei de-a doua zile, pe masă erau puse patru plăcinte şi două prăjituri. Încă mai lucra, când Douglas se pregăti să plece.

— Ai putea să te opreşti din frământat coca aia măcar atâta timp cât să mă asculţi?

— Sigur că da.

Douglas îşi dădu seama că ar fi pretins prea mult dacă-i cerea să-l privească. Ştia cât de rănită era şi se întreba dacă avea idee cât de mult îi îngreuna şi lui situaţia. N-o întrebă, căci nu dorea să înceapă o nouă discuţie.

Dacă izbucnea iar în plâns, i-ar fi sfâşiat inima. Se

hotărâse, şi era convins că proceda bine. În timp, şi de la distanţa care avea să-i despartă, Isabel avea să înţeleagă.

— Dacă nu eşti prea obosită când am să mă-ntorc, cred c-ar fi bine să împachetezi câteva lucruri pe care să le iei cu tine când plecăm.

— Nu-s prea obosită.

— Să tragi zăvorul după mine.

— N-o să pândească nimeni cabana în noaptea asta, din cauza ploii.

— Mă duc totuşi să mă asigur.

— Te iubesc, Douglas.

Izbucnise fără să se poată stăpâni.

— Încerc să înţeleg de ce vrei să…

Douglas o întrerupse:

— Eşti prea tulburată ca să vorbeşti despre asta. Când vei putea fi mai…

— Practică?

— Da.

Îi venea să arunce în el cu aluatul de biscuiţi. Puse castronul pe bufet înainte de a-şi pierde controlul şi-l urmă pe Douglas până la uşă.

Apoi, îl aşteptă să-şi ia rămas-bun de la ea şi s-o sărute, ştiind prea bine că nu avea s-o facă. Imediat ce trase zăvorul, izbucni în lacrimi. Dragostea n-ar fi trebuit să fie atât de dureroasă, nu?

Cum Dumnezeu să-l facă să înţeleagă că ceea ce exista între ei era adevărat? De ce-i dădea cu piciorul?

Ştia că o iubea şi că credea din toată inima că se purtase dezonorant şi profitase de ea. Se înşela, dar era mândru şi încăpăţânat, iar Isabel nu ştia cum să-l facă să se răzgândească. Oare avea să-şi vină în fire, cu ajutorul timpului şi distanţei, sau avea să continue să creadă că procedase bine plecând?

Doamne, te rog, nu-l lăsa să ne părăsească, pe Parker şi pe mine. Ajută-l să-şi dea seama că eram hărăziţi să fim

împreună.

Gândul la un viitor fără Douglas era peste puterile ei – şi, în câteva minute, se frânse de mijloc, gâfâind sufocată, printre suspine care-i sfâşiau inima.

Nu-i auzi pe oamenii lui Boyle decât când caii lor intrară galopând în curte. În mai puţin de o secundă, răsunară împuşcături, iar cabana fu ciuruită de gloanţe.

Oamenii călăreau în jurul casei, strigând ameninţări şi obscenităţi hidoase, în timp ce continuau să-şi descarce armele.

Doamne, Dumnezeule, copilul…!

Trebuia să-şi ia copilul şi să-l apere. Alergă la el, înnebunită să-l pună la adăpost. Scâncind din gâtlej, îl luă în braţe.

Se cocoşă peste el, ca să-l apere cu trupul ei, şi se întoarse spre peretele dintre camere. Orice glonţ rătăcit ar fi trebuit să-i străbată ei trupul înainte de a-l putea atinge pe copil.

Zgomotul era asurzitor. Gloanţele ricoşau din pereţi, oamenii strigau, Parker plângea, iar Isabel nu se putea gândi decât să găsească un loc sigur unde şi-ar fi putut ascunde fiul.

Nu era timp să-l liniştească pe Parker.

Trebuia să găsească un loc sigur.

SIGUR… Doamne Sfinte, ajută-mă să-l duc într-un loc sigur… ajută-mă…

Dulapul. Da, dulapul era în dreptul peretelui dintre camere. Isabel alergă într-acolo, deschise smucit uşile, se lăsă în genunchi şi dădu la o parte încălţămintea, înnebunită.

— Taci acum, taci, gata… şopti ea, în timp ce ridica mâna şi smulgea din cui halatul gros, aşternându-l pe jos, peste lemnul tare. Îl culcă pe Parker deasupra, sări iar în picioare şi închise uşile, lăsând doar o crăpătură prin care să intre aerul.

Trecuse mai puţin de un minut de la primul foc de armă, dar mintea îi striga să se grăbească, să se mişte mai repede, mai repede, mai repede.

Alergă înapoi în camera mare, stinse luminile şi-şi armă puşca. Cu spatele la perete, începu să se apropie încet de perdele, ca să se uite afară.

Dintr-o dată, fereastra din faţă explodă în mii de cioburi. Sticla se împrăştie prin cameră, în timp ce alte şi alte gloanţe străpungeau pereţii şi podelele. Un sfeşnic sări de pe consolă, căzu pe covor şi se rostogoli în cămin.

Apoi se lăsă tăcerea, iar aceasta era mult mai înfricoşătoare decât hărmălaia dinainte. Oare îşi terminaseră jocul, sau îşi pregăteau din nou armele? Dacă erau beţi, aveau să se plictisească repede şi să plece.

Te rog, Doamne. Te rog, Doamne. Fă-i să plece.

Se apropie şi mai mult de spărtura rămasă în locul ferestrei. Cu vârful ţevii puştii, ridică perdeaua zdrenţuită şi se uită afară, în noapte.

Era întuneric beznă. În depărtare se rostogoleau tunete, în timp ce picăturile de ploaie îi stropeau faţa şi gâtul.

Ciuli urechile să audă fiecare sunet, cât de mic, aşteptând ca unul dintre ei să se apropie.

Deodată, cerul fu luminat de un fulger, ajutând-o să-i vadă clar pe toţi şase. Se înşiraseră în faţa uşii, aflându-se la mai puţin de douăzeci de paşi distanţă de fiul ei. Chipul lui Spear o privea crunt, având o nuanţă spectrală în lumina albăstrie a nopţii brăzdate de fulgere, iar ochii lui – o, Doamne! – erau roşii ca ai unui demon.

Isabel se trânti înapoi lângă perete, trăgând adânc aer în piept, ca să nu urle. Era hotărâtă să-l omoare înainte de a-l lăsa să se atingă de Parker. Un glas se repezi spre ea, cu forţa unui şfichi de bici spulberând tăcerea.

— Mă mai tii minte, târfă? Mă cheamă Spear şi acum eu sunt şeful. M-am săturat să te mai aştept. Auzi ce-ţi

spun? Am să număr până la zece, şi dacă nu vrei să-ţi fac ceva, ieşi afară din casă înainte să termin.

Glasul îi era rece, calculat şi plin de ură. Nu părea beat, iar asta-l făcea să fie şi mai periculos. Nu alcoolul, ci cruzimea îi împingea înainte.

— Unu… doi… trei…

— Aşteaptă, Spear! strigă unul dintre ceilalţi. Ăsta nu-i un orăcăit de copil?

— Băga-mi-aş! răcni altul. S-a apucat şi l-a născut!

*

Douglas coti încet de după colţul hambarului, trecând în spatele lui Spear. Era atât de turbat de furie, încât trebuia să-şi tot spună să nu se grăbească.

— Unul dintre noi ar trebui să intre-n casă şi să ia copilul. Atunci, o să vină după noi, sugeră omul din stânga lui Spear, cu un chicotit nervos. Du-te şi ia-l tu, Spear. Eu nu intru acolo, să mă iau în piept cu mâţa asta turbată. Fă-o tu.

— Mă duc eu, să-i scot pe amândoi, spuse cel de lângă el. Mie nu mi-e frică.

Lăudăroşenia lui fu urmată imediat de un răcnet:

— M-a muşcat! M-a muşcat ceva de picior!

— Ce tot răgi acolo, Benton? În noaptea asta nu-s şerpi p-afară. Ţi-e frică, asta-i tot.

Spear descăleca.

— Ia mai tăceţi, s-o aud pe aia când o striga.

— Crezi c-o să te poftească-n casă? întrebă sarcastic unul dintre ceilalţi.

Benton îşi întoarse calul şi porni spre coline. Douglas îl auzea suspinând în timp ce se îndepărta.

Se întrebă cât timp avea să-i ia prostănacului beat până să-şi dea seama că în coapsă i se înfipsese un cuţit.

Spear stătea lângă calul lui, încercând să se hotărască

dacă să intre în casă sau nu.

Douglas se ruga la toţi sfinţii să încerce. N-avea de gând să-l lase să se apropie de uşă, iar dacă pentru asta trebuia să-l omoare, nu-şi făcea mustrări de cuget.

Ticălosul terorizase o mamă nevinovată, îi distrusese parţial casa, iar acum credea că putea s-o târască afară după el, cu copilul ei cu tot. Simplul gând că oricare dintre ei s-ar fi atins de Isabel sau Parker îl făcea pe Douglas să vadă roşu de furie.

Mişcă, Spear. Mişcă.

Spear îşi scoase pistolul din teacă, iar aceasta greşeală îi fu fatală. Făcuse un pas spre pragul casei, când Douglas îi trase un glonţ în piciorul drept.

La naiba, plăcut mai era!

Spear nu era de aceeaşi părere. Cu un urlet, căzu în genunchi. Încercă înnebunit să se ridice din nou, se răsuci în loc şi-şi ridică pistolul să tragă.

Douglas trase şi în celălalt picior. Spear se prăbuşi înainte, cu pistolul strâns în mână, căzând cu faţa în noroi.

— Care mai vrea să rămână şontorog pe toată viaţa?

Veninul din glasul lui Douglas, pe lângă răcnetele lui Spear, fu suficient pentru a-i convinge pe ceilalţi să abandoneze lupta.

Spear se zvârcolea în noroi ca un porc dornic să se răcorească.

Le striga oamenilor lui să-l omoare pe Douglas, iar în timp ce se rostogolea pe o parte, înălţă capul şi ridică mâna cu pistolul, ţintind.

Douglas îl împuşcă în mijlocul frunţii. Unul dintre complicii lui dădu să-şi scoată arma, dar mâna nu-i mai ajunse la teacă. Următorul glonţ al lui Douglas i se înfipse adânc în umăr. Omul ţipă şi căzu înainte.

— Aruncaţi armele la pământ! ordonă Douglas.

Îi aşteptă să se supună, apoi îi strigă lui Isabel:

— S-a terminat! Sunteţi bine, tu şi copilul? Îi auzi

teama din voce când răspunse:

— Da, da… n-avem nimic…

Peste câteva secunde, lumina felinarului cu gaz se revărsă în curte, de la fereastră.

— Ne aşteaptă şi alţii în coline, dom’le, se lăudă unul dintre prizonieri. Dacă ai minte, cară-te de-aici până nu vin să te omoare.

— Cred că-i singur, şopti altul.

— Mai gândeşte-te, boule.

Glasul era al lui Cole. Douglas se bucură atât de mult să-l audă, încât izbucni în râs. Nu fu nevoie să se întoarcă pentru a şti că fraţii lui stăteau în spatele său.

Nu-i auzise apropiindu-se şi ar fi fost dezamăgit dacă-i auzea, căci orice sunet ar fi însemnat că se leneviseră.

În Vestul Sălbatic, lenevia îl putea costa pe un om viaţa.

— Ce naiba a durat atâta până s-ajungeţi aici?

— A trebuit să-i adun şi pe ceilalţi înainte de plecare, răspunse Adam.

— Ai de gând să-i omori pe ăştia? N-ar strica, dacă tot ai pistolul în mână.

— N-o să-i omoare, Cole.

— Mă bucur că ai venit şi tu, Harrison, spuse Douglas.

— Mai bine lasă-ne să plecăm, dom’le. Benton s-a dus să-i cheme pe ceilalţi.

— Doamne, tâmpiţi mai sunt, comentă Adam.

— Cred că Benton e ăla cu cuţitu-n spate, remarcă Harrison. S-a dus Travis după el. Bănuia că vrei să-ţi iei cuţitul înapoi.

Douglas îi aruncă puşca lui Cole.

— Du-i în hambar şi leagă-i.

Deodată, uşa cabanei se dădu de perete şi Isabel apăru în fugă, cu puşca în mâini.

Douglas păşi în lumină. Îi luă puşca, pentru a nu trage involuntar în vreunul dintre fraţii lui.

Ştia că-i văzuse, pentru că Isabel se oprise brusc şi se uita peste umărul lui, dar după ce le aruncă tuturor câte o privire, se întoarse spre oamenii lui Boyle.

— Unde-i? întrebă ea, cu vocea tremurându-i de furie.

— Cine?

— Spear. L-ai omorât? Lasă, nu contează. Puţin îmi pasă dacă-i viu sau mort. Oricum am să bag şi eu un glonţ în el.

Douglas nu-i dădu puşca înapoi. Îi puse siguranţa, apoi i-o aruncă lui Adam.

— N-ai să bagi niciun glonţ în nimeni.

— Ba da. Vreau să-i împuşc pe toţi.

Îl apucă de cămaşă, strâns.

— Tot am să împuşc pe cineva, Douglas. L-au… trezit… pe… copilul… meu… şi au…

Nu mai putu să continue. Oroarea celor întâmplate o izbi deodată în plin. Se prăbuşi la pieptul lui, izbucnind în suspine.

— Vom pleca de-aici, Douglas. N-am să mă mai împotrivesc. Plecăm… Plecăm…

Capitolul 12

Bucătăria soţilor Simpson era plină de membri ai familiei Clayborne. Trudy Simpson pregătea o cafetieră cu cafea proaspătă pentru onoraţii oaspeţi.

Era încântată că-i avea pe toţi la masă şi voia să pregătească un ospăţ, în semn de recunoştinţă.

Fraţii veniseră la Sweet Creek s-o ajute pe Isabel, iar asta însemna că erau nişte oameni excepţionali.

Toţi vorbeau în şoaptă, ca să nu-l deranjeze pe Parker.

Acesta dormea liniştit, pe umărul lui Cole.

Doctorul li se alătură peste câteva minute. Aruncă pe masă, în faţa lui Douglas, un pachet mare de hârtii îngălbenite, legate laolaltă cu o panglică roz.

— Pe astea le-am luat de la Isabel. E trecut de unu noaptea, şi am găsit-o răsfoindu-le, în loc să doarmă. Ce-ar fi să vă uitaţi voi la ele în locul ei? Printre hârtii trebuie să fie şi titlul de proprietate asupra pământului, iar când îl găsiţi, cred că ar fi bine să-l ardem, la cât de mult ne-a folosit.

— Cum se simte, doctore? întrebă Trudy.

— E doborâtă, dar în rest o duce de minune. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru fata noastră. E foarte bine.

— E un miracol că micuţul ăsta a scăpat, remarcă ea.

Puse o farfurie cu şuncă pe masă şi se întoarse să ia biscuiţii de pe bufet.

— Păi, e mic cât o gâgâlice. Nu cred c-am mai văzut vreodată un bebeluş aşa de mic.

Doctorul înghesui un scaun între Adam şi Harrison şi se aşează şi el.

— Nu-i aşa de mic pe cât mă aşteptam, dar trebuie să stea pe loc până mai pune pe el. Înţelegi ce spun, Douglas? Isabel şi băiatul ei trebuie să rămână aici. Şi acum, dacă tot i-ai adus la noi, vreau să ştiu ce ai de gând să faci când o să te caute belelele la uşă.

— Boyle şi pistolarii lui, vreţi să ziceţi? întrebă Harrison.

Douglas le spusese fraţilor lui tot de ştia despre Boyle şi, când terminase cu toate amănuntele, ceilalţi ardeau de nerăbdare să-l cunoască pe omul care terorizase de unul singur un oraş întreg. Cel mai curios era Cole. Şi tot el era şi cel mai hotărât să pună capăt domniei tiranului.

— Voi avea grijă ca lupta să nu ajungă până în oraş.

— Şi cum ai să faci asta? vru să ştie Simpson.

— Doamnă Simpson, vreţi, vă rog, să nu vă mai tot uitaţi la mine? o rugă Cole. Mă faceţi să mă simt prost.

Trudy râse.

— N-am încotro. Arăţi exact aşa cum mă aşteptasem să arate magistratul Ryan. Ai ochii şi părul de aceeaşi culoare şi eşti la fel de voinic pe cât se spune că ar fi el.

— Dar nu l-aţi văzut niciodată pe Ryan, nu-i aşa, doamnă? întrebă el, exasperat.

— Nu contează. Pastorul ni l-a descris bine pe omul legii şi, aproape în fiecare duminică, la predică, ne povesteşte câte o altă faptă de vitejie a lui Ryan.

— N-ar trebui să predice parabole, sau ceva din Biblie? De ce vorbeşte despre Ryan? întrebă Adam.

— Ca să ne dea speranţe, răspunse Trudy, cu ochii împăienjenindu-i-se de emoţie. Toată lumea are nevoie de speranţe. Iar când Cole a intrat în bucătărie, aşa, ţanţoş, am presupus, cum era şi firesc, că e Ryan. De-asta m-am repezit la el şi l-am îmbrăţişat.

— Doamnă, eu nu umblu ţanţoş. Umblu şi atât. Şi nu-mi prea place să fiu comparat cu Daniel Ryan, spuse Cole.

— De ce nu? Omul ăsta e o legendă vie, pentru numele lui Dumnezeu. Păi, câte poveşti am auzit despre el, istorii de glorie…

— Mă scuzaţi, doamnă, dar nu cred că-i bine să-i spuneţi acum lui Cole vreuna din poveştile astea. Magistratul nu-i place. De fapt, nu-i place chiar deloc, spuse Adam.

Trudy îşi duse repede mâna la gât.

— Vai de mine, nu se poate! Toată lumea îl place!

Douglas nu mai era atent la conversaţie. Privea teancul ce hârtii pe care Parker Grant i le lăsase soţiei lui. Nu voia să se uite prin ele pentru că de fiecare dată când se gândea la răposatul ei soţ, îi veneau dracii.

Parker o supusese pe Isabel unor greutăţi pe care nicio femeie n-ar fi trebuit să le îndure.

Împinse pachetul spre masă, spre fratele lui, Adam.

— Uită-te tu la ele. Scoate documentele mai

importante.

Adam împinse imediat vraful în faţa lui Harrison.

— Tu eşti avocatul. Răsfoieşte-le.

— De ce e nevoie să facem acum treaba asta? vru să ştie Harrison.

— Isabel are nevoie de actul de înregistrare al arabilor. Şi-a pus în minte să facă nu ştiu ce cu hârtiile, dar nu vrea să-mi spună ce anume. Poate fi foarte încăpăţânată, şi ştii cum sunt femeile când le intră ceva-n…

— Doctore, ai grijă cum vorbeşti, te rog, îi reaminti Trudy.

— Nu voiam decât să spun că le intră ceva-n cap, Trudy.

Femeia pufni neîncrezătoare. Imediat, soţul ei schimbă subiectul, ca să evite o ceartă.

— Ce-ai făcut cu arabii ăia? întrebă el.

— Travis are o idee. I-am lăsat în seama lui, îi explică Adam. Sunt cai de soi ales, nu-ncape nici o-ndoială, remarcă el, dând din cap.

Harrison stătea aplecat peste masă, citind documentele. Douglas explica schimbarea de program pe care trebuia s-o facă doctorul până se ocupau de Boyle.

— Va trebui să stai aici până se rezolvă, spuse el.

— Şi dacă între timp se-mbolnăveşte cineva, ce-o să se-ntâmple? întrebă doctorul. Va trebui să mă duc, dacă e nevoie de mine.

— Atunci, te vor însoţi şi doi dintre fraţii mei. Cole, tu stai în oraş cu Adam şi ai grijă ca nimeni să nu se apropie de casa asta.

— Asta ne va sili să-i omorâm pe unii din oamenii lui Boyle, spuse Cole.

— Dacă n-aveţi încotro, da.

— Cine e Patrick O’Donnell? întrebă Harrison.

Întrebarea atrase atenţia doctorului.

— De ce Dumnezeu mă întrebi de irlandezul ăla

nebun de Paddy? L-ai cunoscut?

— Nu, domnule, nu l-am cunoscut, dar aici e testamentul lui, iar pe titlul ăsta de proprietate e scris tot numele lui. Mă întrebam…

Simpson nu-l lăsă să continue.

— Ei bine, fiule, acum trebuie să-ţi spun toată povestea, la fel cum i-am spus-o şi lui Douglas. Despre irlandezul Paddy, care a râs ultimul.

Douglas îi făcu semn lui Harrison să-i dea testamentul, ca să-l citească în timp ce doctorul depăna din nou ciudata poveste a bătrânului irlandez.

Fraţii ascultau fascinaţi. Douglas era la fel de fascinat de documentele pe care le ţinea în mâini. Recitea descrierea proprietăţii pe care o moştenise Parker Grant de la Patrick o'Donnell, dar nu-i veni să creadă ceea ce citea până când citi titlul de proprietate pentru a treia oară.

Simpson tocmai terminase de povestit, când Douglas începu să râdă. Încercă să explice de ce era atât de amuzat, dar de fiecare dată când deschidea gura să vorbească, izbucnea iar în râs.

— Fiule, mă faci să cred că eşti la fel de nebun ca bătrânul Paddy. Ce te distrează aşa?

Douglas îi dădu hârtiile. Peste câteva clipe, doctorul Simpson izbucni şi el în râs.

— Dumnezeule mare din ceruri, va să zică, tot există dreptate pe lumea asta nenorocită, până la urmă, comentă el, ştergându-şi lacrimile.

— Ce-aveţi? întrebă Trudy.

Cole se ridică şi începu să se plimbe prin bucătărie, cu Parker în braţe. Hohotele treziseră copilul din somn.

— Vorbiţi mai încet, se răsti el. Lui Parker nu-i place.

Adam se ridică şi luă copilul de la fratele lui.

— Hai, că l-ai ţinut destul. Este rândul meu acum.

— Paddy nu era nebun, Trudy. Adevărul e că era un om foarte deştept.

— Şi Parker Grant la fel, recunoscu Douglas.

Se rezemă de spătar, clătinând din cap.

— Paddy a revendicat un lot de pământ cu ani de zile înainte ca Boyle să vină şi să se aşeze aici.

Doctorul preluă povestirea din mers.

— Lui Boyle nu i-a păsat niciodată de lege. Îi plăcea să pună mâna pe ce i se năzărea. Şi încă o mai face, se gândi el să adauge. Ei, şi cred că abia venise aici, când s-a hotărât să-şi construiască o casă mare pe colina de lângă oraş. Toţi credeau că era cam ciudat faptul că Paddy se ducea acolo în fiecare zi, fie ploaie fie soare, să vadă cum mergea construcţia. A durat mai mult decât un an, aproape doi, până s-o termine. Da da, aşa a fost. Casa avea două etaje şi înăuntru, toate năstruşniciile care-ţi pot trece prin minte. Un candelabru atârnat în sufragerie fusese adus tocmai de la Paris, din Franţa. O, da, era un palat adevărat, iar Boyle voia să se grozăvească faţă de toată lumea.

— Şi de unde-a avut bani să-şi construiască ditamai căsoiul? întrebă Adam.

— Le-a închiriat aproape toate pământurile acelor bogătaşi străini care intraseră în afacerile cu vite, fiindcă erau atât de profitabile. Vitele erau aduse din Texas ca să pască iarba grasă din Montana. De-a lungul anilor, a făcut avere din banii de chirie.

— Numai că banii nu erau ai lui, explică Douglas. Pământul pe care-şi construise Boyle casa îi aparţinea lui Paddy.

— Probabil că i-a spus asta lui Boyle în seara petrecerii, pentru că atunci a început conflictul. Nici nu mai ştiu de câte ori a trebuit să-l oblojesc pe Paddy.

— De ce nu l-a omorât Boyle pe Paddy, pur şi simplu? întrebă Cole.

— Probabil că Paddy s-a dus la un avocat şi şi-a întocmit un testament. Era destul de isteţ ca să nu-l sâcâie pe Boyle fără un soi de protecţie legală şi, cum ştiu cât îi

plăcea irlandezului ăluia nebun să se distreze, cred că a refuzat să-i spună lui Boyle cine avea să moştenească pământul după moartea lui. În niciun caz nu i-ar fi spus unde se găsea testamentul. Paddy era şiret ca o vulpe.

— Şi cine l-a moştenit? întrebă Adam.

— Nu ştiu cui urma să-i lase totul când şi-a făcut prima oară testamentul, dar din amendamentul ăsta se vede că l-a schimbat după ce i-a cunoscut pe Parker şi Isabel. Probabil fiindcă au fost atât de buni cu el, le-a lăsat totul lor.

— Atunci, Isabel e posesoarea casei şi a tuturor pământurilor lui Boyle? întrebă Travis.

— Da, răspunse doctorul.

— Şi banii pe care i-a încasat Boyle din chiria pe păşuni îi aparţin tot ei, interveni Harrison.

Douglas dădu din cap.

— Sau Paddy i-a spus lui Boyle chiar înainte de a muri cui avea să-i revină pământul, sau Parker i-a spus lui Boyle, după moartea lui Paddy. Oricum, a fost o greşeală. Ar fi trebuit să facă apel la lege.

— Boyle n-ar fi ascultat de lege, spuse Simpson.

Harrison nu era de aceeaşi părere.

— Un avocat bun ar fi cerut unui judecător să confişte toate conturile din bancă. Boyle ar fi trebuit să se ducă la tribunal şi să câştige, înainte de a putea pune din nou mâna pe bani. Ar fi pierdut, desigur, iar săracii nu pot angaja pistolari ca să le rezolve treburile murdare.

Dintr-o dată, fraţii Clayborne se puseră în mişcare. Douglas şi Cole îşi scoaseră pistoalele în acelaşi timp şi porniră spre uşa din spate.

Adam dispăru în hol cu Parker, în timp ce Harrison se opri în faţa lui Trudy Simpson, cu pistolul scos.

Toţi aşteptau în tăcere. Trudy tresări, când din dreptul ferestrei se auzi încet un fluierat.

Peste o secundă, în cameră intră Travis, arătând

obosit dar mulţumit. Îl bătu pe Douglas pe umăr, din trecere, îşi ridică pălăria în faţa doamnei Simpson, înainte de a şi-o scoate complet, apoi se aşeză la masă.

Se făcură prezentările, iar Trudy se strădui să-l facă pe noul sosit să se simtă binevenit la masa ei.

— Ţi-e foame, tinere? Cred c-am să-ţi pun ceva de mâncare.

— Nu vreau să vă deranjaţi, doamnă.

Trudy se întorsese deja să aducă tigaia.

Doctorul îi turnă lui Travis o ceaşcă de cafea, apoi se aşeză din nou.

— Ai să mănânci, fiule, aşa că mai bine primeşte. Trudy a mea şi-a pus asta-n cap, şi tigaia pe foc.

— Bine, domnule. Am să mănânc.

— Mi-ai adus cuţitul înapoi? îl întrebă Douglas.

— Da. L-am legat pe Benton de un stâlp în hambar, ca să-i scoată p-ăilalţi din minţi cu văicărelile lui. În viaţa mea n-am mai văzut un bărbat bocind aşa. Pe cinstea mea, era dezgustător.

Cole râse.

— Te-am auzit venind la uşă, Travis. Devii neatent.

— Am vrut eu să m-auziţi.

Adam reveni în bucătărie, cu copilul.

— Lui Parker îi e foame, anunţă el.

Douglas se ridică imediat, luă copilul în braţe şi porni spre scară.

Trudy alergă după el.

— Ia stai puţin, Douglas. Nu poţi să dai buzna în camera lui Isabel. Nu se cuvine.

— Trudy, el a ajutat-o să nască, îi aminti soţul ei. Nu cred că are vreo importanţă dacă o vede în cămaşă de noapte. Şi a locuit sub acelaşi acoperiş cu ea timp de două luni.

— Aia a fost atunci, asta-i acum, replică Trudy. Douglas, a trebuit să moşeşti copilul fiindcă nu era prin

preajmă altcineva care s-o facă. Dar de-acum încolo, trebuie să te porţi cum se cuvine. Duc eu copilul.

Îşi şterse mâinile de şorţ, apoi îi luă copilul din braţe. Douglas nu mai spuse nimic, căci ştia că probabil era mai bine pentru Isabel să nu-l mai vadă. O rănise, făcând-o să privească în faţă realitatea.

Cu timpul, avea să-şi dea seama că profitase de ea, şi se ruga ca, atunci când urma să sosească acea zi, să nu-l urască prea mult.

Se rezemă de perete, îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase cu privirea în gol, încercând să-şi imagineze cum avea să fie viaţa lui fără să-i mai vadă niciodată pe Isabel şi pe Parker.

Harrison îl smulse din gândurile negre.

— Tu ai moşit copilul?

— Da.

— Stai jos şi povesteşte-mi cum a fost.

— De ce? întrebă Adam.

— Vreau să fiu pregătit pentru când s-o naşte fiu-meu sau fie-mea. Sunt cam… nervos din pricina asta. Nu-mi place ideea ca nevastă-mea să se chinuiască.

Douglas îi fu recunoscător pentru diversiune. Se aşeză în faţa lui, călare pe un scaun.

— Eşti nervos? Credeam că pe tine nu te atinge nimic.

Harrison ridică din umeri.

— Spune-mi cum a fost, îi ceru el.

Douglas se hotărî să fie absolut sincer.

— Iadul pe Pământ.

— Ce-a spus? întrebă Cole.

— A spus că a fost Iadul pe Pământ, repetă Adam. Lasă gluma, Douglas. Harrison s-a şi făcut verde la faţă.

Fraţii găsiră acest lucru teribil de amuzant. Douglas considera că descrisese destul de exact experienţa, dar stând să se gândească îşi dădu seama că doar puţină vreme fusese un iad.

— N-a fost rău, spuse el. La început mi-a fost teamă, şi pe urmă am fost prea ocupat ca să mă mai gândesc la tot ce putea să nu iasă bine. Isabel a făcut toată treaba, iar când l-am ţinut pe Parker în mâini…

Fraţii îl aşteptau să termine. Douglas clătină din cap.

Nu voia să le împărtăşească amintirile. Le aparţineau lui şi lui Isabel, şi erau singurele lucruri pe care le putea lua cu el când avea să plece din Sweet Creek.

— A fost aproape un miracol, Harrison, recunoscu el. Aşa că nu-ţi mai face griji. Şi-n plus, Mama Rose o să ajute la naştere.

— Plănuiesc să fiu lângă nevastă-mea, când i-o veni sorocul.

Trudy reveni în bucătărie, să ia cafetiera, apoi ocoli masa, umplându-le din nou ceştile.

— Mulţumesc, spuse Cole. Ştiţi ce nu înţeleg eu?

— Ce? întrebă Adam.

— Pe oamenii din Sweet Creek. Cum se poate ca atât de mulţi să-l acopere pe unul singur?

— Pe un om pentru care lucrează vreo douăzeci de pistolari, îi aminti doctorul. În Sweet Creek nu sunt mulţi laşi, dar majoritatea oamenilor sunt fermieri. Nimeni nu le-ar face faţă în luptă pistolarilor lui Boyle, pentru că nu se pricep. Întreabă-l doar pe bietul Wendell Border.

— Ce i s-a întâmplat? se interesă Adam.

— Wendell ieşea din biserică împreună cu soţia lui şi cu cele două fetiţe, când l-au înşfăcat nişte oameni. L-au silit să îngenuncheze în faţa lui Sam Boyle. Wendell n-a vrut să cerşească milă, iar atunci Boyle le-a ordonat să-i rupă ambele mâini. Oamenii au încercat să-l oprească, dar bătăuşii tocmiţi scoseseră pistoalele şi au ameninţat pe oricine s-ar fi amestecat. Familia lui Wendell a trebuit să vadă totul, bieţii de ei. A fost o zi nenorocită, nici vorbă.

— Acum înţelegi de ce m-am bucurat atâta când am crezut că eşti magistratul Ryan, Cole? îl întrebă Trudy.

Păreai să fii răspunsul la rugăciunile noastre.

Travis făcu ochii mari.

— Pariez că ţi-a plăcut la nebunie să fii luat drept Ryan, remarcă el.

— Şi cred că toţi cei din oraş vor face aceeaşi confuzie, insistă Trudy.

Această afirmaţie nevinovată îi dădu lui Douglas o idee. Doctorul Simpson tocmai se scuza, când Douglas se întoarse spre el.

— Doctore, există o închisoare în Sweet Creek? îl întrebă.

— Da. E în celălalt capăt al oraşului, lângă grajduri. Nimeni n-a mai fost închis înăuntru de când fostul şerif şi-a pus steaua pe birou şi a plecat din oraş. De ce vrei să ştii unde-i închisoarea?

— Cole o s-o folosească, replică Douglas. Nu cred că vreţi să mai auziţi şi alte detalii, doctore. S-ar putea să aveţi probleme cu legea.

— Bine, atunci, se învoi Simpson. Vino, Trudy. Oamenii au nevoie să rămână puţin singuri. Presimt că ne aşteaptă o zi grea pe toţi. Mai bine să dormim acum, cât mai putem.

Douglas aşteptă ca cei doi bătrâni să se ducă la etaj, înainte de a le spune fraţilor lui ce voia să facă.

— Doamna Simpson mi-a spus că toţi cei din s-au rugat ca Daniel Ryan să vină şi să-i salveze.

— Şi? întrebă Cole.

Douglas zâmbi.

— Mâine, rugăciunile lor se vor împlini.

*

Daniel Ryan, sau mai bine zis Cole Clayborne dându-se drept Daniel Ryan, apăru călare pe strada principală din Sweet Creek în dimineaţa de vineri, la ora zece fix.

Se duse direct la telegraf, unde mai târziu avea să se spună că îi lipise pistolul de frunte lui Jasper Cooper ca să-i obţină cooperarea pentru a-i trimite o telegramă lui Samuel Boyle, care îl informa că toate conturile îi fuseseră confiscate.

În acelaşi moment, Harrison intră în bancă, prezentă funcţionarilor de serviciu un document cu aspect impresionant, ordonându-le să transfere toţi banii din contul lui Boyle în banca din Liddyville, unde aveau să rămână până când instanţa determina cui îi aparţineau. Documentul era semnat de un judecător, dar niciunul dintre funcţionari nu putu descifra semnătura.

Preşedintele băncii, după cum a reieşit, nu era unul dintre cei devotaţi lui Boyle. Nu se uită prea atent la hârtii şi, fără să întârzie un minut, transferă banii la Liddyville. Totuşi, o făcu râzând – şi, la fel ca Daniel Ryan, părea să se distreze nemaipomenit.

Doi dintre casieri ajutară la scrierea unui anunţ mare, pe care-l prinseră pe stâlpul de priponit caii aflat în faţa băncii, cu informaţia că banii lui Boyle nu mai erau în bancă.

Vestea se răspândi ca whisky-ul gratuit, şi în două ore ultimii cincisprezece dintre cei douăzeci şi cinci de pistolari părăsiră oraşul, în direcţii necunoscute. Loialitatea lor mergea mână în mână cu banii. Cei hotărâţi să-l aştepte pe Boyle pentru a lămuri situaţia fură arestaţi de magistratul Ryan şi două ajutoare de şerif, şi închişi în temniţă.

Nimic din tot ceea ce făceau fraţii Clayborne nu era legal, fapt pe care Harrison îl sublinie de cel puţin o duzină de ori. Cole putea primi douăzeci de ani de muncă silnică pentru că se dăduse drept om al legii, iar Harrison urma să împartă aceeaşi celulă cu el, pentru fals în documente publice.

Cole refuza să se gândească la consecinţe. Nu spera decât ca Ryan să afle că un impostor îi luase locul şi să

pornească în căutarea lui. Atunci, şi-ar fi obţinut în sfârşit busola pe care Ryan o luase de la Mama Rose.

Douglas se duse după Boyle. Nu-l lăsă pe niciunul dintre fraţii lui să vină cu el şi refuză să dea vreun detaliu despre ceea ce plănuia să facă. Îi ceru doctorului Simpson să-i spună lui Wendell Border să-şi aducă familia la biserică în duminica următoare şi să iasă în curte exact la orele unsprezece. Acolo avea să-i aştepte o surpriză.

Nu mai e nevoie să spunem că, în duminica aceea, biserica se umplu ochi. Reverendul Thomas Stevenson era încântat că avea naosul plin şi se hotărî să profite la maximum. Renunţă la predica pe care o pregătise şi în schimb propovădui despre focurile iadului. Tuna, fulgera şi ameninţa. Oricine nu venea regulat la biserica lui era osândit să ardă veşnic în infern.

Da, reverendul se ambalase de toată frumuseţea, răcnind şi bătând cu pumnii în amvon, în timp ce împingea congregaţia într-o frenezie a vinovăţiei şi le semăna tuturor enoriaşilor în inimi frica de Dumnezeu.

Tocmai zbiera cuvântul „osândă”, când Wendell Border şi ai lui se ridicară.

Predicatorul se opri în plin strigăt.

— Deci, a sosit momentul, Wendell?

— Se face de unsprezece, răspunse Wendell.

Mulţimea aşteptă în tăcere, cu răsuflarea tăiată, ca Wendell să iasă din strană şi să pornească spre uşă. Soţia lui mergea alături, ţinându-l de braţ, iar cele două fetiţe ale lor îi urmau.

Dar nici în cele mai îndrăzneţe vise ale lor, orăşenii n-ar fi putut ghici ce avea să se întâmple.

Prin mijlocul străzii, venea spre biserică Sam Boyle. Douglas mergea în urma lui, împingându-l înainte cu ţeava puştii.

Oamenii începură să râdă. Acum Boyle nu mai arăta atât de înfricoşător. Era îmbrăcat într-o salopetă de

indispensabili murdară şi nimic altceva. Sărea de pe un picior desculţ pe altul, şi cu toate că hohotele de râs acopereau orice alte sunete, toţi puteau să vadă că Boyle plângea.

Nu, nu mai părea să reprezinte un pericol pentru nimeni, nici măcar pentru copii. Bătăuşul fusese demascat în sfârşit, şi doar laşul mai rămăsese.

Mai târziu, doctorul Simpson îi spuse lui Isabel că Douglas găsise pentru Boyle o pedeapsă şi mai cumplită decât moartea.

Îl pedepsise folosindu-se de propria lui mândrie.

Boyle plânse tot drumul până la treptele bisericii, apoi îngenunche în faţa lui Wendell şi-i ceru iertare. Wendell nu prea avea chef să-l ierte, aşa că se încăpăţână să tacă.

Cetăţenii cinstiţi din Sweet Creek îl alungară pe Boyle din oraş. Nimeni nu se aştepta să-l mai vadă vreodată înapoi, dar dacă revenea, aveau să facă dreptate din nou.

Mantia puterii lui li se păruse invincibilă celor pe care-i teroriza, dar acum orăşenii îl văzuseră aşa cum era în realitate şi încetaseră să se mai teamă de el.

Peter Collins, grăjdarul, păşi înainte pentru a-şi oferi serviciile ca şerif. Cole, jucând în continuare rolul lui Daniel Ryan, se deranjă să-i primească jurământul.

Fraţii Clayborne plecară din oraş o oră mai târziu. Douglas îşi lăsase inima în urmă.

Capitolul 13

Nu-i era uşor să-şi vadă de viaţa lui. Douglas încerca să fie ocupat încontinuu, ca să nu-i mai rămână timp să se gândească la Isabel.

Afacerile prosperau, iar la *Blue Belle* veneau oameni chiar şi de la New York City ca să vadă magnificii cai pe

care-i creşteau fraţii Clayborne.

Douglas îşi extinsese acţiunile, cumpărând şi alte pământuri adiacente fermei. Caii sălbatici capturaţi de Cole şi Adam erau duşi pe păşunile verzi şi dresaţi acolo, înainte de a fi şi ei scoşi la vânzare.

Grajdul de la Blue Belle fusese de asemenea extins, precum şi un al doilea grajd, pe care Douglas îl cumpărase la periferia oraşului Hammond. Lucra de la răsăritul până la apusul soarelui, dar timpul, distanţa şi munca istovitoare nu-i alungau durerea pe care o simţea ori de câte ori se gândea din nou la Isabel.

Atunci, de ce-l durea atât de tare?

Fraţii lui îl evitau cât mai mult posibil. Adam îl poreclise „Ursul”, şi toţi erau de acord că acest nume se potrivea cu arţagul lui Douglas din ultima vreme. Se răstea la toată lumea, mai puţin la Mama Rose şi la sora lui, nu mai zâmbea decât rareori şi refuza cu încăpăţânare să i spună cuiva ce anume îl frământa.

Fraţii lui ghiciseră deja, căci o cunoscuseră pe Isabel Grant, iar după ce petrecuseră cinci minute în aceeaşi cameră cu ea şi cu Douglas, se lămuriseră că fratele lor se îndrăgostise de frumoasa femeie.

Avea vorba blândă, o fire dulce şi se vedea clar că era mult mai inteligentă decât Douglas. Nu încerca să-şi ascundă sentimentele faţă de fratele lor, ceea ce-i făcea s-o simpatizeze şi mai mult. Douglas, pe de altă parte, era hotărât să se poarte ca un dos de catâr. Dacă *ei ştiau* că o iubea pe Isabel, bănuiau că *şi el* ar fi trebuit să ştie, şi se întrebau când avea de gând să-şi vină în fire şi să facă ceva.

Cole prezicea că aveau să treacă trei luni până când Douglas urma să acţioneze şi pariase pe cinci dolari că avea dreptate.

Travis parie că nu era nevoie decât de două luni, primi rămăşagul pe cinci dolari al lui Cole şi plusă până la

zece dolari.

Adam găsea dezgustător faptul că fraţii lui puneau prinsori pe nefericirea lui Douglas. Mai considera şi că fratele lor avea nevoie de patru luni ca să se ducă înapoi la Isabel şi ridică miza lui Travis la douăzeci de dolari.

Douglas nu ştia de pariuri. Trecuseră şase săptămâni de când plecase din Sweet Creek, şi nu fusese nicio zi în care să nu se gândească la Isabel şi la Parker. Nu ştia cât putea să mai reziste înainte să cedeze şi să se întoarcă.

Tocmai pleca din Hammond, ca să se ducă la o licitaţie din River’s Bend, când primi de la Adam o telegramă prin care fratele lui îl chema acasă.

Douglas presupuse că sora lor intrase în durerile facerii mai devreme. Mary Rose îi pusese pe toţi fraţii să-i promită că aveau să fie de faţă la naşterea primului ei copil.

Nu avea nevoie de încurajările lor, dar mai îngrijorată era pentru soţul ei. Pe Harrison trebuiau să-l îmbărbăteze fraţii.

Douglas ajunse la Rosehill prin jurul orei trei după-amiază.

Soarele îi ardea umerii; nu se mai bărbierise de două zile, şi nu se gândea decât să bea ceva rece şi să facă o baie.

Îl zări pe Pegasus în timp ce cobora călare panta ultimei coline.

Armăsarul arab se cabra în ocol.

Douglas îşi miji ochii în lumina soarelui şi-i văzu pe Adam şi Cole stând la umbră, pe verandă, cu picioarele rezemate pe balustradă.

Îşi încetini calul la pas, în dreptul ţarcului. Uşa hambarului se deschise în timp ce descăleca, iar Travis o scoase pe Minerva la aer.

— Nu-i aşa că-i arătoasă? strigă el.

Douglas amuţise de uimire. Abia reuşi să întrebe, cu glas răguşit:

— Cum au ajuns aici?

Travis ridică din umeri.

— Întreabă-l pe Adam, îi propuse. O fi ştiind el.

Douglas porni spre casă. Înainte de a apuca să-i pună vreo întrebare, Adam îi oferi o bere rece.

— Cred că ai gâtul uscat, remarcă el.

— Cred că arată cam năclăit, adăugă Cole.

— Cum au ajuns aici? întrebă Douglas.

— Cum au ajuns aici cine? replică Adam.

— Arabii, mormăi Douglas.

— La pas, probabil, răspunse Cole.

— Şi la galop, o parte din drum, preciză Adam.

Îşi zâmbiră, înainte de a se întoarce spre fratele lor ca să-l mai chinuiască puţin.

Douglas stătea rezemat de stâlp, privind în hol prin uşa cu plasă. Durerea care i se citea în ochi îl făcu pe Adam să se simtă vinovat.

— Poate-ar fi mai bine să-i spunem, Cole, propuse el.

— Ba eu cred că merită să mai sufere puţin. De-o lună jumate-ncoace, a fost un adevărat iad în jurul lui. Şi-n plus, am pierdut prinsoarea – sau am s-o pierd, imediat ce o vede.

— Deci, e aici?

— A fost, răspunse Cole.

— Şi acum unde e?!

— Nu-i nevoie să zbieri la noi. Te-auzim foarte bine şi aşa, spuse Adam.

— Isabel Grant e o femeie contradictorie, remarcă fratele lui. Pare atât de dulce şi inocentă, dar are şi o faţă ascunsă, Douglas, de-asta-mi place aşa de mult. Trebuie să înţelegi în ce te bagi, înainte de a porni după ea.

— Ce tot vorbeşti? Isabel n-are nicio faţă ascunsă. E perfectă, fir-ar să fie de treabă! E bună şi blândă şi…

— Generoasă? completă Adam.

— Da, şi generoasă.

— Sunt de acord cu tine. Dar şi cu Cole sunt de acord. Femeia asta are o faţă nevăzută, nici vorbă. Vrea să-ţi rămână ţie cei doi arabi, fiindcă ai ajutat-o atâta, iar din cauza asta e de-a dreptul generoasă. Nu crezi, Cole?

— Sigur că aşa cred, răspunse fratele lui. Dar a mai venit aici şi ca să-l omoare. Şi pare foarte hotărâtă. Poate n-ar fi trebuit să-i încarc puşca, Adam.

— Nnţ. Nici eu nu cred c-ai făcut bine.

— Mai e aici?

Douglas mergea deja spre uşă, când Adam răspunse:

— Da, e aici.

— Dacă te omoară, arabii ne rămân nouă! strigă Cole în urma lui. Isabel ni i-a promis!

Douglas intrase în casă. Căută la etaj, se uită în salon, în bibliotecă, în sufragerie, apoi intră în bucătărie.

Mama Rose stătea în picioare lângă aragaz. Se întoarse spre el, iar Douglas îl văzu în braţele ei pe Parker.

Se opri ca trăsnit, privind fix copilul.

— Nu-i cel mai dulce prichindel pe care l-ai văzut vreodată, Douglas? Păi, zâmbeşte tot timpul. Uită-te la el, numai. Şi acum zâmbeşte.

Douglas întinse mina să-l atingă.

Vârfurile degetelor lui mângâiară creştetul copilului.

Parker se uită la el şi zâmbi.

— Unde-i maică-sa? întrebă Douglas, cu glasul îngroşat de emoţie.

— Pornise spre hambar, îi răspunse Mama Rose. Eu în locul tău aş avea grijă. E supărată pe tine.

Dintr-o dată, Douglas zâmbi.

— Am auzit.

Ieşi pe uşa din spate, dădu colţul casei, apoi o luă la fugă spre hambar. Cole îl chemă înapoi cu un şuierat ascuţit.

Douglas se răsuci în loc – şi o văzu pe Isabel. Stătea pe prima treaptă, privindu-l.

Dintr-o dată, uită cum să mai meargă. Nu-i venea să creadă că era acolo. Arăta furioasă ca o viespe şi era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse… sau o iubise… vreodată.

Dracu' s-o ia de onoare.

Că era drept, că era nedrept, în veci n-avea s-o mai lase să plece.

Făcu un pas spre ea. Isabel îşi ridică poalele fustei şi începu să coboare scara, dar Cole o opri.

— Nu-ţi uita puşca, Isabel.

— A, da, mulţumesc că mi-ai amintit, Cole.

Luă arma, se întoarse şi-şi continuă drumul.

La vreo cincisprezece paşi distanţă de Douglas, se opri şi ridică mâna.

— Stai pe loc, Douglas Clayborne. Am ceva să-ţi spun, şi ai să m-asculţi.

— Mi-a fost dor de tine, Isabel.

Isabel clătină din cap.

— Nu cred că ţi-a fost deloc dor de mine. Am aşteptat şi am tot aşteptat, dar n-ai venit la mine, şi eram atât de sigură că aveai să vii! M-ai rănit, Douglas. A trebuit să vin eu aici, ca să-ţi spun cât de crud ai fost că m-ai părăsit. Tot ceea ce mi-ai spus înainte de a pleca… îţi mai aminteşti? Eu ţin minte cuvânt cu cuvânt. Mi-ai spus că trebuie să mă întorc în lume şi că în cele din urmă te voi uita de tot. Ei bine, aici te-ai înşelat. N-am să te uit niciodată. Tu ai să mă uiţi?

— Nu, n-aş putea să te uit în viaţa mea, Isabel. Voiam să…

Nu-l lăsă să termine.

— Niciodată nu mi-ai spus că mă iubeai, dar ştiu că aşa e. Ţi-am spus ce simţeam, mai ştii? Te iubeam atunci, te iubesc şi acum, şi voi continua să te iubesc până mi-oi da ultima suflare. Poftim, trebuia s-o spun şi pe asta. Sper că eşti la fel de nefericit ca mine, catâr căpos ce eşti!

Douglas făcu un pas spre ea. Isabel se retrase, ridicând din nou mâna.

— Stai pe loc, şi ascultă ce am de spus. Că abia am început. Mult timp am ţinut toate astea în mine, şi trebuie să mă asculţi. Cum ai îndrăznit să-mi spui că te-am primit în braţele şi-n inima mea fiindcă mă simţeam obligată faţă de tine? M-am înfuriat că ai fost în stare să crezi una ca asta, dar pe urmă, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama câtă dreptate avuseseşi.

Mărturisirea ei îl descumpăni complet.

— Nu-i adevărat, n-am avut dreptate…

— Ba ai avut! Mă simţeam într-adevăr obligată faţă de tine şi e clar că de-asta ţi-am cedat. Iubirea nu avea nicio legătură.

— Isabel, doar nu poţi să crezi…

— Ai de gând să nu mă mai întrerupi? Trebuie să spun până la capăt. După ce ai plecat, am avut destul timp ca să mă gândesc şi mi-am dat seama că şi scumpului de doctor Simpson îi eram obligată. Da, îi eram, aşa că m-am culcat şi cu el. Trudy nu s-a supărat. Pe urmă, mi-am dat seama că mă simţeam obligată şi lui Wendell Border. Omul încercase să cheme ajutoare pentru mine, la urma urmei. Nu e comic deloc, Douglas, fă bine şi nu mai zâmbi.

— Te-ai culcat cu Wendell?

— Da, m-am culcat. Nevastă-sa a fost foarte înţelegătoare. Arabii îţi aparţin. Nu pot fi despărţiţi, iar Parker ţi l-a vândut pe Pegasus. Şi-n plus, nu mai am unde să-i ţin.

— Jumătate din statul Montana e proprietatea ta, îi reaminti Douglas.

— Ba nu, e proprietatea orfelinatului. Surorile se mută chiar zilele-astea în casa cea mare a lui Paddy, cu copiii. Se vor descurca singure şi au un venit suficient din chiriile pe păşuni. Le-am cerut să-mi promită că vor numi noul lor cămin Casa lui Paddy. Ei voiau să-i spună Casa Sfântului

Patrick, dar le-am convins.

— Ai donat totul? Dar fiul tău? Cum ai să…

— Copilul meu şi cu mine vom trăi de minune. Voi preda la şcoală şi am să câştig destui bani ca să avem amândoi din ce trăi.

— Isabel, trebuie neapărat să te sărut.

— Ba nu. Încă n-am terminat cu obligaţiile. Mi-am dat seama că le sunt îndatorată fraţilor tăi. M-au ajutat foarte mult, dacă-ţi mai aminteşti, şi mă voi culca şi cu fiecare dintre ei. Aşa e cinstit. Şi când termin, am să vin aici şi-am să te împuşc pentru că eşti atât de încăpăţânat.

Puse puşca jos şi dădu să plece.

— Cole? îl strigă ea. Poţi să-mi acorzi câteva minute?

Când o apucă de mână şi o trase spre el, Douglas râdea.

— Te iubesc, Isabel. Te-am iubit încă de pe-atunci, te iubesc acum şi te voi iubi până-n ziua morţii mele. Suntem ca arabii tăi, iubito. Nu putem fi despărţiţi. Am fost al dracului de nefericit, fără tine şi Parker. Nu vreau să nu te mai iubesc, şi singurul om căruia îi vei mai fi vreodată datoare sunt eu. O, dulceaţa mea, nu plânge. Voiam să vin să te iau. Nu mai puteam să rezist. Despărţirea de tine şi de Parker mă scotea din minţi.

— De data asta, mă despart eu de tine.

Douglas o cuprinse cu braţele, se aplecă asupra ei şi o sărută.

— Ba n-ai să pleci nicăieri. Suntem meniţi să fim împreună, acum şi pentru totdeauna.

Îmbrăţişându-l, Isabel îl lăsă s-o sărute din nou.

— Deci, ai terminat cu prostiile?

Douglas râse iar.

— Da, îi promise el.

— Mă întorc totuşi la Sweet Creek, şi ai face bine să mă urmezi. Dacă nu, să te păzească Dumnezeu. Ai să-mi faci curte şi-ai să mă duci la ceaiuri şi dansuri. Şi puţin îmi

pasă dacă vrei sau nu.

— Am o idee mult mai bună. Mărită-te cu mine, dulceaţă.

Sfârşit